

Hoàng Hậu Bị Vứt Bỏ

Contents

Hoàng Hậu Bị Vứt Bỏ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	32
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	65
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30	90

Hoàng Hậu Bị Vứt Bỏ

Giới thiệu

Tuy rằng hần đường đường là Vĩnh Liệt đế nhưng lại có tính sợ vợ. Đó là do người đời nói về hần, nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-bi-vut-bo>

1. Chương 1

Thái giám tâm phúc của hoàng đế - Lưu Phúc cùng hai tiểu thái giám, đem theo thánh chỉ, chạy đến tắm điện của Hoàng hậu - Vong Ưu Cung, cảnh tượng vô cùng vội vã.

Trong Vong Ưu Cung, Hoàng hậu Kỉ Khuynh Nhan mới mười tám tuổi, lười nhác nằm nghiêng trên nhuyễn tháp Bạch Ngọc, mặc phát thủy tiết (chỗ này không hiểu >.<), bên="" trong="" vải="" đệm="" hiện="" ra="" dung="" nhan="" tuyết="" sắc,="" làm="" cho="" người="" khác="" khó="" có="" thể="" hít="">

Nàng mặc áo choàng lụa mềm mại màu vàng kim, vải mỏng rộng thùng thình phủ lên trên người gầy yếu, mơ hồ có thể thấy da thịt trắng nõn như tuyết, mềm mại.

Trên đùi nàng phủ một tấm chăn mỏng, cung nữ quỳ trên mặt đất, thật cẩn thận mà bóp chân cho nàng.

Bàn tay trắng nõn, thon dài đang cầm một quyển sách, ánh mắt trong suốt như nước, tập trung nhìn chữ viết trên sách, trông như hưởng thụ cuộc sống bình thường, tốt đẹp.

Lát sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, chính là Lưu Phúc cùng hai tiểu thái giám.

Lưu Phúc kia hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt cực kỳ khôn khéo, đang bước vào Vong Ưu Cung, tươi cười bá khí chủ tử, “Hoàng hậu nương nương, thánh chỉ đến....”

Hoàng hậu không chút để ý mở ra mí mắt, duy trì tư thế như cũ, cầm quyển sách nhẹ nhàng trở mình, không thềm hừ lấy một tiếng.

Lưu Phúc ho nhẹ một cái, đối với hành động của Hoàng hậu cũng không dám nói thêm gì.

Một tên tiểu thái giám cất giọng lạnh lạnh nói: “Nương nương, thánh chỉ đã đến, sao người còn không quỳ xuống tiếp chỉ?”

Chân mày nữ tử trên giường chau lại, khóe môi giương lên chút giễu cợt cùng lạnh lùng, vẫn không có ý định quỳ xuống, mà cung nữ đang bóp cho nàng nghe thấy thế liền ngừng tay, xoay người quỳ xuống.

Kỉ Khuynh Nhan liền đóng sách lại, nhìn cung nữ kia ra lệnh: “Tiếp tục bóp!” Tuy biểu tình không giận dữ, nhưng âm thanh kia lại giống tru thu chim hót rất êm tai.

Tiểu cung nữ sợ tới mức không biết làm sao, do dự trong chốc lát, mới lại quay lại tiếp tục bóp chân cho nàng.

Lưu Phúc quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn tên thái giám vừa mở miệng, trong ánh mắt nhìn không ra hung ác tàn bạo, quay đầu lại, thay bằng vẻ mặt tươi cười, “Nương nương ngài có thể nằm tiếp chỉ....”

Nói xong, hắn chậm rãi mở thánh chỉ trong tay, cao giọng nói: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Hoàng hậu Kỉ Khuynh Nhan được làm quốc mẫu là nhờ ơn trời, nhưng không có đạo đức của người làm phi.

Tại lễ thọ yến của trẫm dám coi thường lễ pháp hoàng tộc, trước mặt mọi người đánh đại thần, ý vào sự sủng ái mà kiêu, bất chấp thiên hạ to lớn mà phá hư tín vật hoàng gia “Thánh linh châu”, coi rẻ quốc pháp, tội ác tày trời, nay phế bỏ tước vị Hoàng hậu, giáng xuống thứ nhân, khâm thử!”

Thánh chỉ được đọc xong, bên trong một mảnh tĩnh mịch.

Trong tấm cung, cung nữ thái giám đều nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, “phế bỏ tước vị Hoàng hậu”, mấy chữ này truyền vào tai, bọn hạ nhân chỉ cảm thấy toàn thân rét run.

Phải biết rằng nếu chủ tử mất đi sự sủng ái, cuộc sống của bọn nô tài cũng không tốt đẹp gì.

Nhưng người nên lo lắng vẫn nằm ở trên giường, nghe vậy thì nhột nhạt cười lạnh, “Làm phiền Lưu công công trở về nói với Hoàng thượng, chỉ phế hậu này ta nhận!”

Lưu Phúc cung kính tiến lên, đưa thánh chỉ qua, rồi lại nhỏ giọng bên tai nói: “Nương nương, nếu bây giờ người đi tìm Hoàng thượng cầu xin tha tội, chịu nhận phạt, nói không chừng Hoàng thượng sẽ thu hồi lại thánh chỉ....”

“Không cần!”

Kỉ Khuynh Nhan tiếp nhận thánh chỉ, cũng không thèm nhìn qua một cái, ném xuống mặt đất.

Trong Vong Ưu Cung bọn nô tài bị hành động của nàng dọa đến không tin được, run run mà quỳ trên mặt đất, không dám thở mạnh.

Lưu Phúc thở dài. Vợ chồng giận dữ, xui xẻo nhất chính là bọn hạ nhân.

Rời khỏi Vong Ưu Cung, hắn quay đầu lại trừng mắt tên thái giám đang đi phía sau: “Đến hình sự phòng lãnh ba mươi bản.”

Tiểu thái giám kia nghe thấy vậy, phịch một tiếng quỳ xuống đất, giọng run rẩy hỏi: “Lưu tổng quản, đây là vì sao?”

Hắn hừ một tiếng, “Tên nô tài ngu xuẩn, người có biết tại sao Hoàng thượng dù phế Hoàng hậu nhưng không đem nàng vào lãnh cung không?”

Tiểu thái giám cẩn thận suy nghĩ, quả thực trong thánh chỉ không có nhắc đến việc đem Hoàng hậu vào lãnh cung.

“Người có biết vì sao nàng dám nằm mà tiếp chỉ không?”

Sắc mặt Tiểu thái giám tái nhợt mà lắc đầu, hắn là hạ nhân mới đến, chỉ nghe nói lúc trước Hoàng thượng rất sủng ái Kỉ Hoàng hậu, vì nàng mà dự định bỏ đi toàn bộ hậu cung.

Lưu phúc gờ chân đá hắn một cước, “Nguyên nhân thì người hiểu sau, chỉ biết ta vì cái gì mà bảo người đi lãnh ba mươi bản.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Không phải hắn đối với hạ nhân quá mức vô tình, mà hiện giờ tuy Kỉ Khuynh Nhan bị phế, nhưng chỉ cần có đầu óc thông minh mọi người đều biết, nàng chính là sinh mạng của Hoàng thượng.

Tên thái giám kia có mắt như mù, đắc tội với nàng không chết thì cũng bị Hoàng thượng lột da.

Ba mươi đại bản coi như là bài học cho hắn, cho hắn biết trong hoàng cung, hạng người nào không thể đắc tội.

Hậu cung, vĩnh viễn là nơi tràn ngập mùi máu tanh, nếu không tỉnh ranh thì chỉ có chết!

2. Chương 2

Minh Trách điện là nơi ở của Kim Thịnh vương triều sau khi bãi triều để xử lý công việc, phong cảnh thanh tịnh mà đẹp đẽ, thủ vệ rất nghiêm ngặt, bây giờ lư hương đang cháy bên trong tỏa ra mùi Huân hương (mùi cỏ thơm) khiến người ta an thần.

Vị hoàng đế trẻ tuổi mặc long bào có thể thấy được khí chất của bậc đế vương, tay cầm tấu chương, không chút để ý nhẹ nhàng lật xem.

Nhóm cung nữ không một tiếng động kính cẩn đứng ở hai bên, chỉ có một tiểu cung nữ mười sáu, mười bảy, tay cầm quạt lông, chậm rãi mà quạt từ phía sau cho Hoàng thượng.

Năm nay Hạ Thiên (mùa hè) đặc biệt nóng bức, mặc dù kinh thành của Kim Thịnh vương triều ở phương bắc nhưng thời tiết vẫn cảm thấy được sự khô nóng, khó có thể chịu được.

Cách đó không xa, thái giám tổng quản Lưu Phúc đang chờ Hoàng thượng sai khiến, lén lút nâng con mắt liếc nhìn chủ tử một cái, thấy vẻ mặt Hoàng thượng không hờn giận, trong lòng có chút hiểu rõ.

Đương kim Hoàng thượng Triệu Nguyên Thừa tính tình thất thường, thủ đoạn tàn khốc, mười sáu tuổi đã đăng cơ, trị vì đã mười năm

Tuy rằng năm đó, ngôi vị hoàng đế là do hần dằng thủ đoạn tàn bạo mà đoạt lấy, nhưng hần tại vị cũng đã mười năm, có thể nói là quốc thái dân an, bất luận trọng thần trong triều đình vẫn là lê dân (bá tánh, dân chúng), đều thấy rõ vị hoàng đế này thiết huyết như thế nào, làm cho Thịnh Vương triều bây giờ rất hưng thịnh, chứng tỏ hần rất có năng lực.

Mà từ khi hoàng đế còn nhỏ đã để Lưu Phúc hầu hạ bên người, sở dĩ có thể từ một tiểu thái giám lên tới Đại tổng quản phủ nội vụ như ngày hôm nay, là do hần có thể hiểu được ý nghĩa qua lời nói và sắc mặt, có công lớn trong việc hầu hạ chủ tử.

Khí trời tuy nóng, chung quy cũng không có chuyện gì, hần cũng không hoảng sợ khi thấy chủ tử lộ ra thần thái như thế.

Triều chính không có vấn đề gì, nhưng mặt chủ tử lộ vẻ không kiên nhẫn, chỉ có một chuyện mới khiến cho tâm tình Hoàng thượng không tốt.

Lưu Phúc nổi tiếng lá gan lớn đi về phía trước vài bước, thân thủ đem trà lạnh bên trong ấm rót một chén dâng lên, “Hoàng thượng, tiết trời nóng, ngài trước tiên uống ly trà lạnh để giải khát, tuy rằng công việc quan trọng, nhưng vẫn phải cẩn thận long thể.”

Triệu Nguyên Thừa xem xét vẻ mặt lấy lòng của hần, nhin không được hừ cười, đóng lại tất cả tấu chương, tùy ý ném tới một bên, tiếp nhận ly trà lạnh, chậm rãi uống.

Khi chất lỏng mát lạnh theo yết hầu chảy xuống dạ dày, tim hần cũng bớt chút phiền muộn, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn tinh xảo trên chén, “Thời gian thực nhanh, như vậy đã qua một tháng, cũng không biết tiểu du côn kia hiện tại như thế nào?”

Giống như không chút để ý nhắc đi nhắc lại một câu, Lưu Phúc nhất thời hiểu ý, tiến đến bên hần nhỏ giọng nói: “Nàng nếu biết bệ hạ còn nhớ tới nàng, trong lòng không biết cao hứng đến bộ dạng gì đâu.”

Triệu Nguyên Thừa lạnh nhạt liếc hần một cái, “Trăm khi nào nói trong lòng nhớ nàng?”

Lưu Phúc cười xòa, “Nô tài theo người nhiều năm như vậy, chẳng lẽ lại không biết. Kể ra, nàng đã bị Hoàng thượng lạnh nhạt hơn một tháng, nô tài nghĩ, một tháng chịu phạt hần là nàng đã có được bài học, nếu Hoàng thượng cho nàng một cơ hội sửa đổi, về sau nàng ở trước mặt Hoàng thượng khóc om xòm, biết mà suy nghĩ lại....”

“Tiểu du côn kia được trăm nuông chiều, đích thực là thiếu giáo huấn, e rằng vô pháp.”

Ngón tay Triệu Nguyên Thừa tiếp tục đùa nghịch những hoa văn tinh xảo trên cái chén

Trầm mặc một lúc, hần hỏi: “Bây giờ nàng thế nào rồi?”

Biết Hoàng thượng đã chịu đựng một tháng, bây giờ nhịn không được muốn biết tin về Hoàng hậu, Lưu Phúc liền liên tục nói không ngớt về tình hình của Kỉ Khuynh Nhan.

“Tuy rằng ngôi vị Hoàng hậu của nàng bị phế bỏ, nhưng thân thể nàng tôn quý, từ khi tiến cung đến nay đều được hầu hạ chu đáo, nô tài sợ ở trong lãnh cung sẽ làm tổn hại thân thể của nàng, cho nên đã tự sắp đặt cho nàng ở lại trong Vong Ưu Cung, một tháng nay nàng đều đọc sách với tập viết, cư xử rất đúng mực.”

Triệu Nguyên Thừa nghe Lưu Phúc nói vậy khẽ híp mắt, hừ một tiếng, “Khen cho người có lá gan thật lớn nha, chỉ là một Hoàng hậu bị phế mà người còn dám cho nàng lưu lại ở tẩm cung Hoàng hậu, người muốn mất đầu sao?”

Hai chân Lưu Phúc mềm nhũn, run rẩy quỳ trên mặt đất, “Nô tài tội đáng muôn chết, xin Hoàng thượng trách phạt.”

Hắn bên ngoài thì nói như vậy, nhưng trong lòng chẳng có chút lo sợ, Hoàng thượng chỉ giả bộ kêu chém đầu, nhưng trong lòng lại rất lo lắng cho nàng, hắn tin rằng Hoàng thượng đang thầm khen ngợi hắn.

Muốn biết nguyên nhân tại sao vợ chồng Hoàng thượng lại cãi nhau đến mức này thì phải quay lại một tháng trước.

Hôm đó là sinh nhật thứ hai mươi sáu của Hoàng thượng, lúc ấy văn võ bá quan đều đến chúc mừng, Tả thừa tướng kiêm Hộ bộ thượng thư Tào Thanh Sơn đã cho biểu diễn một vở tuồng “Hà Sơn vĩnh trú” (Giang sơn còn mãi).

Lúc trước Kim Thịnh vương triều cùng Thương Việt nổ ra chiến tranh, nhưng chỉ trong vòng nửa năm, Thương Việt đã có mặt trên bản đồ của Kim Thịnh.

Bây giờ Thương Việt đã trở thành thuộc địa của Kim Thịnh vương triều, mà Thương Việt cũng là quê hương của Kỉ Khuynh Nhan.

Khi đó, Triệu Nguyên Thừa đem bảy mươi vạn đại quân nghênh chiến Thương Việt, đánh một lần liền thắng, còn đem đệ nhất mỹ nhân – Kỉ Khuynh Nhan bắt về Kinh Thịnh, đưa vào hậu cung của mình.

Gánh hát hoàng gia liền đem điều này sang tác thành hí khúc (lời hát), khí thế ngất trời cho các quan đại thần thưởng thức.

Tào Thanh Sơn ở tiệc sinh nhật Hoàng thượng uống rượu vô cùng nhiều liền đem “Hà Sơn vĩnh trú” để ca ngợi công lao của Hoàng thượng.

Kỉ Khuynh Nhan nghe xong không kiềm chế được, không để ý đến phép tắc, tiêu sái bước đến trước mặt Tả thừa tướng liền hung hăng đánh hắn một bạt tai.

Tào Thanh Sơn bị nàng tát, sững sờ ngay tại chỗ.

Hoàng thượng giáo huấn nàng vài câu, nhưng ngày thường nàng được nuông chiều nên không thèm nghe mà tức giận đem vật tượng trưng cho tước vị Hoàng hậu – “Thánh linh châu” ném xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

Hoàng thượng tức giận, liền ban một đạo thánh chỉ đến Vong Ưu Cung phế đi địa vị Hoàng hậu của nàng.

Tuy rằng nhìn bên ngoài nàng đã bị phế nhưng trong lòng Hoàng thượng nàng chiếm vị trí lớn làm sao có thể thờ ơ?

Đáy lòng Lưu Phúc tính toán, đồng thời, trong đầu Triệu Nguyên Thừa hiện lên dung mạo tuyệt sắc kia.

Lúc trước Kỉ Khuynh Nhan thân là tù binh, nhưng dung nhan của nàng độc nhất vô nhị, khiến nam nhân nào cũng mê mẩn, hắn cũng không phải ngoại lệ.

Khi đó hắn bá đạo tà mị đối với nàng cuồng vọng mà tuyên bố, “Trẫm muốn người là nữ nhân của trẫm, chỉ cần người ngoan ngoãn khuất phục mà ở lại với trẫm, trẫm có thể cho người mọi thứ, bất kể là quyền thế, của cải hay địa vị.....”

Cứ như vậy, hắn một mình độc đoán, không quan tâm cả triều đình phản đối, cố ý đem quốc nữ tù binh lên làm Hoàng hậu.

Toàn bộ hậu cung bất an, triều đình nghị luận.

Đối với hần khuyên can căn bản là không có kết quả, hần cũng không muốn làm “Thán Đức”(tài ba) mình quân, cũng không để ý muốn bước đến vương vị hoàng đế thì phải giết bao nhiêu mạng người.

Miễn là hần muốn, dù làm bất cứ thủ đoạn nào cũng sẽ không buông tha.

Hần không thể phủ nhận rằng trong lòng hần Kỉ Khuynh Nhan như một sủng vật, vừa nuông chiều nàng cũng vừa thi thoảng cho nàng cảm nhận được thể nào là đau đớn, thể nào là khuất phục.

Sở dĩ phế nàng cũng chính là cảnh cáo nàng, cho nàng hiểu, hần có thể cho nàng địa vị cao quý, cũng có thể cho nàng mất tất cả.

Bài học lần này là để hần hoàn toàn thuần phục nàng, chờ nàng ngoan ngoãn khuất phục dưới hần, mặc hần chơi đùa.

Nghĩ đến đây, ý cười trên môi Triệu Nguyên Thừa ngày càng nồng đậm. Trải qua một tháng bị bỏ rơi, tiểu du côn kia cũng nên biết ai mới là chủ tử thực sự trong hoàng cung này đi.

Cúi đầu trừng mắt nhìn Lưu Phúc một cái, hần phát tay, “Đứng lên đi, đừng quỳ ở đó mà chờ chết ta.”

Lưu Phúc đứng dậy, không quên tạ ơn Hoàng thượng.

Triệu Nguyên Thừa có chút đắm chiêu. Một tháng không gặp, thật là có chút nhớ tiểu du côn kia.

Gần Vong Ưu Cung có một tòa Vong Ưu hồ, trong hồ nuôi rất nhiều cá chép, trên mặt hồ nở rất nhiều hoa sen trắng thanh lệ, cao nhã, lá sen phủ kín mặt hồ, bên hồ còn trồng rất nhiều cây dương liễu. Gió khẽ thổi, từng đợt khí mát phả vào mặt.

Kỉ Khuynh Nhan lười biếng mà nằm trên giường đặt bên hồ, mái giường thật lớn như cái dù che đi ánh mặt trời chói chang. Hai tiểu cung nữ đứng ở hai bên, lặng lẽ chờ chủ tử giao phó.

Nàng không ngừng lật giở quyển sách trong tay. Ánh mặt trời buổi trưa có chút nóng bức, nhưng nằm dưới mái giường, hưởng thụ gió mát từ mặt hồ thổi vào, cảm giác rất thoải mái.

Có lẽ đọc sách đã lâu, nên mí mắt có chút mỏi, nàng liền đổi tư thế thoải mái hơn, nhẹ nhàng nhắm lại mắt, nghĩ muốn ngủ một lát.

Cũng không biết từ đâu truyền đến tiếng bước chân, làm nàng thấy rất khó chịu.

“A, không phải mắt ta có vấn đề chứ, đây chẳng phải là phế hậu từng đứng đầu lục cung, dưới một người trên vạn người đó ư?”

Cùng với tiếng bước chân truyền đến là tiếng cười yếu điệu, châm biếm.

Kỉ Khuynh Nhan hơi mở mắt, chỉ thấy một người mặc lăng la (một loại vải dệt thưa), trang điểm xinh đẹp, trên đầu đeo trang sức bằng vàng, đi tới phía nàng.

Dáng vẻ kiêu ngạo, đằng sau là hai cung nữ và hai thái giám

Thấy nàng vẫn nằm trên giường, nữ tử diện mạo xinh đẹp tiến lên vài bước, từ trên cao đánh giá nàng.

“Mặc dù lúc trước ngươi được sủng ái, nhưng chẳng phải một tháng trước, ngươi đã bị Hoàng thượng hạ chỉ phế truất ngôi vị Hoàng hậu, hạ xuống thứ nhân sao? Kỉ Khuynh Nhan, nếu ngươi biết suy nghĩ, hần phải biết thân phận bản cung cao quý, thấy bản cung mà không quỳ, ngươi cũng biết phải bị xử phạt?”

Kỉ Khuynh Nhan một mí mở mắt, phát tay như đuối sâu bọ, “Tránh ra một chút, ngươi chắn hết ánh sáng của ta rồi. ”

Nữ tử tự xưng là quý phi kia là nữ nhi của tả thừa tướng Tào Thanh Sơn – Tào Kim Linh, bốn năm trước được Triệu Nguyên Thừa nạp vào cung làm quý phi.

Khi Triệu Nguyên Thừa đem chiến lợi phẩm là Kỉ Khuynh Nhan về hoàng cung, tất cả nữ nhân trong hậu cung vì nàng mà mất đi sủng hạnh.

3. Chương 3

Nàng dung mạo như tiên, da thịt trắng hơn tuyết, xinh đẹp không tỳ vết, từ khi hấn không để ý lễ pháp lập nàng làm Hoàng hậu, những nữ nhân đã tiến cung từ trước đều mất đi sự sủng ái.

Chỉ vì nàng mà Hoàng thượng khuất phục, cũng chỉ ân sủng một mình nàng, hậu cung giống như không có tác dụng.

Không lâu sau, lúc Hoàng thượng tổ chức sinh nhật, Kỉ Khuynh Nhan bởi vì một vở diễn mà đánh trọng thần của triều đình, lại càng không để ý hoàng gia lễ giáo mà đập vỡ tín vật của Hoàng hậu, mới làm cho Hoàng thượng giận dữ mà phế bỏ nàng.

Toàn bộ hậu cung vì điều này mà vui mừng, lại có cơ hội được Hoàng thượng sủng ái.

Nhưng nàng chẳng những không bị đưa vào lãnh cung mà còn được tiếp tục ở lại Vong Ưu Cung, hưởng thụ đãi ngộ của Hoàng hậu, khiến cho nhiều người bất mãn, tức giận không thôi.

Tào Kim Linh là một trong số đó, nhưng nàng lại rất tự tin, Hoàng thượng sở dĩ sủng ái Kỉ Khuynh Nhan cũng chỉ vì say mê sắc đẹp của nàng, lúc trước lập nàng làm Hoàng hậu cũng vì chiều theo ý nàng.

Mọi người nói, Kỉ Khuynh Nhan căn bản không có năng lực quản lý hậu cung.

Nay nàng bị phế, khác nào nàng mất hết vị thế.

Cho dù Hoàng thượng vẫn còn sủng ái nàng thì sao? Một người tính tình vô pháp vô thiên, dám kiêu ngạo với nữ nhân của Hoàng thượng, sớm muộn cũng có một ngày Hoàng thượng mất kiên nhẫn mà ban rượu độc.

Tào Kim Linh rất oán giận Kỉ Khuynh Nhan, không chỉ vì nàng cướp đi ân sủng của Triệu Nguyên Thừa, mà còn dám tát Tả thừa tướng kiêm Thượng thư Tào Thanh Sơn cũng chính là phụ thân của nàng trước mặt mọi người.

Hiện tại nàng mất đi vị thế, biến thành một thứ nhân, thù hận càng nhiều, đương nhiên Tào Kim Linh không muốn nàng như thế mà sống thoải mái qua ngày.

Bày ra dáng vẻ quý phi, nàng không tin không giáo huấn được Kỉ Khuynh Nhan đáng ghét này!

“Kỉ Khuynh Nhan, ngươi có biết mình đang nói chuyện với ai không? Ngươi cũng biết....”

“Ngươi đang quấy rầy giấc ngủ của ta!”

Căn bản không cho Tào Kim Linh cơ hội, Kỉ Khuynh Nhan mềm mại nói, so với hoàng anh, sơn ca còn ngọt ngào hơn vài phần.

Thân là quý phi, lại là nữ nhi bảo bối của tả thừa tướng, nàng sao có thể để cái phế nhân coi thường, huống chi phía sau còn có bốn tên nô tài mở to mắt mà nhìn nàng, nếu hôm nay không hảo hảo giáo huấn Kỉ Khuynh Nhan về sau chỉ sợ bị hậu cung phi tử chê cười.

Tào Kim Linh nén hung ác, tức giận chỉ vào nữ nhân trên giường, “Ngươi thật to gan....”

“Ngươi bị điếc sao ? Ta nói ngươi đang quấy rầy đến giấc ngủ của ta!”

Thanh âm thanh thúy xen lẫn vài phần tức giận, đôi mắt xinh đẹp lộ ra vài phần hung ác cùng nguy hiểm.

“Tính tình ta rất không tốt, ghét nhất bị người khác quấy rầy khi đang ngủ, một khi bị quấy rầy, tâm tình sẽ rất xấu, có thể sẽ làm người khác không vui. Tào Kim Linh, nếu ngươi hiểu lời ta nói thì phiền ngươi tránh ra xa một chút!”

Bị nàng gọi thẳng tên, Tào Kim Linh tức giận đến phát run, “Ngươi dám gọi thẳng tên của bản cung, người đầu, còn không đến tát nàng hai mươi cái!”

Nhìn đối phương như còn mèo bị giẫm vào đuôi mà giờ nanh múa vuốt, Kỉ Khuynh Nhan cười châm biếm đứng dậy, từ trên xuống dưới đánh giá nàng một cái.

Ngay lúc Tào Kim Linh khó hiểu, Kỉ Khuynh Nhan lạnh lùng cười, “Tuy rằng ta rất chán ghét ngươi, nhưng vẫn hảo tâm nói cho ngươi biết, tháng sáu mười hai, buổi trưa canh ba xuất môn, rất xấu.” Nói xong, bước đến gần nàng, dùng sức đẩy, bùm một tiếng, Tào Kim Linh bị ngã xuống hồ.

Tuy rằng cảnh sắc mặt hồ rất đẹp, nhưng hồ khá sâu, hơn nữa mặt hồ phủ đầy lá sen, Tào Kim Linh rơi xuống liền không thấy bóng người.

Bốn tên nô tài đi theo nàng đều bị dọa đến choáng váng, không dám tin, nàng đường đường là quý phi tôn quý, chỉ chớp mắt đã bị người đẩy xuống hồ.

Cung nữ cùng thái giám vội vàng chạy tới bên hồ, chỉ thấy Tào Kim Linh chật vật ngoi lên, “Kỉ Khuynh Nhan lá gan của ngươi thật lớn.....”

Kỉ Khuynh Nhan chậm rãi ngồi trở lại trên giường, lạnh lùng cười, “Ta đã nói tâm tình ta không tốt sẽ làm cho người khác không vui, ngươi căn bản đâu có nghe ta nói?”

Nàng ngồi ở mép giường, bàn chân nghịch ngợm khê lắc lư.

“Đúng rồi, tuy rằng hồ nước rất trong, nhưng ngày nào ta cũng đổ phân vào trong hồ để nuôi vài bông hoa sen nha, người muốn ở trong hồ uống nước, nếu không uống đến đại tiện, thì tiểu tiện cũng thật tốt a.” Trong mắt nàng đầy ý đùa cợt.

Đã lên tới bên hồ, đang muốn đứng dậy, nghe vậy Tào Kim Linh lại trượt chân, ngã vào trong hồ, mấy tên nô tài sợ tới mức phải gọi một tiếng “mẫu thân”.

Kỉ Khuynh Nhan đột nhiên nghĩ tới chuyện gì thú vị liền thuận tay bắt một con sâu, tiêu sái đến bên hồ, huơ huơ trước mặt Tào Kim Linh, “Người xem, con sâu này thật đáng yêu!”

Thật vất vả mới được thái giám kéo ra khỏi hồ, nhìn đến con sâu vừa to vừa nhiều lông kia, không khỏi “A” hét lên một tiếng, lại một lần nữa ngã xuống hồ.

Lần này nàng bị dọa đến rút gân (chuột rút), cả người liền biến mất trong hồ.

Kỉ Khuynh Nhan thấy thế thì phi thường thoải mái, đặt mông ngồi trở lại giường, thân mình run lên vì cười.

Đem toàn bộ việc vừa xảy ra thu vào mắt, Triệu Nguyên Thừa thật sự là không chịu nổi, liền mang theo vài tùy tùng chạy đến, sai người cứu Tào quý phi lên.

Khi Tào Kim Linh được cứu lên, chỉ thấy đầu nàng dính đầy bèo, tóc rối thành một đống, những hạt trân châu rơi ra, còn nhìn thấy hai con cá chép vàng bơi ra từ trong người nàng, cả người nhếch nhác không chịu nổi.

Nàng ta vừa thấy Triệu Nguyên Thừa, liền quỳ rạp xuống trước mặt hắn, khóc lóc cầu hắn làm chủ.

“Hoàng thượng, ngài khả nhất định phải thay thiếp thân phân xử việc này, Kỉ Khuynh Nhan thật to gan, chẳng những đẩy thiếp thân xuống hồ, còn lấy sáu hũ dọa, nàng nhất định muốn lấy mạng thiếp thân, thiếp thân bị nàng khi dễ thật thảm, không cam lòng”

Kỉ Khuynh Nhan dựa vào giường, cố nén xúc động mà cười to, lên tiếng nhắc nhở một câu, “Đừng quên cáo trạng với Hoàng thượng, nói ta tiểu tiện trong hồ, a đúng rồi, người vừa mới uống nước hồ, không biết có cảm nhận được hương vị gì không?”

Tào Kim Linh bị nàng làm tức giận đến nói không ra lời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, giống như bị nàng làm tức giận mà chết.

Triệu Nguyên Thừa quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Kỉ Khuynh Nhan, cố nén tức giận phân phó nô tài đưa Tào quý phi hồi cung.

Lúc gần đi, Tào Kim Linh còn không quên cầu Hoàng thượng tác chủ cho nàng, thay nàng chủ trì công đạo, hắn chỉ đồng ý lấy lệ liền muốn nàng hồi cung.

Đến khi bóng dáng chật vật kia đi xa, Kỉ Khuynh Nhan mới chậm rãi thu lại ý cười, ngênh ngang ghé vào trên giường, nhấc hai chân nhỏ nhắn lên, híp mắt nhìn chăm chăm Triệu Nguyên

Thừa, khiêu khích hỏi: “Hoàng thượng muốn vì ta vừa đắc tội với quý phi nương nương đem ta xuống đánh hay không?”

Triệu Nguyên Thừa thấy nàng không đem mình để vào mắt, tức giận đi đến bên giường, đánh vào cái mông mềm mại của nàng, “Đánh nàng như vậy là còn nhẹ, nàng có biết nàng đùa nghịch như vậy suýt lấy đi mạng người không?”

Khi thấy Hoàng thượng tới bọn nô tài đã sớm lui ra, Kỉ Khuynh Nhan oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, “Là nàng ta đến gây chuyện với ta trước, hơn nữa nếu ta không ra tay với nàng, thì nàng cũng sẽ ra tay với ta.” Nàng ta lòng dạ hẹp hòi, Tào Kim Linh muốn cho hạ nhân tát nàng, thù này không báo, nàng không phải là Kỉ Khuynh Nhan.

“Nàng cũng nên biết thân phận hiện tại của mình là gì?” Hắn một tay nắm lấy cằm nàng, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng buồn bực nàng không biết phải trái, “Một Hoàng hậu bị phế, lại là thiếp, Tào Kim Linh nếu muốn hại chết nàng, nàng cũng không có tư cách phản kháng.”

Hắn phế truất nàng, chính là muốn cho nàng nếm thử mùi vị khi không có hân bảo vệ, nhưng nàng chẳng những không hối cải, lại vẫn tiếp tục làm vậy!

Kỉ Khuynh Nhan hung hăng trừng mắt, “Nếu Hoàng thượng nói ta là thiếp, vì sao không đem ta đưa đến lãnh cung?”

Hắn hừ một tiếng, khuôn mặt hiện lên sự trêu tức, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, nhợt nhạt mỉm cười, “Nàng được trẫm nuông chiều, thân thể lại gầy yếu, vào lãnh cung không quá ba ngày chắc sẽ chết.”

“Ta chết thì có liên quan gì đến Hoàng thượng? Dù sao hiện tại ta chỉ là thiếp.” Nếu có thể chết thì thật tốt.

Lạnh lùng nói xong, nàng liền quay đầu nằm lên giường, không khách khí mà quay mông lại với hắn.

Triệu Nguyên Thừa không giận mà cười, “Nàng cũng biết hoàng cung rộng lớn như thế nào, thân phận địa vị đến tột cùng đại biểu cho cái gì, trong hoàng cung này ai mới là chủ tử?”

Kỉ Khuynh Nhan tiếp tục quay mông lại với hắn, không thèm trả lời.

Hắn nhìn nàng chỉ mặc một tấm vải lụa mỏng manh, cánh tay nhỏ bé, trắng nõn cùng đôi chân thon dài như ẩn như hiện dưới lớp vải, hắn một tháng đã không lâm hạnh bất cứ ai, đột nhiên bị thân hình quyến rũ trước mặt khiêu khích làm hắn không kiềm chế được dục vọng.

Cổ ý phế nàng, lạnh nhạt với nàng hơn một tháng, là muốn dạy dỗ nàng cẩn thận, nghiêm khắc trừng phạt, nhưng cuộc sống của hắn cũng rất không tốt.

Không phải không nghĩ tới hậu cung phi tử phát tiết dục vọng, chính là khi trong lòng đã có người thì tất cả nữ nhân khác chỉ như làn khói nhẹ, chẳng khơi dậy được nửa điểm chú ý của hắn..

Hắn đã nhẫn hơn một tháng, cả người khó chịu, ở đêm dài tĩnh mịch, chỉ có thể đến nơi trước kia hai người từng triền miên một chỗ mà từ từ đi vào giấc ngủ..

Mà hắn biết Kỉ Khuynh Nhan hận hắn! Mới không thèm nhìn mặt hắn.

Lúc trước nàng như là chiến lợi phẩm bị hắn bắt về, hắn từng kiêu ngạo khoe khoang với binh lính, đệ nhất mỹ nhân Thương Việt quốc, thái tử phi tương lai của thái tử Thương Việt quốc –

Thượng Quan Sâm, cũng là Hoàng hậu tương lai, đã trở thành vật sở hữu của Triệu Nguyên Thừa.

Hắn vĩnh viễn cũng không quên, hắn cho nàng tận mắt nhìn thấy phụ thân chết, vị hôn phu tương lai của nàng cũng bị hắn chặt đứt đầu, nàng giống như nô tỳ bị hắn rêu rao khắp nơi, lúc đó trong mắt nàng đầy hận ý, nếu có thể hóa thành một lưỡi dao sắc bén, khẳng định có thể hung hăng đâm vào trái tim hắn.

Mà này tiểu nữ nhân không phải không nghĩ tới tự kết liễu cuộc đời, nhưng khi hấn hung ác cảnh cáo nàng, nàng mới chịu đầu hàng.

Nàng hận hấn, cũng không hận đến cam nguyện cho cả thần dân Thương Việt quốc cùng chôn một chỗ, chống lại tôn nghiêm của hấn.

“Nhan nhi.....”

Thanh âm mềm mại, bàn tay dần trở nên ôn nhu, hấn đem tiểu nha đầu dám quay móng lại với hấn kia kéo vào lòng, bá đạo mà dụ hoặc nói:“Phục tùng trẫm, trẫm sẽ ban cho nàng tất cả.”

4. Chương 4

Ngón tay hấn theo cái cổ trắng nõn tinh tế, chậm rãi tiến vào lớp vải mỏng bên trong đến bộ ngực sữa , giọng nói đầy mỉa mai.

Nhẹ nhàng hôn hàng mi của nàng, mắt nàng, hôn từng tắc da thịt trên ngũ quan tinh xảo của nàng.

“Nàng có biết, chỉ cần nàng ngoan ngoãn thuận theo trẫm, trẫm nguyện lấy thiên hạ này chia sẻ cùng nàng.....”

Hấn có thể cho nàng làm Hoàng hậu, miễn nghi lễ quỳ lạy cho nàng, cho nàng quyền lực cao nhất, những gì hấn có được, nàng cũng sẽ có được, chỉ cần nàng chịu khuất phục, chấp nhận đầu hàng, ngoan ngoãn nằm ở dưới thân hấn mặc hấn trêu đùa.

Một cảm giác đau đớn đột nhiên truyền đến, môi của hấn bị nàng dùng sức cắn một cái, máu tươi đỏ sẫm theo khe miệng chảy xuống, làm dung nhan tuấn mỹ của hấn tăng thêm vài phần tà mị yêu mị.

Sắc mặt Triệu Nguyên Thừa trẫm xuống, bàn tay nắm chặt, ngón trỏ cùng ngón cái gắt gao chế trụ cái cằm nhỏ nhắn của nàng, “Hiển nhiên nàng không muốn uống rượu mừng của trẫm, nếu như vậy.....” Cười lạnh một tiếng, hấn bá đạo đem nàng đặt dưới thân,“Trẫm chỉ có thể thưởng cho nàng một ly rượu phạt.”

Hấn thô bạo hôn môi nàng, lúc trước Kỉ Khuynh Nhan cắn hấn đã chuẩn bị tâm lý bị hấn giáo huấn, lực đạo của hấn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, nàng không tự chủ được mà run run.

Nàng sợ nam nhân này, sợ bị hấn giết!

Nhìn đến chiến bào của hấn, khi đó hấn một đao chặt đứt đầu của Thượng Quan Sâm, nàng chỉ biết nam nhân này như tên đao phủ khát máu, đại ma đầu giết người không chớp mắt.

Nàng vô lực phản kháng, chỉ có thể để hấn tùy ý rong ruổi trên người mình, cuối cùng, hấn ở trên người nàng không ngừng ra vào, đau đớn chậm rãi biến thành khoái cảm, khiến nàng không thể kiềm chế mà phát ra âm thanh yêu kiều, như cầu hấn đem ân sủng phóng thích trên người nàng.

Nước mắt chảy xuống, nàng hận nam nhân này, nhưng thân thể của nàng lại ti tiện thừa nhận hấn.

Gần sáng, Triệu Nguyên Thừa tỉnh lại, chỉ thấy Kỉ Khuynh Nhan bị hấn trêu đùa cả một đêm như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, nằm trong ngực hấn ngủ.

Nhìn tiểu nữ nhân trong lòng, hấn dở khóc dở cười, vì sao tiểu du côn này khi mở mắt lại khác nhau đến vậy?

Nếu lúc nàng thức cũng nhu thuận như vậy, nghe lời hấn, hấn không phải chịu tra tấn, mà nàng cũng không phải chịu giáo huấn?

Bất đắc dĩ thở dài, hấn cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn nàng một cái, im lặng không nói một tiếng, nhẹ nhàng đem chăn đắp cho nàng, sai người hầu hạ, mới ra khỏi Vong Ưu Cung.

Trải qua một đêm triền miên, toàn bộ khó chịu cùng phiền chán trong một tháng của hắn toàn bộ đều tiêu trừ, làm cho hắn rất thoải mái.

Hắn cứ tưởng, mình có thể chinh phục được Kỉ Khuynh Nhan, nhưng hóa ra nàng lại chinh phục hắn.

Lúc lâm triều các vị đại thần thi nhau bàn tán, vì một chút việc nhỏ cũng có thể trở thành rắc rối.

Nhưng, Vĩnh Liệt Đế hôm nay tâm tình rất tốt, không hề quát bọn họ câm miệng, lưỡi biếng ngồi trên long ỷ, vừa ăn điểm tâm vừa uống trà, ngồi xem đại thần đấu võ mồm.

Sau hai canh giờ, miệng lưỡi tất cả cũng đã khô, an tĩnh lại, ai oán nhìn về phía Hoàng thượng, chỉ thấy hắn nhàn nhã nuốt ngụm trà xuống, không chút để ý phất tay áo tuyên bố bãi triều.

Lâm triều qua đi, Triệu Nguyên Thừa vốn định đi Vong Ưu Cung, kết quả lại nhìn thấy Tào Kim Linh ốm yếu đứng trước điện của hắn.

Bốn năm trước Tào Kim Linh cùng rất nhiều nữ nhi của các quan viên được tuyển vào cung, cũng vì cha nàng là Tả thừa tướng nên hắn mới cho nàng làm quý phi.

Tuy ở hậu cung tuy thân phận nàng cao quý, nhưng hắn cũng không chú ý đến, bởi vì nàng là người kiêu căng, tính cách điệu ngoa, chỉ vì vài việc nhỏ mà thường xuyên đánh cung nữ.

Cha nàng trong triều là trọng thần, hắn mới chỉ lên tiếng giáo huấn vài lời, cũng chưa thực nghiêm khắc dạy bảo.

Nhưng điều làm cho hắn phản cảm đối với nàng, là lúc trước hắn một trận liền đánh bại Thương Việt đem Kỉ Khuynh Nhan lên làm Hoàng hậu, Tào Kim Linh mang theo hậu cung phi tần đến kháng nghị, mà hắn cực kỳ ghét như vậy, vọng tưởng có thể thay đổi quyết định của hắn.

Tuy rằng sự tình cuối cùng cũng được hắn ổn định, nhưng cái khúc mắc vẫn còn ở trong lòng.

Hậu cung đối với hắn mà nói, chỉ là một nơi trang trí đẹp dễ.

Hắn mười sáu tuổi đăng cơ, đến bây giờ đã mười năm, hắn sợ dĩ không có con nối dõi, là vì hắn căn bản không có mưu kế gì, không cần lấy nữ nhân để dựa vào thế lực nhà ngoại, hắn cũng không cho các nàng có cơ hội mang thai.

Lúc trước hắn giết huynh đệ tỷ muội của mình mới ngồi lên được ngai vàng.

Sinh ra trong hoàng cung vốn là một bất hạnh, vì đây là nơi tràn ngập mùi máu, giết chóc, là nơi tàn nhẫn nhất, chuyện gì cũng có thể xảy ra ở hoàng cung này.

Hắn không muốn hài tử của mình cũng giống hắn, vì ngôi vị Hoàng thượng mà tàn sát lẫn nhau.

Chỉ cần một đứa là đủ rồi, là con của ai, là do hắn quyết định, mà từ khi Kỉ Khuynh Nhan xuất hiện, cả hậu cung này đều không xứng đáng.

Hắn có thể cho các nàng danh phận, cho các nàng tiền tài, hưởng thụ cuộc sống sung túc nhưng không cho các nàng lợi dụng con của hắn để gây sóng gió hậu cung.

Cho nên Tào Kim Linh xuất hiện, tâm tình tốt đẹp cả buổi sáng của hắn biến mất, hơn nữa nàng còn cố ý bày ra khuôn mặt ốm yếu, dường như việc nàng bị ốm hoàn toàn là do Kỉ Khuynh Nhan làm.

Quả nhiên, Tào Kim Linh đi đến trước mặt hắn, ủy khuất quỳ xuống, luôn mồm kêu hắn làm chủ cho nàng, không khách khí mà chỉ trích Kỉ Khuynh Nhan là một thị thiếp mà kiêu, khẩu khí ngoan độc hận không thể cắt gân, lột da nàng.

“Hoàng thượng, chuyện này người nhất định phải cho thiếp một cái công đạo, lúc trước nàng ta là Hoàng hậu nên thiếp không dám nói, nhưng hiện tại nàng đã là thiếp, còn lăng nhục thiếp thân, nàng làm tổn hại đến lễ giáo, không coi quy củ hoàng cung ra gì, coi Hoàng thượng như không khí, coi Kim Thính vương triều ta như cặn bã, nàng ta đáng chết vạn lần, theo lý nên bị giết, mong Hoàng thượng anh minh, đừng bị sắc đẹp mê hoặc, nghiêm khắc trừng trị làm gương cho hậu cung!”

Tào Kim Linh ủy khuất đem chuyện hôm qua vừa khóc vừa kể lại, cuối cùng dập đầu quỳ lạy, lớn tiếng khóc cầu Triệu Nguyên Thừa đem Kỉ Khuynh Nhan vào lãnh cung, hoặc là trực tiếp ban thưởng rượu độc, ba thước vải lụa chấm dứt tính mạng của nàng.

Triệu Nguyên Thừa thủy chung không hé răng lấy một tiếng ngồi ngay ngắn trên ghế làm bằng gỗ tử đàn, vừa uống trà xanh, vừa cầm quạt phe phẩy.

Đến lúc Tào Kim Linh nói xong, hắn liền gấp quạt lại, cúi đầu nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: “Tào phi, trăm hỏi người, người tiến cung đã bao lâu rồi?”

Nàng không hiểu vì sao Hoàng thượng lại hỏi cái này, suy nghĩ một chút, giơ bốn ngón tay lên, “Thiếp thân đã tiến cung được hơn bốn năm rồi.”

“Người thân là quý phi, phụ thân lại là nhất phẩm đại thần trong triều đình, như vậy từ khi tiến cung hẳn người cũng đã nghe năm đó trăm ngồi lên ngôi vị này như thế nào.”

Nghe vậy, nghĩ đến các tin đồn, Tào Kim Linh biến sắc, khuôn mặt càng thêm tái nhợt.

Triệu Nguyên Thừa lại mở quạt ra nhẹ nhàng phe phẩy vài cái, bên môi hiện lên nụ cười lạnh.

Hắn tuy rằng có nhiều kinh nghiệm nơi sa trường lại có võ công cao cường, gương mặt rất tinh xảo tuấn tú, khí chất không giống người bình thường.

Phi tử hậu cung từ khi tiến cung, liền thâm yêu Hoàng thượng, luôn tìm cơ hội để có được sủng ái của hắn.

Nhưng hắn rất ít cười, một khi cười dung nhan tuấn mỹ của hắn lộ ra một chút tà nịnh một chút tàn bạo..

Giờ phút này trong mắt Tào Kim Linh, Triệu Nguyên Thừa chính là có dáng vẻ như vậy.

“Ở trong cung gần năm năm chắc người biết, mẫu thân trăm lúc trước chẳng qua để một tiểu cung nữ hầu hạ bên người trăm, ngoài ý muốn mang thai long tử, sau đó đã được ban một ly rượu độc.”

Không để ý sắc mặt nàng ngày càng khó coi, hắn tiếp tục nói: “Từ nhỏ phụ hoàng đã không coi trăm là con, huynh đệ cũng không coi trăm là đệ đệ, năm trăm tám tuổi, ở trong hoàng cung này trăm ba bữa đều không no, rất đáng thương.”

Hắn dùng quạt nhẹ nhàng nâng cằm Tào Kim Linh lên, tươi cười trên mặt làm cho người khác sợ hãi.

“Tào phi, trăm sở dĩ có được địa vị ngày hôm nay, là tự tay giết bầy huynh đệ, hạ độc phụ thân, sự việc diễn ra như vậy cũng làm cho trăm hiểu ra được một chân lý - muốn sống, muốn người khác phục tùng mình, chỉ có một biện pháp duy nhất chính là trở thành người đứng đầu thiên hạ!”

Hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng, còn nói: “Trăm chưa bao giờ sợ sử quan (người chép sử sách) viết về trăm tốt xấu như thế nào, trăm cũng chưa bao giờ để ý đến cái gì mà vị vua anh minh.”

“Trăm vứt bỏ sinh mệnh để được ngồi lên vị trí này, thậm chí được sống vui vẻ, tự tại, về phần tổ tông gia pháp, quy định hoàng cung, cái gì quy phạm đạo đức, đối với trăm chẳng là cái gì, trăm ghét nhất người khác đem gia pháp ra giáo huấn trăm.....”

“Nhưng Hoàng thượng, Kỉ Khuynh Nhan nàng.....”

“Kỉ Khuynh Nhan là nữ nhân của trăm, trăm cho nàng cái gì, nàng có thể có được gì. Trăm có thể trong một ngày liền cho nàng địa vị, cũng có thể trong một đêm khiến nàng mất tất cả, mặc kệ trăm đối với nàng như thế nào, là việc của trăm, không đến lượt người khác nhúng tay.”

Hắn nham hiểm nhắc nhở.

Tào Kim Linh sợ tới mức ngã ngồi xuống đất, run run nhìn khuôn mặt vừa tuấn mỹ vừa vô tình của hắn.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng không để ý suy nghĩ của phi tử sao?” Nàng đột nhiên khóc thất thanh, “Hoàng thượng, trong hậu cung, không chỉ có mỗi Kỉ Khuynh Nhan, còn có rất nhiều nữ nhân, người bên trọng bên khinh như vậy, đối với thiếp thân bất công, đối với hậu cung bất công, đối với toàn bộ triều đình cũng không công bằng a!”

“Như vậy, Tào phi, trăm hỏi người, người hướng trăm đòi công bằng vậy người có nghĩ tới, thiên hạ này rất không công bằng hay không? Nếu công bằng, vì sao có người phiêu bạt khắp nơi, vì sao có người trời sinh tàn tật, vì sao có người vừa sinh ra lại chỉ là một nô tài?”

“Vì sao trăm rõ ràng là hoàng tử, từ nhỏ đã phải chịu lạnh chịu đói, thiếu thốn nhiều thứ, lại suýt chết dưới tay của huynh đệ?” Hắc vô tình cười, “Tào phi, thế gian không có công bằng, người lại đòi trăm công bằng, vậy trăm đòi ai công bằng đây?”

Không để ý tới sắc mặt trắng bệch của nàng, Triệu Nguyên Thừa đứng dậy, nhìn nàng chật vật, “Gây sóng gió sẽ chỉ làm người chết sớm thôi, sẽ không có lợi gì cho người đâu, tự giải quyết cho tốt đi.”

Dứt lời, hắc xoay người rời đi, lưu lại Tào Kim Linh không cam lòng rống lên khóc thất thanh.

5. Chương 5

Triệu Nguyên Thừa đuổi Tào Kim Linh rồi đi đến Vong Ưu Cung, chỉ thấy mấy cung nữ hầu hạ chính đang cẩn thận cầm bát cháo, khuyên Kỉ Khuynh Nhan dùng bữa sáng.

Kỉ Khuynh Nhan chỉ mặc xiêm y mỏng manh sắc mặt phi thường khó coi, tối hôm qua nàng bị ép buộc không nhẹ, lúc tỉnh dậy, cả người cả người đau nhức ngay cả đầu ngón tay cũng không nhắc lên được.

Nhớ đến tối hôm qua chính mình giống như nữ tử thanh lâu phóng đảng ở dưới thân hắc cầu hoan, miệng phát ra âm thanh dâm dăng yêu kiều, thậm chí lúc hắc khiêu khích dục vọng của nàng cũng không làm nàng thỏa mãn, không để ý tôn nghiêm khóc cầu hắc.

Sau khi tỉnh lại, việc nàng đã bị dục vọng khống chế, liền giống như lưỡi dao đâm vào đây người vết thương, trong lòng lưu lại oán an ủi cùng phần nộ đuổi không đi.

“Chủ tử, người ăn cái này trước đi, bằng không cháo bị lạnh ăn sẽ không ngon.”

Người khuyên nàng ăn cháo là Ngọc Diệp, được Triệu Nguyên Thừa lựa chọn rất kĩ lưỡng mới cho nàng cung nữ này, bởi Ngọc Diệp vừa thông minh lại tận tâm hầu hạ, ở bên người nàng lâu nhất.

Tuy rằng nàng không phải là Hoàng hậu, nhưng thái giám cùng cung nữ hầu hạ trong Vong Ưu Cung một người cũng không thiếu.

Tất cả nô tài từ việc này đều có thể nhìn ra được, việc Hoàng thượng phế hậu, chỉ là thủ đoạn nhỏ để trừng phạt Hoàng hậu nương cứng đầu cứng cổ, cuối cùng cũng không tàn nhẫn chính chết nữ nhân như tiên nữ này.

Mà nô tài hầu hạ trong cung, bây giờ không thể gọi nàng là Hoàng hậu nương nương, chỉ có thể gọi là chủ tử.

Đối với lời nói của Ngọc Diệp, Kỉ Khuynh Nhan ngoảnh mặt làm ngơ, để ngoài tầm mắt, vô lực nằm trên giường, cũng không liếc mắt nhìn lấy một cái.

Khi Triệu Nguyên Thừa đi vào, liền thấy nàng đang nằm nghiêng trên giường, nội y mềm mại theo bả vai rơi xuống, lộ ra sống lưng gầy yếu mà duyên dáng.

Da thịt mềm mại kia không giống như tin đồn, nếu nhìn kĩ thì so với trân bảo bạch ngọc trong hoàng cung còn trong suốt hơn vài phần.

Nô tài hầu hạ hai bên thấy Hoàng thượng giá lâm, đều quỳ xuống thỉnh an, nhưng người nọ trên giường rõ ràng nghe thấy Hoàng thượng tới, nhắm mắt lại, không thèm để ý, vẫn quay mòng lại với nam nhân mà nàng hận thấu xương kia.

Triệu Nguyên Thừa cũng không tức giận, ngược lại cười tà đi đến bên giường, từ trên cao nhìn xuống tiểu nữ nhân đang nằm nghiêng trên giường, “Tối hôm qua làm đi làm lại nhiều như vậy, nếu không bồi bổ, cơ thể sẽ không chịu nổi.”

Toàn bộ lời vừa rồi đều chọc giận Kỉ Khuynh Nhan, nàng quay lại hung hăng liếc nhìn hắn một cái, vung tay đem một cái gối ném ra ngoài.

Triệu Nguyên Thừa thuận tay đón lấy, ngồi vào đầu giường, một tay kéo nàng đang nổi giận vào trong lòng, sủng nịch nheo nheo cái mũi xinh xắn của nàng, “Sợ chỉ có tiểu du côn nàng dám đánh lén trộm.”

Kỉ Khuynh Nhan ra sức dựa trong lòng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng, “Nếu ta mạo phạm Hoàng thượng, Hoàng thượng sao không kéo ta ra ngoài ngõ môn chém đầu?”

Hắn cười khanh khách ôm chặt nàng vào trong lòng, “Trẫm thương nàng như vậy, sao có thể để nàng chết được?”

Nói xong, hắn tiếp nhận ngọc bát trong tay Ngọc Diệp, nhẹ nhàng múc một thìa cháo đưa đến miệng nàng, “Ngoan, ăn một chút đi.”

Kỷ Khuynh Nhan bị buộc nằm trong ngực hắn ko hề cười, gắt gao ngậm miệng, dáng vẻ tựa như một đứa trẻ giận dỗi người lớn.

Triệu Nguyên Thừa cũng không tức giận, không nhanh không chậm đem thìa để lại trong bát, trên mặt vẫn lộ vẻ sủng nịch tươi cười.

“Cho dù hờn dỗi trộm, cũng không nên ngược đãi thân thể của chính mình, không ăn, làm sao có khí lực để trộm sủng ái đây?”

Lời này giống như ngòi nổ, lại chọc giận nàng, Kỉ Khuynh Nhan dùng hết toàn lực đứng dậy, liền đập vỡ bát cháo trong tay hắn, một cái bát ngọc tốt như vậy, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, cháo rơi vãi đầy đất, có vài giọt còn bắn lên hoàng bào của hắn.

Nô tài đều sợ tới mức quỳ phục trên mặt đất, không dám thở mạnh.

Triệu Nguyên Thừa mị mị mắt, nhìn nữ nhân trong lòng tràn đầy lửa giận, tức giận ở đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, rất nhanh liền lộ ra nụ cười yếu ớt, “Nàng không sợ trộm vì nàng tùy hứng mà cho toàn bộ hậu cung nô tài đối bụng cùng nàng?”

Kỉ Khuynh Nhan lạnh lùng cười, “Hoàng thượng muốn làm hôn quân thì cứ việc, ta không cần.”

“Đứa ngốc này, trộm cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ tự nhận mình là hôn quân, mà hôn quân, bạo quân xác thực có người gọi trộm như vậy, nàng cho rằng trộm sẽ để ý sao?” Cười nheo nheo hai má mềm mại của nàng, quay đầu lại, dung nhan tuấn mỹ đã sớm nhuộm đầy tà nịnh(hung ác), “Lưu Phúc, lập tức cho người thông báo cho hộ bộ(*) tăng thuế của nhân dân Thương Việt quốc.....”

Vừa dứt lời, Kỉ Khuynh Nhan liền cuống quýt nói lớn, “Triệu Nguyên Thừa, ngươi tên hôn quân vô đạo!”

Kia tên hôn quân vô đạo lại lộ ra tươi cười, “Như vậy nàng rốt cuộc có ăn hay không?”

Nàng oán hận trừng mắt liếc mắt nhìn hắn một cái, bất đắc dĩ đồng ý, Ngọc Diệp đang quỳ trên mặt đất liền nhanh chóng đem bát cháo khác đến, Triệu Nguyên Thừa cầm lấy, từng múng từng múng, hưởng thụ cho nàng ăn từ múng một.

Có vài giọt cháo dính ở khóe môi nàng, hắn còn cẩn thận cầm khăn lau cho nàng, đến khi nàng ăn hết bát cháo, hắn mới sai người dọn dẹp sạch sẽ bát cháo vừa bị nàng đập vỡ, cho nô tài đang quỳ trong phòng lui hết.

“Về sau không cho phép không ăn, nếu không tâm tình trộm không tốt, nói không chừng sẽ đưa ra ý chỉ bắt lợi cho Thương Việt quốc, làm cho dân chúng cùng nàng chịu tội.”

Kỉ Khuynh Nhan ngồi trên giường nghe, tức giận dùng chân đạp hắn một cái, “Rất không cẩn thận” đạp lên đùi hắn.

Tuy rằng nàng đá rất mạnh, nhưng chân lại bị Triệu Nguyên Thừa bắt lấy, hấn ngã ngón mồm cười, đem chân nhỏ trắng nõn khê hôn.

Nghĩ đến tối hôm qua nàng bị hấn ăn sạch sế, vừa then vừa hận định rút chân về, hấn lại cường ngạnh nắm chân nàng sống chết không chịu buông.

Nàng đỏ mặt nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn hấn, đáy mắt như có lửa, bộ dạng buồn bực này của nàng làm nàng càng thêm diễm lệ, lại một lần nữa kích thích giác quan của Triệu Nguyên Thừa.

Tiểu nữ nhân này ngũ quan tinh xảo không tỳ vết, giống như bảo bối vô giá độc nhất, hấn cho tới bây giờ chưa đối tốt với nữ nhân như vậy, dù là tức giận, làm nũng, phát giận hấn vẫn chỉ nhắc nhở, không đành lòng trách phạt nàng.

Sắc sảo, kiêu ngạo, không ai bì nổi, tiểu nữ nhân của hấn, chỉ cần nghĩ đến chuyện này là thật, đáy lòng liền phảng phất hương vị hạnh phúc thỏa mãn, thật sự là tư vị tuyệt vời không thể lý giải.

Sâu trong nội tâm hấn đột nhiên có khát vọng mãnh liệt, muốn giữ lấy nàng, xé rách nàng, chiếm lấy linh hồn của nàng, làm cho nàng hoàn toàn thuộc về hấn.

Mãnh liệt hôn xuống, không để ý sự phản kháng của nàng, đầm đá dẫy dụa, hấn như con dã thú bị đói khát nhiều năm, rốt cục cũng tìm được con mồi, không muốn để nó chạy thoát đơn giản như vậy.

“Buông! Buông.....” Ra sức giãy dụa, nàng đột nhiên tát lên mặt hấn.

Thanh âm gần như vang vọng toàn bộ Vong Ưu Cung, Triệu Nguyên Thừa đang hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng, bị bất ngờ đánh cho ngẩn ra.

Tuy rằng lực đạo của nàng không đủ để làm đau hấn, hấn là hoàng đế, nắm toàn bộ thiên hạ trong tay, bị sưng vật của chính mình đánh, có chút tự ái.

Hấn theo bản năng nâng tay, định đánh nàng một bạt tai, lại nhìn đến nàng tóc tai hỗn độn, hai mắt đầm lệ, bình tĩnh hạ tay xuống.

Nhẹ xoa hai má hơi đau đớn, hấn không khách khí nắm lấy cằm nàng, “Đều đã qua lâu như vậy, móng vuốt của nàng còn chưa thu lại? Có phải muốn trừng phạt với giáo huấn thì mới ngoan ngoãn hay không?”

Nàng nhin xuống sợ hãi hừ hừ cười, “Hoàng thượng rốt cục không nhin được muốn cưỡng bức ta, bức ta khuất phục sao?”

Hấn nheo hai mắt, “Trẫm xác thực rất muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất trên đời bắt nàng khuất phục, như đem nàng khóa ở trên giường mỗi ngày tùy ý trẫm muốn làm gì thì làm; như cắt gân chân nàng, đánh gãy hai chân nàng.....”

Hấn từng câu từng câu uy hiếp nàng, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch.

Triệu Nguyên Thừa đột nhiên cười ra tiếng, nhưng đáy mắt không hề có ý cười. “Nếu nàng không muốn trẫm làm như vậy, liền mau chóng biết phục tùng trẫm đi.”

“Phục tùng? Không! Ta không muốn khuất phục ở người dưới thân, ngoan ngoãn làm nô lệ tình dục của người! Ta không muốn không có suy nghĩ, không tình cảm, chỉ có thể phục tùng người, mỗi ngày chỉ có thể mở ra hai chân như kỹ nữ mặc cho người tùy tiện!”

“Ai nói như vậy ? Tại sao nàng không hiểu, trẫm thật tâm sủng ái nàng, thật lòng yêu thương nàng? Trẫm sẽ cho nàng tất cả, chỉ cần nàng ngoan ngoãn đừng có lúc nào cũng chống đối trẫm, làm nữ nhân biết nghe lời, cái gì trẫm cũng sẽ ban cho nàng.”

“Yêu ta? Người xâm lược giang sơn của ta, một đao giết phụ thân luôn yêu thương ta?” Nàng lạnh lùng châm biếm.

“Kì Khuynh Nhan!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên nàng, ánh mắt tàn bạo, “Ai cũng biết hai nước giao chiến, không tránh khỏi có người chết, nếu lúc trước Thương Việt không thua trận, thì số phận của Kim Thịnh bây giờ sẽ không khác gì Thương Việt.”

“Mà nàng cho rằng Thương Việt thống trị sẽ nhân từ hơn ta sao? Nàng oán hận trẫm thì trẫm cũng muốn nói cho nàng biết, nàng nghĩ xem rốt cuộc vì sao lại có chiến tranh? Ai là người đã gây nên những bi kịch như bây giờ? Là Thương Việt của nàng. Nàng đừng nghĩ việc nàng mất nước, thất thân, trở thành tù nhân đều là do trẫm làm, cả ngày tìm cách mà chơi xấu trẫm.”

Hắn chậm rãi cúi xuống, dung mạo tuấn mĩ tiến đến trước mặt nàng, “Nhan nhi, trẫm sủng ái nàng, là xuất phát từ nội tâm, đừng coi ân sủng của trẫm như nghiệp chướng, nàng mở to mắt mà xem, tất cả nữ nhân ở hậu cung này, người nào không ghen tị với nàng, ngưỡng mộ nàng, vì sao nàng không biết hưởng thụ, không biết quý trọng?”

Nàng cười rất châm chọc, “Người sẽ sủng ái sủng vật của người trong bao lâu?”

Hai mắt hắn sụp xuống, lời nói của nàng như đọc được suy nghĩ của hắn.

Sủng vật? Đúng vậy, lúc đầu quả thực là hắn muốn đem sủng vật khó thuần phục như nàng sủng ái.

6. Chương 6

Một mĩ nhân như vậy, sắc đẹp của nàng quá chói mắt, quá rực rỡ, mọi thứ xung đều như mất đi ánh hào quang, vì muốn chứng tỏ năng lực của mình, hắn không ngần ngại dùng mọi biện pháp, làm cho tiểu sủng vật diễm lệ này hoàn toàn thân phục.

Nhưng tính cách nàng lại kiêu ngạo, điêu ngoa, luôn luôn chống lại hắn, thậm chí không ngừng khiêu khích sự nhẫn nại của hắn.

Lâu ngày, quan hệ hai người giống như thay đổi, đôi khi hắn tự hỏi chính mình, rốt cuộc là hắn muốn nàng ngoan ngoãn khuất phục ở dưới thân, hay là cam tâm tình nguyện..... yêu thương hắn?

Hắn khinh thường câu hỏi của chính mình, càng hận chính mình là vua một nước, thế nhưng hắn như một thiên niên bối rối trước tình yêu. Hắn thường để câu hỏi kia sang một bên, không suy nghĩ nhiều.

Trước khi đi, hắn không quên nói với nàng, “Nàng là nữ nhân của trẫm, hãy chấp nhận chuyện này đi, cho dù nàng không muốn, cố mà diễn tốt vai này, ai bảo nàng..... là tù nhân chứ.”

Hắn biết câu nói cuối cùng làm nàng tổn thương như thế nào, nhưng thế thì có làm sao? Nàng nên biết thân phận của mình, biết được thân phận thiếp của mình chênh lệch với người khác như thế nào, biết rằng nàng nên tôn trọng hắn.

Từ sau khi Triệu Nguyên Thừa rời Vong Ưu Cung, cũng không thấy hắn đến lần nào nữa.

Sau khi tĩnh dưỡng vài ngày, thân thể của Kỉ Khuynh Nhan sau khi bị hắn dày vò đến bủn rủn đã khôi phục sinh khí như ngày xưa, nhưng trong lòng nàng vẫn còn oán giận hắn.

Ngọc Diệp theo nàng đi dạo hoa viên, không nhẫn nại được mà khuyên nhủ: “Chủ tử người cần gì phải như vậy, Hoàng thượng đối với người rất tốt, hạ nhân trong cung đều nhìn thấy, người cả ngày đều chống đối Hoàng thượng, kết quả người chịu khổ chính là người?”

Nàng theo sau Kỉ Khuynh Nhan, lại nói: “Phi tử hậu cung nhiều vô kể, người may mắn được Hoàng thượng nhìn trúng, nay cũng chỉ có chủ tử, từ khi người vào cung, đã rất lâu Hoàng thượng chưa có đi đến cung của các phi tử khác, trong một tháng hoàng thượng đều lấy quốc sự làm trọng coi như là thanh tâm quả dục (lấy quốc sự để kiềm chế dục vọng).....”

Kỉ Khuynh Nhan giống như đang nghe, lại giống như không nghe.

Nàng hái xuống một bông hoa mẫu đơn, chậm rãi cúi người xuống, đi đến bên hồ tay cầm cành hoa, chơi đùa với mấy con cá.

Vài cánh hoa rụng xuống rơi vào nước, đàn cá tới gần bơi quanh những cánh hoa.

Ngọc Diệp cũng cúi người xuống cùng nàng, tiếp tục nói bên tai nàng, “Chủ tử, nô tỳ nói những lời này chắc người sẽ không thích nghe, nhưng nô tỳ là muốn tốt cho người, người nghĩ xem, đến bây giờ Hoàng thượng ngay cả một hài tử để nối dõi cũng không có, nếu người có thể sinh cho Hoàng thượng một nam một nữ, thì vị trí Hoàng hậu vẫn còn trống kia không phải sẽ thuộc về ngài sao?”

“Người cũng đừng trách nô tỳ lắm mồm, từ xưa đến nay hai nước giao chiến, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc đây đều là đạo lý, cho dù Hoàng thượng cướp nước của người, làm hại thần dân của người, cũng chỉ là do bất buộc, người cho dù hận thì cũng phải thông cảm cho Hoàng thượng .

“Mong muốn cả đời của nữ nhân là gì? Chẳng phải được gả ột phu quân tốt, sinh một đôi ân huệ nữ(một trai một gái), tuy rằng trong hậu cung có rất nhiều phi tử muốn chiếm được tình cảm của Hoàng thượng , nhưng các nàng sao có thể so sánh với địa vị của người trong lòng Hoàng thượng?”

Ngọc Diệp tận tình khuyên bảo nàng, đợi cả buổi cũng không thấy nàng đáp lại, không khỏi có chút chán nản.

Nàng theo lệnh Lưu công công khuyên nhủ chủ tử, nhưng chẳng có chút tác dụng, phải làm sao bây giờ ?

Lưu công công có nói nhỏ cho nàng, tuy rằng Hoàng thượng không đến Vong Ưu Cung, nhưng trong lòng rất không thoải mái.

Suy cho cùng, người có thể làm cho Hoàng thượng không thoải mái, trừ bỏ Kỉ Khuynh Nhan trời không sợ đất không sợ, đúng là không thể tìm được người thứ hai.

Lưu công công lo lắng, liền lên đi tìm nàng, muốn nàng cố gắng khuyên bảo chủ tử.

Vốn tưởng chủ tử không có hứng thú, muốn gạt lời khuyên nhủ sang một bên, kết quả lại nghe thấy giọng nói mềm mại của người.

“Người cho rằng là một sủng vật thì sẽ có kết quả tốt đẹp?”

Kèm theo lời nói, Kỉ Khuynh Nhan chậm rãi đứng dậy, trên mặt lộ ra ý cười.

“Ta làm sao có thể vào được nơi này, mọi người trong hậu cung đều biết, lúc trước Hoàng thượng phong làm Hoàng hậu, nhưng trong hậu cung to lớn này, có mấy người thật sự tôn trọng ta?

“Cho dù ta thật sự sinh hài tử cho Hoàng thượng, nhưng ta là tù nhân, ta làm sao có thể đảm bảo hài tử của ta có thể được an ổn? Cung đình là nơi tràn ngập mùi máu tanh cùng chết chóc, từ khi mang thai, sẽ có vô số bàn tay độc ác, sẽ làm hại hài tử của ta.”

“Ngọc Diệp, người nói cũng rất đúng, nhưng người có nghĩ đến, đây là cuộc sống mà ta muốn sao?”

Bị hỏi lại Ngọc Diệp chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêng của chủ tử. Trong ấn tượng của nàng Kỉ Khuynh Nhan ngang ngược, kiêu ngạo, gian xảo, tính tình khác thường, còn thường đem nô tài đánh chết đi sống lại, không có chút ấn tượng tốt.

Nhưng hôm nay, Kỉ Khuynh Nhan trên mặt phẳng phát nổi u sầu, đáy mắt rất bi thương.

Nàng đột nhiên lại đồng tình với tiểu cô nương này, tuổi còn nhỏ đã chịu đựng nỗi đau mất nước, bị nhốt trong hoàng cung đầy rẫy nguy hiểm này, chỉ có thể dùng sự quật cường che đi yếu đuối.

Tuy rằng Hoàng thượng thật đáng thương, nhưng sao có thể không thương xót tiểu cô nương này được?

Ngọc Diệp muốn nói gì đó để an ủi nàng, đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện từ cách đó không xa.

Nhìn đến nơi phát ra tiếng nói, ra là Lưu Phúc đang ở phân phó một tiểu thái giám làm việc, tiểu thái giám khúm núm gật đầu, cuối cùng tiếp nhận kim bài tổng quản đưa, cung kính cất vào trong người.

Lưu Phúc phân phó xong, quay người liền nhìn thấy Kỉ Khuynh Nhan cùng Ngọc Diệp, vội vàng đi tới, cười khanh khách tiến đến làm lễ dành cho Hoàng hậu.

“Kỉ chủ tử sao hôm nay lại rảnh đến hoa viên đi dạo?”

“Ta đến hoa viên đi dạo còn phải thông báo với Lưu công công sao?”

Đau thương ở đáy mắt biến mất, trở lại khuôn mặt kiêu ngạo, cao cao tại thượng mà Ngọc Diệp quen thuộc.

Lưu Phúc vội vàng cười lấy lòng, “Kỉ chủ tử nói như vậy có ý gì? Người muốn đi dạo trong hậu cung lúc nào là việc của người, nô tài là một chút cũng không xen vào.”

Kỉ Khuynh Nhan liếc nhìn hắn một cái, xem thường bộ dạng lấy lòng của hắn, đánh giá tiểu thái giám đứng đằng sau, tiểu thái giám kia chừng mười bốn, mười lăm tuổi, mặt mày đẹp đẽ, sáng sủa, tỉ mỉ nhìn, có chút quen mắt.

Tiểu thái giám thấy Kỉ Khuynh Nhan nhìn mình, vội vàng quỳ rạp xuống đất, sợ đắc tội với nàng.

Lần trước bởi vì một câu nói thiếu suy nghĩ mà hắn bị đánh ba mươi đại bản, hắn liền đi khắp nơi hỏi chuyện về Hoàng hậu.

Rõ ràng nàng đã bị giáng xuống làm thiếp, nhưng vẫn ở trong Vong Ưu Cung hưởng thụ đãi ngộ của Hoàng hậu, liền biết lần trước bị đánh không hề oan uổng.

Trong hậu cung có mấy ai kiêu ngạo ương ngạnh như nàng, ngay cả Hoàng thượng cũng phải nhường nhịn nàng?

Kỉ Khuynh Nhan nhìn tiểu thái giám đang quỳ gối thỉnh an mình, nhẹ nhàng cười, “Tiểu thái giám này nhìn thật quen mắt, nếu ta nhớ không lầm, hắn là tên tiểu tử lần trước dám can đảm mắng ta không quỳ để tiếp chỉ sao?”

Lời này nói ra, chẳng những làm cho tiểu thái giám lạnh run, ngay cả Lưu Phúc cũng không dám nhiều lời.

Vong Ưu Cung cùng vị chủ tử này thích mang thù, quả nhiên, thù hận đều lưu giữ để đáp trả.

Lưu Phúc cười lấy lòng, “Kỉ chủ tử đừng tranh chấp với đứa nhỏ này? Hắn có mắt như mù, bởi vì hắn nói năng lỗ mãng nô tài đã sớm hung hăng giáo huấn hắn một chút.”

Nàng mỉm cười nói: “Lưu công công, lời này nghe có vẻ không phải, tuy rằng đúng là lúc trước hắn nói làm cho ta mất hứng, nhưng kỳ thật hắn nói cũng đúng, đáng nhẽ phải khen thưởng hắn mới phải, Lưu công công sao lại còn giáo huấn hắn?”

Hắn vội vàng gật đầu nịnh bợ, “Kỉ chủ tử nói phải, Kỉ chủ tử thực nhân từ.”

“Vừa rồi thấy các người đang nói chuyện, có chuyện gì vậy?”

Lưu Phúc trả lời, “Tiểu thái giám phụ trách mua đồ trong cung bị bệnh, vừa rồi nô tài mới phân phó đứa nhỏ này thay thái giám kia ra ngoài mua đồ.”

“À, tịnh thân thái giám(*) muốn ra cung, không phải chuyện dễ dàng a.”

(*): người đã cắt chỗ “tế nhị” để làm thái giám (_ _)

“Đúng vậy, nhưng chỉ cần kim bài của phủ nội vụ đưa, thủ vệ sẽ không ngăn cản..”

Kỉ Khuynh Nhan nhớ hình như lúc này Lưu Phúc có đưa cho tiểu thái giám này một vật gì đó lóe ra kim quang, mày khẽ nhướn, bên môi mơ hồ lộ ra ý cười.

Nàng tiến lên vài bước, nâng tiểu thái giám đang không ngừng run rẩy quỳ dưới đất kia, “Chớ quỳ chớ quỳ, nay ta đã không phải Hoàng hậu, mau đứng lên đi, đừng tự mình làm thương bản thân.”

Tiểu thái giám không nghĩ tới vị Hoàng hậu bị phế có rất nhiều tiếng xấu này lại nói với hắn như vậy, nhện không được ngẩng đầu nhìn, chỉ liếc mắt một cái tim hắn đập thành thịch không ngừng.

Đẹp! Thật sự là đẹp như tiên.

Lần trước cùng Lưu công công đi Vong Ưu Cung tuyên chỉ, hắn đứng xa nên chỉ thấy hình dáng mơ, nay nhìn gần như vậy, mới phát hiện nàng đẹp tinh xảo, mỗi một tác da thịt đều như là do trời tỉ mỉ tạo ra.

7. Chương 7

Kỉ Khuynh Nhan thấy tiểu thái giám ngậy ngốc nhìn mình, liền giúp hắn phủi quần, “Nhớ rõ về sau thấy ta không cần phải quỳ, ta nhận không nổi.”

Nói xong, cười cười xoay người, mang theo Ngọc Điệp đi đến nơi khác trong hoa viên.

Gần tối, một tiểu thái giám đưa lệnh bài xuất cung cho thủ vệ kiểm tra, thuận lợi đi ra.

Xoay người, nhìn hai cánh cửa nặng nề trong thời gian ngắn đã đóng ngay trước mặt mình, Kỉ Khuynh Nhan một thân tiểu thái giám rút cuộc cũng lộ ra tươi cười.

Nàng tự do rồi sao?

Nàng thật sự đào tẩu khỏi nơi mà nam nhân kia giam cầm nàng sao?

Bị nhốt lâu lắm rồi, bây giờ được tự do lại giống như mơ, thật không dám tin, một khối kim bài nhỏ nhỏ thế mà có uy lực thật lớn! Nắm chặt kim bài mà nàng thừa dịp giúp tiểu thái giám phủi quần áo trộm được, nội tâm nàng nhiệt huyết sôi sục, khó có thể kìm nén được sự kích động.

Thu lại sự hưng phấn, nàng tựa hồ như cơn gió, như muốn chạy trốn khỏi nơi địa ngục này.

Thời điểm nàng chạy khỏi cung, mang theo không ít vàng bạc, còn có tên hỗn đản Triệu Nguyên Thừa kia vì muốn nàng vui nên cho nàng rất nhiều trang sức quý giá.

Trước tiên tìm một tiệm may, mua một bộ nam trang để thay, đem vàng bạc đổi thành ngân phiếu, rồi lên kế hoạch để rời khỏi kinh thành.

Bởi vì sắc trời đã có chút tối, nếu muốn suốt đêm rời kinh thành chỉ sợ không có phương tiện, vẫn là tìm quán trọ để nghỉ ngơi một đêm, đợi sáng mai tìm cơ hội rời đi có vẻ an toàn hơn...

Không được! Theo như những gì nàng biết về Triệu Nguyên Thừa, bây giờ chỉ sợ hắn đã phát hiện nàng đã rời hoàng cung, nếu hắn phái quân lính ra cung đi tìm, quán trọ lớn nhỏ trong kinh thành là mục tiêu hàng đầu.

Xem ra đi tìm nơi nghỉ tại quán trọ thật là một hành động nguy hiểm! Kỉ Khuynh Nhan một bên cân nhắc trong lòng, một bên bước nhanh về phía trước.

Đột nhiên, tay nàng bị giữ lấy, nàng hoảng sợ, nhìn lên thì thấy một gương mặt ước chừng bốn mươi, năm mươi.

Đối phương mặt bôi phấn trắng như bức tường, tay cầm khăn lụa cười không ngừng với nàng.

“Vị công tử này chớ đi a, nếu đã đi qua Túy Tiên Lâu, không vào uống hai chén chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

Kỉ Khuynh Nhan nhướng mày, lại nhìn về phía trước xem xét, trên cửa có một tấm biển rành mạch viết “Túy Tiên Lâu” ba chữ lớn được sơn màu vàng kim.

Lại nhìn sang bốn hướng, một đám cô nương trang điểm xinh đẹp đang kiểm khách nhân đi qua Túy Tiên Lâu.

Thì ra là kỹ viện.

Chẳng lẽ tú bà này tưởng nàng là nam nhân, đem cô nương cô nương xinh đẹp nào đó nhét vào trong lòng nàng, muốn kiếm bạc của nàng?

Như thế cũng thật tốt, dù sao ngủ ở quán trọ rất nguy hiểm, chỉ bằng vào kỹ viện nghỉ chân.

Triệu Nguyên Thừa phái truy binh cho dù có nghĩ nát óc, sẽ không nghĩ đến một nữ nhân sẽ vào kỹ viện ngủ trọ?

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng không khỏi sinh ra vài phần thắng lợi thoải mái.

Tú bà thấy Kỉ Khuynh Nhan mặc tơ lụa, dung mạo thanh tú tuấn mĩ, cực kỳ giống công tử nhà giàu, chắc sẽ mang theo rất nhiều bạc trong thất lũng..

Lại thấy đôi mắt đẹp của tiểu công tử nhìn Túy Tiên Lâu, càng hiểu lầm là nàng đối với cô nương có thâm mĩ ý tưởng, vội vàng gọi mấy cô nương xinh đẹp đưa công tử vào trong.

Vài tiểu cô nương bị gọi thấy Kỉ Khuynh Nhan tuấn mĩ vô song, dáng người tiêu sái, xung quanh như có hào quang rực rỡ, một đám đều bày ra tư thế quyến rũ, muốn cho vị công tử này chú ý.

Kỉ Khuynh Nhan thuở nhỏ lớn lên ở giữa quan trường(chế độ quan liêu hành chính), thường xuyên cùng phụ thân ra vào hoàng cung Thương Việt, lại bị gả cho thái tử Thượng Quan Sâm, đối với mọi việc của xã hội đã gặp qua không ít..

Cho dù là nơi trăng hoa này, nàng cũng từng thừa dịp phụ thân không chú ý, mang theo mấy nha hoàn thân cận giả nam trang đến vài lần.

Giờ phút này gặp một đám cô nương tưởng chiếm được ưu ái của mình, liền bày ra mấy phần cao quý ngồi ngay ngắn trước bàn, lộ ra tươi cười mê người.

Gương mặt nàng ngày thường vốn độc nhất vô nhị, nay giả thành nam tử, càng tăng thêm mấy phần cao quý cùng tuấn mĩ.

Các cô nương ở Túy Tiên Lâu khó có dịp được nhìn thấy tiểu công tử khí chất cao quý như vậy, càng cố gắng thể hiện chính mình.

Kỉ Khuynh Nhan cố ý đề giọng, lấy ra cốt phiến(cái quạt) một bên quạt một bên nói: “Bản công tử rất tò mò tài nghệ của các vị tỷ tỷ ở đây, không biết các vị tỷ tỷ có thể cho bản công tử mở rộng tầm mắt không?”

Các cô nương ở Túy Tiên Lâu muốn hấp dẫn khách nhân, đều từng khổ công học cầm kỳ thi họa để giành được tình cảm của khách, nay vị tiểu công tử này có nhiều vàng bạc, ai cũng cố gắng để có được tiền.

Kỉ Khuynh Nhan kêu bàn rượu và thức ăn, giả công tử cao quý thưởng thức các cô nương đánh đàn, xướng khúc, có mấy người không chỉ tinh thông âm luật, khiêu vũ, lại còn một tay vẽ, một tay viết chữ rất điêu luyện, làm cho nàng không khỏi cảm thán những cô nương phải lưu lạc nơi phong trần này, chỉ có thể ở trong này bị nam nhân chà đạp, đồng thời cũng nghĩ ngày mai nên đào tẩu như thế nào.

Nếu hôm qua Triệu Nguyên Thừa không thấy nàng, hôm nay lại không tìm được người, như vậy ngày mai khẳng định hẳn sẽ phong tỏa cửa thành, phòng thủ chặt chẽ, chân dung của nàng cũng sẽ được đem ra, nàng giả nam trang nhất định ra khỏi kinh thành cũng sẽ gặp trở ngại.

Không biết Thương Việt bây giờ như thế nào?

Nghe nói sau khi Thượng Quan Sâm chết thì người phù hợp để kế vị chỉ có hoàng đệ thứ mười lăm năm nay bảy tuổi

Vì sao Triệu Nguyên Thừa nâng một đứa trẻ nhỏ như vậy lên ngôi vị hoàng đế, mục đích quá rõ ràng, hẳn muốn lấy lý do vua trẻ đăng cơ, sai khiến đại thần Kim Thịnh vào triều phụ tá, cứ như vậy, vài năm sau Thương Việt liền hoàn toàn trở thành một phần của Kim Thịnh.

Như vậy nàng còn có thể trở về Thương Việt sao? Trở về thì phải làm sao đây? Phụ thân nàng đã chết, nàng đã không còn nhà.

Nghĩ đến đây, hận ý trong lòng Kỉ Khuynh Nhan đối với Triệu Nguyên Thừa tăng thêm vài phần.

Âm thầm đau khổ, lại nghe cách đó không xa truyền đến một trận rối loạn, chỉ thấy hai cô nương mĩ mạo quỳ gối trước một thân tử (màu tím) y nam nhân khóc lóc cầu xin tha thứ.

Tử y nam nhân kia xem chừng khoảng hai sáu, hai bảy tuổi, dáng dấp rất khá, nhưng ánh mắt lại tà khí và lỗ mãng.

Cũng không biết hai cô nương kia nói gì, tử y nam tử mặt biến sắc, liền giơ tay tát một cô nương.

“Ai, Yên nhi cùng Vân Nhi thực xui xẻo, đêm nay lại không trốn thoát khỏi Tào công tử hung ác, nham hiểm.”

Kỉ Khuynh Nhan có chút tò mò kéo cô nương bên cạnh, tay chỉ công tử vừa đánh người kia,

“Người kia là ai ? Hắn như vậy khi dễ cô nương đó, các người không có người trông coi sao?”

“Công tử ngài không biết, kia là Tào công tử tên Tào Kim Hạo, cha là đương triều tả thừa tướng, muội muội là quý phi nương nương, quyền cao chức trọng, cho dù ở trong Túy Tiên Lâu đánh người thì cũng không dám đắc tội với công tử của Tào gia.”

Nàng thấy tiểu công tử đối với chuyện này hứng thú, liền nhỏ giọng nói: “Không gạt công tử, cô nương ở đây cũng không thích hầu hạ Tào công tử, vì hắn thường đem các cô nương đánh thương tích đầy mình, có người xui xẻo, còn bị hắn đánh chết trên giường.”

Nàng nghe xong, không khỏi nhần mày. Tào Kim Hạo lại dám làm như vậy?

Tào lão nhân kia ở buổi thọ yến (sinh nhật) của Triệu Nguyên Thừa đem “Non sông vĩnh trú” ra diễn là muốn làm nàng xấu mặt trước mọi người..

Tào Kim Linh kia ở trong hậu cung duy ngã độc tôn(*), lại nhiều lần gây phiền toái cho nàng, khiến người khác chán ghét.

(*):Chê kẻ tự đề cao, cho rằng chỉ có mình là đáng tôn quý

Không nghĩ tới Tào Kim Hạo này cũng chẳng tốt hơn, còn thích đánh chết kỹ nữ.

Nghĩ đến đây, trong lòng tăng thêm vài phần bất mãn, liền thấp giọng phân phó cô nương bên người vài câu, đối phương vội vàng gật đầu, liền lấy giấy bút, giúp nàng mài mực.

Kỉ Khuynh Nhan trầm ngâm một lúc lâu, cầm bút viết, bên môi giương lên nụ cười xấu xa.

Kết quả vào lúc ban đêm, chỉ thấy tiếng tăm lừng lẫy Tào Kim Hạo truyền khắp đại sảnh của Túy Tiên Lâu, nhưng khác ở chỗ, đều làm mọi người buồn cười..

Bởi vì sau lưng hắn không biết khi nào đã có tờ giấy viết ‘Phụ thân ta Tào tướng gia, quyền thế ngất trời; muội muội ta Tào quý phi, tâm can của Hoàng thượng; ta là Tào Kim Hạo, mọi người gọi ta là Tào ác thiếu, trong Túy Tiên Lâu ta chính là con chó, gâu gâu gâu! Ai không phục tùng ta ta liền cắn, gâu!’

Khách tới Túy Tiên Lâu đều để tìm hoan mua vui, không muốn gây chuyện, nhưng rất nhiều người bị hắn cướp đi cô nương bên mình mà sinh oán hận..

Nay thấy Kỉ Khuynh Nhan chơi xấu hắn, đều không nói một lời, trơ mắt nhìn hắn bị xấu mặt, trong bụng cười thầm.

Cô nương trong Túy Tiên Lâu đều hận hắn thấu xương, nên càng không nói là hắn bị người chơi xấu sau lưng.

Cô nương hầu hạ Kỉ Khuynh Nhan đều che miệng cười trộm, mọi người đều rất thoải mái.

Đến đêm, nàng giả bộ uống rượu, không muốn cho người hầu hạ, mở cửa phòng, bỏ chìa khóa xuống, thu thập tư trang cho ngày mai..

Giăng co một buổi tối, nàng rất mệt nhưng lại không thể ngủ, cũng không biết qua bao lâu, mới nặng nề ngủ.

8. Chương 8

Gần sáng, tiếng chim Hí Trước kêu ngoài cửa sổ khiến Kỉ Khuynh Nhan tỉnh dậy, ách xì một cái, mệt mỏi duỗi lưng.

Nhưng vừa mới mở mắt ra, đã bị người đứng trước mặt làm cho hoảng sợ.

Một đêm không mơ cảm giác thật tốt, nàng chỉ thấy Lưu Phúc cùng hai cung nữ đứng trước giường, ở cửa còn có bốn tiểu thái giám nhìn rất quen mắt, nhìn kĩ mới thấy, mấy thái giám kia chẳng phải là hầu hạ bên người Triệu Nguyên Thừa sao?

Thấy nàng tỉnh lại, Lưu Phúc the thé nói: “Chủ tử đã tỉnh? Tối hôm qua chủ tử ngủ có ngon không?”

Nói xong, đem xiêm y nàng mặc ở trong cung cho hai cung nữ, hai người rất thông minh, vội vàng tiếp nhận xiêm y hầu hạ Kỉ Khuynh Nhan mặc vào.

Kỉ Khuynh Nhan sững sờ trên giường, mất một lúc mới biết chuyện gì đang xảy ra, nàng tròn tròn mắt, buồn bực chỉ vào Lưu Phúc, “Người.... Sao người lại ở đây?”

Hắn mỉm cười, “Là Hoàng thượng sai nô tài đến đón chủ tử hồi cung.”

“Hắn làm sao biết ta ngủ ở kỹ viện ?”

Thấy nàng vẻ mặt tức giận, Lưu Phúc hơi hơi cúi thân mình, “Thiên hạ này đều là của Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn biết gì, không phải rất dễ dàng sao?”

Thực ra, hôm qua tin chủ tử Vong Ưu Cung mất tích rơi vào tai Hoàng thượng, hắn tức giận không nhẹ.

Nhưng, Hoàng thượng cũng không quá lo lắng, bởi vì đã âm thầm an bài hai thị vệ bên người Kỉ chủ tử để theo dõi, bảo vệ.

Sau khi nàng ra cung, nhất cử nhất động không thoát khỏi con mắt của hai thị vệ, tuy rằng không ngay lập tức bắt nàng trở về, nhưng Hoàng thượng không thể để cho nàng ung dung tự tại ngoài cung lâu ngày.

Cho nên mới sáng sớm, hắn đã bị phái ra cung, phụ trách đến Túc Tiên Lâu đón nàng hồi cung trở về bên Hoàng thượng.

Kỉ Khuynh Nhan bị cảnh tượng trước mắt làm cho không nổi, nàng thấy mình như con chim nhỏ bị buộc xích, tưởng đã bay ra khỏi lồng chính là nơi hoàng cung kia, nhưng chỉ cần Triệu

Nguyên Thừa kéo xích một cái, nàng phải ngoan ngoãn trở về bên người hắn.

Hận ý không thể miêu tả được tâm tình của nàng lúc này, nàng tức giận, lấy xiêm y trên tay cung nữ ném xuống đất, hung tợn quát, “Đều cắt hết cho ta, ta tự mình mặc!”

Lưu Phúc biết rõ vị chủ tử này tính tình truyệt đối không dễ trấn an giống người bình thường, nếu mà chọc đến nàng, kết quả người chịu thiệt chính là mình.

Nghĩ như vậy, liền dùng ánh mắt ra hiệu, cho thái giám và cung nữ lui xuống.

Hắn không nghĩ Kỉ chủ tử sẽ lại chạy chốn, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nha đầu trời gà không chặt, huống hồ bên ngoài còn có thị vệ canh giữ, và hai ám vệ, không sợ nàng giở trò gì.

Lúc từ trong đi ra, Kỉ Khuynh Nhan đã tinh tế chọn một bộ nam trang màu xanh nhạt, mắt liếc đại nội thị vệ canh giữ bên ngoài, trong lòng hận vô cùng, chỉ có thể dậm chân, không tình nguyện bị Lưu Phúc hộ tống ra khỏi Túc Tiên Lâu.

Cô nương trong lâu cùng tú bà sợ đến mức không đứng được, các nàng đều không nghĩ tới, vị tiểu công tử phong lưu phóng khoáng tuấn tú mê người này, là người trong cung.

Phô trương như vậy, tiểu công tử này không phải là Vương gia, thì cũng là Hoàng tử.

Ngoài cửa kiệu đã sớm chuẩn bị, Triệu Nguyên Thừa đã chuẩn bị tốt để bắt mình về, Kỉ Khuynh Nhan chỉ có thể bất đắc dĩ mà lên kiệu, bị người đưa về hoàng cung.

Trên đường hồi cung, Kỉ Khuynh Nhan đã sớm đem Triệu Nguyên Thừa mắng đến tận đuôi, hận ông trời không thể thổi một trận gió đêm ác nhân kia thổi đến chân trời.

Nàng có tức giận, làm thế nào không thấy Triệu Nguyên Thừa, nên cuối cùng cũng phải đổi mặt.

Nhưng mà khi kiệu dừng ở cửa Vong Ưu Cung, bên trong chợt truyền ra tiếng kêu khóc om sòm, cả kinh, vội vàng xốc rèm kiệu lên đi vào bên trong.

Vào sân, nô tài hầu hạ trong Vong Ưu cung bị đánh quỵ rạp trên đất, bao gồm cả Ngọc Diệp luôn tận tâm hầu hạ nàng.

Đáy lòng nàng đau nhói, cho dù mình không thích ở trong hoàng cung này, nhưng nàng cũng có cảm tình đối với hạ nhân hầu hạ trong cung, nàng không khỏi buồn bực kêu lên, “Dừng tay, tất cả đều dừng tay cho ta!”

Người hành hình không theo ý nàng mà dừng lại, đây là ý chỉ Hoàng thượng, cho dù vị Kỉ chủ tử này được sủng ái, nếu không được Hoàng thượng cho phép, bọn họ cũng không dám tùy tiện làm trái ý chỉ.

Kỉ Khuynh Nhan không biết làm sao, vừa nhìn lên, liền thấy ở một góc sân, Triệu Nguyên Thừa một thân long bào nhân nhả ngồi trên ghế, một bên uống trà, một bên xem nô tài bị đánh.

Khi ánh mắt của nàng và hắn gặp nhau, khóe môi hắn nhợt nhạt mỉm cười, “Tối hôm qua ra cung ngoài cung chơi rất vui sao?”

“Người mau bảo bọn họ dừng tay!” Nàng tức giận đến hai mắt bốc hỏa, trừng mắt nhìn hắn.

Triệu Nguyên Thừa lại lạnh lùng cười, “Như thế nào? Nàng sợ tiếng kêu của bọn họ ầm ỹ sao? Không sao, bịt miệng bọn họ lại tiếp tục đánh.”

Người hành hình nghe xong, cũng không biết lấy từ đâu ra vải, nhét vào miệng của hạ nhân, tiếp tục hành hình.

Kỉ Khuynh Nhan không còn cách gì, cuối cùng nàng tiến đến chỗ Triệu Nguyên Thừa quỳ xuống trước mặt hắn, “Người muốn đánh hãy đánh ta, đừng đem tức giận phát tiết lên người khác!”

Nàng tuy rằng thường xuyên trêu chọc hắn, nhưng chưa bao giờ thấy hắn như thế, nàng biết mình đã thật sự chọc giận hắn.

Hoàng thượng nhắc chân lên, chậm rãi thưởng thức trà, hạ mí mắt, không nói lên được lãnh ý cùng tức giận.

Nhìn tiểu nữ nhân đang quỳ gối trước mặt mình, hắn biết, bây giờ nàng cúi đầu trước hắn không phải khuất phục hắn.

Cho dù nàng có cầu xin hắn, nhìn ánh mắt quật cường của nàng có thể nhìn thấy trong nội tâm nàng rất oán hận hắn.

Hắn đột nhiên cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Vì lấy lòng nàng, hắn không để ý đến phong thái, không để ý đến thân phận Hoàng thượng của mình, một lần lại một lần cho nàng chống lại mình, mặc cho nàng làm náo loạn hậu cung.

Thậm chí vì muốn nàng vui vẻ, không để ý sự phản đối của triều thần, cũng không quan tâm đến phi tử khóc lóc kể lể, đem ngôi vị Hoàng hậu cho nàng.

Nhưng đối lấy, là nàng tìm trăm phương ngàn kế chạy trốn..

Vừa nghe được tin nàng chạy thoát, đáy lòng hắn dâng lên một cỗ tà niệm, nếu chính mình không thể làm nữ nhân khuất phục hắn, với việc nàng luôn chọc hắn phiền lòng, không bằng làm nàng hoàn toàn biến mất khỏi thế giới của hắn..

Nhưng khi hình ảnh nàng hương tiêu ngọc vẫn hiện lên, lòng hắn đau không chịu được.

Hắn Triệu Nguyên Thừa – đường đường Hoàng đế của Kim Thịnh vương triều, thế nhưng không thể đối mặt với cái chết của nàng.

Tâm tư của hắn lại bị một nữ nhân chiếm giữ, thật hoang đường! Cho nên hắn căm hận hơn tức giận, hắn biết mình không thể đem tức giận phát tiết trên người nàng, cũng chỉ có thể để hạ nhân bên người nàng thay nàng chịu phạt.

Triệu Nguyên Thừa đứng dậy nhẹ nhàng nâng cái cằm xinh đẹp của nàng lên, giọng nói nhẹ nhàng: “Hành động chạy trốn của nàng làm trẫm rất không vừa lòng, nhưng trẫm lại không nỡ đánh nàng, đành đem nô tài hầu hạ nàng đánh thay cho nàng.”

Kỉ Khuynh Nhan nghiêng răng nghiêng nhìn hấn, “Người sao có thể tùy tiện đánh hạ nhân như vậy? Người không phải là một minh quân.”

Hấn nhẹ giọng cười, “Trẫm đã nói với nàng là trẫm không phải là một minh quân rồi mà?”

“Người thả bọn họ ra, ta để người đánh.” Nàng kiên định nói.

Chậm rãi lắc đầu, ngón tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của nàng, “Cho dù nàng có rụng một sợi tóc, trẫm đã đau lòng.”

Mắt thấy sắc mặt hạ nhân ngày càng trắng bệch, nước mắt Kỉ Khuynh Nhan rơi xuống, “Người rốt cuộc muốn ta làm gì?”

“Trẫm muốn nàng ngoan một chút, mỗi lần đừng nghịch ngợm như vậy.”

“Ta không trốn, chỉ cần người buông tha bọn họ, về sau ta cũng sẽ không chạy trốn nữa?”

Đáy mắt hấn hiện lên ý cười lạnh như băng, ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng, “Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, cho dù khóc cũng khiến người ta động tâm, thật sự là giống yêu tinh.”

Khẽ thở dài, tay hấn hơi nhấc lên, Lưu Phúc hầu hạ bên cạnh thấy thế, vội vàng cho dừng hình.

“Nàng làm cho trẫm tức giận như vậy, cũng nên phải trả giá.” Hấn lộ ra nụ cười lạnh làm cho người khác phải sợ hãi, “Lưu Phúc, người đem Tù Phương Tác cho nàng đội, không có lệnh của trẫm, không cho phép nàng bỏ xuống.”

Nghe vậy, không chỉ có Lưu Phúc sửng sốt, sắc mặt Kỉ Khuynh Nhan cũng thay đổi.

Tuy rằng nàng là người Thương Việt, nhưng có nghe qua truyền thuyết về Tù Phương Tác của Kim Thịnh vương triều.

Nghe nói một trăm năm trước, có hoàng đế của Kim Thịnh vương triều yêu một nữ tử, nhưng cô nương này đã có hôn phu.

Hoàng đế vì muốn có cô nương kia, đã phái người giết tất cả người nhà vị hôn phu, đem cô nương kia vào cung phong làm phi.

Cô nương kia thà chết không theo, một lần lại một lần trốn khỏi cung, hoàng đế hết cách, liền tìm đại thần tâm phúc bàn bạc để giải quyết việc này..

Vị đại thần kia nghe nói dân gian có một thợ khóa rất cao siêu, liền đề nghị Hoàng đế cho người thợ khóa kia làm cho nàng một sợi dây xích, cả đời nhốt nàng trong cung.

Hoàng đế đồng ý, mà người thợ khóa kia làm ra một sợi dây xích rất hoa mỹ, tất cả đều được làm từ vàng ròng, gắn rất nhiều bảo thạch trân châu, làm Hoàng đế rất hài lòng.

Vì thỏa mãn ham muốn của mình, Hoàng đế liền dùng dây xích này buộc cô nương kia ở trong tấm cung của mình, tự đặt tên cho dây xích kia là “Tù Phương Tác”

Nàng khó có thể tin, Triệu Nguyên Thừa lại muốn dùng biện pháp như vậy, coi nàng như chó xích lại bên người!

Kỉ Khuynh Nhan tức giận, ngửa đầu trừng mắt nhìn hấn, oán hận nói: “Nếu người thực sự lấy xích xích ta, ta sẽ hận người cả đời!”

Nhìn bộ dáng cáu giận, ủy khuất của nàng, đáy lòng Triệu Nguyên Thừa có chút do dự, nhưng nghĩ đến nàng coi nhẹ tình cảm của hấn, do dự trở thành tức giận.

“Trẫm cướp nước của nàng, hại nàng thất thân, đủ loại tội danh nàng đều sớm hận trẫm tận xương, nếu đã không thể thay đổi việc nàng oán hận trẫm, nhiều thêm một cái thì làm sao? Trẫm cần gì phải giống một tên hề để làm cho nàng vui?”

Hấn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm lãnh, “Kỉ Khuynh Nhan, nếu nàng hận trẫm, thì hận tiếp đi!”

Dứt lời, không để ý tới thần sắc nàng còn muốn nói điều gì, hấn vô tình xoay người rời đi.

Rầm.....

Âm thanh Kim liên tử (Xích sắt vàng) kéo trên mặt đất ngày càng đến gần Vong Ưu cung, phần đông nô tài đã sớm quen thuộc với âm thanh này.

Nói đến Tù phương tác này, một số người đến xem, thật sự là một bảo vật hiếm có.

Xích sắt này rất dài nhỏ, cho dù một điểm bị cố định, cũng có thể cho người bị trói đi lại tự do mà không bị hạn chế.

Nơi cổ tay bị trói, gắn rất nhiều bảo thạch trên châu, giống như một chiếc vòng tay đẹp đẽ quý giá, ai thấy, cũng bị vẻ bề ngoài vô cùng hoa lệ hấp dẫn.

Người chế tạo vòng tay vàng này lo sẽ làm tổn thương đến da thịt mềm mại, nên đã lót thêm vải nhung.

Có thể bề ngoài thì rất đẹp, nhưng không thể che giấu sự sỉ nhục và thương tổn người phải mang cái này.

Từ khi cái này ở trên tay Kỉ Khuynh Nhan, nàng đã không chỉ một lần quát tháo, thậm chí lúc giận dữ đã đem tất cả những vật có giá trị trong Vong Ưu cung đập vỡ.

Khi chuyện này rơi vào tai Triệu Nguyên Thừa, hắn chỉ nói một câu, “Nếu nàng muốn đập, thì để cho nàng đập, trong cung thứ không thiếu nhất chính là vàng bạc châu báu”.

Kết quả khi thái giám lại đưa vàng bạc châu báu đến cho nàng, Kỉ Khuynh Nhan đã mất đi hứng thú.

Mà bây giờ là mùa hạ, Kỉ Khuynh Nhan giống như con chim hoàng yến bị nhốt, càng ngày càng không thể chịu được sự khô nóng ở đây.

9. Chương 9

Ở bên người nàng đã lâu Ngọc Diệp biết vị chủ tử này sợ nhất là nóng, hôm nay liền đem một chén hạt sen ướp lạnh cho nàng hạ nhiệt.

Kỉ Khuynh Nhan lười biếng nằm ở trên giường liếc mắt nhìn chén hạt sen kia, không có khẩu vị, tiếp tục đọc sách.

Nàng ở trong phòng đọc sách không phải vì bị xích sắt trói lại, bị hạn chế hoạt động, dù sao xích sắt này rất dài, cho dù nàng có chạy đến sân cũng không có vấn đề gì.

Nói trắng ra là, tác dụng của xích sắt nàng đang mang trên tay này, đơn giản là nam nhân kia muốn vũ nhục nàng, mượn cơ hội trừng phạt nàng không nghe lời.

Gần đây khí trời rất nóng, nàng cả ngày ở trên giường ngủ hoặc đọc sách, cử động một cái cả người đã bức bối rất khó chịu.

“Chủ tử, từ buổi sáng đến giờ người chỉ ăn một chén cháo ngô, sắp gần đến tối rồi, nếu không ăn, thân thể sẽ không chịu nổi.”

Kỷ Khuynh Nhan hé mí mắt, “Không chịu nổi thì thế nào? Dù sao cũng không tắt thở được.”

Ngọc Diệp nghe thấy nhú mày, “Chủ tử, sao người nói như thế, cái gì tắt thở hay không, về sau không thể nói lời xui xẻo này hù dọa nô tỳ nữa.”

“..... Ngọc Diệp, bởi vì ta tùy ý chạy trốn, hại người bị đánh, người không hận ta sao?” Nghe thấy Ngọc Diệp quan tâm, nàng trầm ngâm một lúc, rốt cuộc đem lo lắng trong lòng nói ra.

Ngọc Diệp vội vàng lắc đầu, “Chủ tử nói quá lời, cho dù nô tỳ vì chủ tử mà chết, nô tỳ cũng không có nửa câu oán hận, huống chi...”

Ngọc Diệp đi về phía trước vài bước, nói: “Không đối gì chủ tử, ngày đó tuy rằng Hoàng thượng đem tất cả nô tài trong Vong Ưu cung ra đánh, nhưng người phụ trách hành hình đánh không có nặng tay, tuy có đau, nhưng cũng không nặng, về sau nô tỳ nghe sở nội vụ nói, Hoàng thượng đã phân phó. Suy cho cùng, Hoàng thượng làm như vậy, chỉ là muốn chủ tử nhìn thấy hình ảnh đó, muốn cảnh cáo chủ tử thôi”.

Nàng đem bát canh tới bên giường, khuyên: “Chủ tử, kỳ thật Hoàng thượng thật tình với người, tuy rằng đem người nhốt trong này, cũng chỉ là nhất thời tức giận, chỉ cần người nhận sai, cầu xin tha thứ, xích sắt này sẽ lập tức được tháo ra.”

Kỉ Khuynh Nhan cười hừ một tiếng, nâng cổ tay lên, cố ý làm xích sắt phát ra âm thanh.

“Hắn coi ta như sủng vật, cho dù ta có cầu xin hắn, thì hắn dùng mấy phần thật tình đối đãi ta?”

Tuy rằng từng cùng Triệu Nguyên Thừa trở thành phu thê, nhưng trong mắt hắn, nàng chỉ là sủng vật mà thôi.

Hắn cho nàng chỗ ở, quần áo, thức ăn, nhưng không hỏi nàng muốn nhất điều gì, cái này mà gọi là thật tình?

Có lẽ, nàng chỉ là chiến lợi phẩm hắn muốn khoe khoang với mọi người.

Đợi đến lúc nàng già, nhan sắc không còn, ánh mắt nam nhân kia, sẽ không dừng lại trên người nàng nữa.

Tuy rằng nàng cũng không kỳ vọng được Triệu Nguyên Thừa yêu thương, nhưng tưởng tượng tình cảm như vậy, cũng làm tâm nàng đau đớn không thôi.

Ngọc Diệp không biết nên nói cái gì để khuyên nàng, Kỳ thật nàng biết Hoàng thượng không như chủ tử nói, cho dù Hoàng thượng coi chủ tử là sủng vật, đó cũng là đối đãi đặc biệt của nàng, trong hậu cung to lớn như vậy, mấy người có thể khiến cho Hoàng thượng yêu thương?

Âm thanh xích sắt kéo trên mặt đất càng lúc càng lớn, nàng lấy tay thường thức vòng tay khảm bảo thạch kia, lẩm bẩm nói: “Người nói xem, nếu ta vụng trộm mang cái này ra khỏi cung, có thể đem bán được một giá rất cao.”

“Chủ tử thật ngốc, người chỉ cần lấy lòng Hoàng thượng, muốn núi vàng núi bạc, Hoàng thượng đều có thể cho người.”

Kỉ Khuynh Nhan bĩu môi, “Ta không thích núi vàng núi bạc, cũng không thích nơi hoàng cung này.”

Nàng tư thái bất nhã, nhẹ nhàng lay động chân, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt mong muốn.

“Nếu người đi đến Thương Việt cùng ta sẽ biết, đó mới là tiên cảnh nhân gian, ít nhất... Nơi đó, mùa hè không có nóng như vậy...” Vừa nói, nàng cảm thấy mí mắt díp xuống, trong miệng vẫn lẩm bẩm “Ta sợ nhất là nóng...”

Dứt lời, cả người liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Từ khi Kỉ Khuynh Nhan bị Triệu Nguyên Thừa hạ lệnh dùng Tù phượng tác nhốt trong cung, hắn không đến thăm nàng lấy một lần.

Nhưng hắn không đến, không phải vì không quan tâm nàng.

Lưu Phúc biết rõ tâm tư của chủ tử, cho nên mỗi ngày đều hồi báo toàn bộ hành động của vị chủ tử trong Vong Ưu cung kia cho hắn nghe.

“Dạo này nàng không cần trẫm phải sai người đem đồ đến để đáp?”

Hắn cười gật đầu, “Kỉ chủ tử cũng không phải là người thích đáp lễ, chỉ là do nhất thời cáu kỉnh, chẳng lẽ có thể đem tất cả đồ trong cung đáp võ sao?”

Triệu Nguyên Thừa cười cười, “Vật nhỏ này tính tình nóng nảy, trẫm nhốt nàng lại, chỉ sợ nàng hận không thể dóc xương, lột ra, uống máu trẫm đây.”

“Không phải vì Hoàng thượng bình thường sủng nàng sao, mới làm cho Kỉ chủ tử càng lúc càng lớn mật.”

Lưu Phúc nhỏ giọng nói, hắn cũng không phản bác, chỉ khe khẽ thở dài “Đúng là trẫm quá cưng chiều nàng, việc này cũng là do trẫm.” Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Gần đây nàng ăn uống như thế nào?” Hắn biết trời nóng sẽ làm nàng ăn không ngon.

“Đại khái là do trời nóng, Ngọc Diệp có nói lại rằng, nàng ăn rất ít, nhưng lại ngủ rất nhiều, cả ngày nói thời tiết của Kim Thịnh ta không bằng Thương Việt, khiến nàng phải chịu nóng như vậy.”

Triệu Nguyên Thừa cười, “Quả nhiên là được nuông chiều từ bé, chỉ nóng một chút cũng kêu nửa ngày.”

“Hoàng thượng. Kia Tù phượng tác.....”

“Thêm hai ngày nữa đi, không giáo huấn nàng, nàng sẽ không biết quý trọng tình cảm của trẫm, chờ nàng nếm mùi đau khổ rồi thả cũng không muộn.”

Ngày ấy, lấy Tù phượng tác khóa nàng lại, tuy rằng hấn rất hối hận đau lòng, nhưng cũng không thả nàng. Triệu Nguyên Thừa trong lòng tự hỏi, trong lúc vô ý thấy thái giám đang rón rén đi vào.

“Hoàng thượng, Tào phi nương nương, Liên phi nương nương, Lệ phi nương nương đang ở ngoài cửa cầu kiến.”

“Chuyện gì?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, sứ giả Ba Tư đưa cống phẩm tới, các vị nương nương đã liệt kê số cống phẩm, lập danh sách, hiện tại mang theo cống phẩm vào cho Hoàng thượng xem qua.”

Triệu Nguyên Thừa gật gật đầu, “Cho các nàng vào đi.”

Một lát sau, các nàng dung mạo xinh đẹp, quần áo hoa lệ, lần lượt đi vào, đằng sau còn có thái giám bê rương trong tay, bên trong chính là cống phẩm của Ba Tư.

Vài phi tử thấy Hoàng thượng liền quỳ xuống, Triệu Nguyên Thừa tùy ý vẫy vẫy tay cho các nàng đứng lên. Người đi đầu là Tào Kim Linh, nàng chậm rãi đem danh sách vật phẩm của Ba

Tư năm nay lên đọc, lễ vật năm nay so với năm ngoái không khác biệt gì lớn, không thể thiếu vàng bạc châu báu, ngọc phi thúy, nhưng đặc biệt có một tấm lụa rất mỹ lệ.

Nàng nhẹ giọng nói: “Băng tằm ti trừ (vải tơ tằm băng) là quốc bảo của Ba Tư, tám năm mới có, cũng bởi vì tằm băng được nuôi dưỡng ở nơi lạnh vô cùng, rất khó chăm sóc, so với vải dệt tằm thường quý giá hơn nhiều. Hơn nữa nghe nói băng tằm ti trừ rất đặc biệt, nếu mà may xiêm y mặc mùa hạ, không chỉ thoải mái, còn có thể chống nóng bức.”

Nghe nàng nói như vậy, Triệu Nguyên Thừa có hứng thú với tấm vải này, Lưu Phúc thấy thế, liền sai người mang tấm lụa màu hồng nhạt tới..

Tay hấn sờ vào, quả nhiên là rất mát, rất dễ chịu.

Nhớ tới thân thể trong suốt xinh đẹp của Kỷ Khuynh Nhan, da thịt trắng mịn, nếu mà mặc xiêm y làm từ loại băng tằm ti trừ này, không biết sẽ đẹp đến mức nào.

Hấn bất giác cười, dặn dò Lưu Phúc, “Sai người đem tấm lụa này đo dáng người Nhan nhi may vài bộ xiêm y, nha đầu kia sợ nóng còn hơn sợ chết, nếu mặc cái này xem nàng về sau có ầm ỹ được nữa không?”

Lưu Phúc lĩnh mệnh, liền phân phó ý chỉ của Hoàng thượng.

Đề nghị của Triệu Nguyên Thừa làm cho sắc mặt Tào Kim Linh cùng đám người rất khó coi, bởi vì các nàng nhìn chằm chằm vào tấm lụa của Ba Tư.

Ai không muốn mình có thứ tốt nhất, huống chi băng tằm ti trừ này lại hiếm có, các nàng lại càng muốn có.

Cho dù Hoàng thượng sủng ái người trong Vong Ưu cung kia, cũng nên suy nghĩ trong hậu cung còn có rất nhiều phi tử.

Nhưng hấn không để ý, không chút nghĩ ngợi đem tất cả thứ tốt đến Vong Ưu cung, trong lòng phi tử các nàng sao có thể chịu khuất phục?

Tào Kim Linh tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không dám nói ra ngoài, chỉ dám nói trong lòng.

Lần trước Hoàng thượng giáo huấn nàng, đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ..

Các phi tử khác trong hậu cung cũng rất bất mãn, nhưng không ai dám nhiều lời.

Sau khi kiểm kê các lễ vật lớn nhỏ, Triệu Nguyên Thừa cho các nàng một ít vàng bạc châu báu rồi lấy có bạn việc quốc sự, sai người đuổi các nàng ra ngoài..

Rời Minh Trách điện, các phi tử cầm lễ vật Hoàng thượng ban cho đi ở hành lang, chuẩn bị hồi cung, Tào Kim Linh đi cuối cùng, đi bên cạnh là Liên quý phi - Tô Nhược Liên được nạp vào cung hai năm trước.

Nói đến Tô Nhược Liên, nàng ta ở trong cung cũng từng có chút địa vị.

Tuy rằng cha nàng ta chỉ là một quan huyện nhỏ, nhưng dung mạo nàng ta lại rất đẹp, cầm kỳ thi họa đều tinh thông, lúc trước khi bị nạp vào cung, được Triệu Nguyên Thừa rất sủng ái.

Từng có một thời gian, Tào Kim Linh rất hận nàng, hận đến thấu xương.

Nhưng từ khi Hoàng thượng mang Kỉ Khuynh Nhan vào cung, Tô Nhược Liên hoàn toàn mất đi sủng ái.

Nhìn những người khác đều đi xa, Tào Kim Linh nhin không được thở dài, “Nói đến Hoàng thượng, cũng không biết thế nào, lại mê một con hồ ly tinh Kỉ Khuynh Nhan kia? Lúc trước Hoàng thượng lập nàng làm Hoàng hậu, đã làm hoàng cung hỗn loạn, vốn tưởng rằng lúc bị phế thì sẽ được bình yên, không nghĩ một phế hậu như nàng ta mà vẫn được Hoàng thượng sủng ái.”

Tô Nhược Liên nghe nàng nói như vậy – lòng chợt buồn.

Từ khi Kỉ Khuynh Nhan tiến cung đến bây giờ cũng đã một năm, trong một năm này, Hoàng thượng hoàn toàn không bước vào Sở Nguyệt cung của nàng nửa bước, ngay cả khi có tình cờ gặp nàng, cũng không sủng ái nàng như trước kia.

Có đôi khi nàng nhớ đến quãng thời gian trước kia, Hoàng thượng không năm thì cũng ba lần đến Sở Nguyệt cung, hai người uống rượu, đánh cờ, đàm về phong hoa tuyết nguyệt(*).

(*): Nói về tình yêu trai gái

Nàng nghĩ mình được ân sủng như vậy đã là được Hoàng thượng sủng ái lắm rồi.

Nhưng khi nàng tận mắt thấy Hoàng thượng sủng ái Kỉ Khuynh Nhan, thì mới biết sự sủng ái của mình mà đem so sánh với Kỉ Khuynh Nhan, thật không là gì.

Ngay cả khi nàng nghe theo lời nương, tình cờ gặp Hoàng thượng, nhưng cũng không thể khiến hắn chú ý.

“Ai!” Tào Kim Linh lại thở dài, kéo nàng ra khỏi trầm tư, “Phi tử chúng ta xem ra không có cơ hội rồi, Hoàng thượng còn chả cho ai một cơ hội nào, cũng không cho người thị tẩm(*), chỉ sợ cả đời này sẽ phải sống quãng đời còn lại cô độc trong cung...”

(*) hằng đêm các phi tử phải ‘chăm sóc’ Hoàng thượng, chăm cái gì thì hãy dùng trí tưởng tượng.

Nghe Tào Kim Linh nói phải sống quãng đời còn lại cô độc trong cung, trong lòng Tô Nhược Liên lại càng thêm buồn.

“Tỷ không được sủng ái thì không sao, chỉ tội uội, mới năm nào Hoàng thượng đối đãi muội không tệ, nhưng bây giờ lại có kết cục giống chúng ta.”

Tô Nhược Liên lúng ta lúng túng không nói một lời, nàng tính tình hướng nội, nhát gan, mặc dù từ khi sinh ra đã có gương mặt xinh đẹp, nhưng trong hậu cung vẫn bị người ức hiếp.

Lúc trước nàng có chỗ dựa vững chắc là Hoàng thượng, nay Hoàng thượng đã quên nàng, chỉ sợ về sau cuộc sống lại càng khó khăn.

10. Chương 10

Thấy nàng từ nãy đến giờ không nói gì, Tào Kim Linh kéo tay nàng, thân thiết nói: “Muội cũng đừng buồn, dù bây giờ Hoàng thượng không sủng ái chúng ta, thì về sau tỷ muội chúng ta làm bạn, đến khi già còn có

thể giúp đỡ lẫn nhau. Đi, hôm nay tỷ tỷ không có việc gì, đến cung ta, chúng ta cùng uống rượu đi....”

Sau khi quyết tâm không quan tâm đến Kỉ Khuynh Nhan, nhưng hơn mười ngày sau, Triệu Nguyên Thừa rốt cuộc cũng không chịu được, trong lòng nhớ nhung, cuối cùng cũng đi đến Vong Ưu cung.

Lúc hán đến là buổi chiều, Kỉ Khuynh Nhan đang nằm ngủ trên giường.

Lúc nàng ngủ trông rất dịu dàng đáng yêu, lúc ngủ chính là thời điểm dễ bảo nhất của nàng.

Nàng đều đều thở ra, như hai luồng gió nhỏ, trên mặt như có bóng ma lúc ẩn lúc hiện.

Gương mặt xinh đẹp này đều làm hán xúc động ở trong lòng.

Cho dù có tức giận như thế nào, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh lúc ngủ này, tất cả bức bối, đều biến mất không tăm tích.

Cúi người xuống, hán chậm rãi hôn mắt nàng, mũi nàng, còn cả cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu.

Sự nhớ thương, tình cảm bị dồn nén nhiều như vậy, bây giờ được thỏa mãn, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, hạnh phúc lớn nhất thế gian cũng chỉ có vậy mà thôi.

Nằm ở trên giường, bị hôn khắp nơi, nàng hình như khó chịu tay vung loạn xạ khắp nơi, không khách khí bóp cái vào mặt hán.

Triệu Nguyên Thừa cười, bắt lấy bàn tay mềm mại của nàng, hé môi, từng chút một hôn ngón tay bàn tay trắng nõn, mềm mại của nàng.

Kỉ Khuynh Nhan mơ mơ màng màng bị hán đánh thức, mở mắt, tức giận nhìn hán, “Sao ngươi lại tới đây?”

Hán trầm giọng cười, ở nàng bên tai thủ thủ, “Trẫm nhớ nàng, nhớ nàng đến sắp điên rồi.”

“Vậy sao ngươi vẫn chưa điên?”

Hán nhéo nhéo hai má nàng, “Trẫm nếu điên thật rồi, người chịu khổ chính là nàng.”

Nàng nhìn rất coi thường hán, mắt buồn ngủ díp lại, thấy xích sắt trên cổ tay đang bị hán ngồi đè lên.

Nàng ra sức kéo tay, cố ý làm cho xích sắt vàng ma sát, phát ra tiếng vang.

Triệu Nguyên Thừa biết nàng cố ý, mỉm cười, trêu chọc nói: “Xích sắt này đeo vào có thoải mái không?”

Nàng nén giận nhìn hán, “Rất thích hợp cho chó dùng.”

“Đứa ngốc, xích chó làm sao có thể đẹp và tinh xảo như thế này được? Nàng xem, này mặt trên đều được gắn đá quý, cái xích sắt này đều làm bằng vàng ròng.”

Hán nhẹ nhàng nâng cổ tay nàng, hôn mu bàn tay mềm mại, chậm rãi kéo xích sắt, xác định da nàng không bị trầy xước, mới yên tâm để lại.

Kỉ Khuynh Nhan buổi trưa có ngủ một chút, cả người nóng bức, nàng thật sự thực không thích cảm giác dính dính này, trời lại nóng, trong lòng rất khó chịu.

Nhưng khi đầu ngón tay hán đụng vào da nàng, lại có sự mát mẻ truyền tới.

Nàng giống con chó nhỏ cọ cọ trên người hán, tuy rằng trong lòng không thích hán, nhưng sự thanh mát trên người hán lại làm cho nàng dễ chịu, tạm thời nàng không để ý hờn giận trong lòng.

Hành động nhỏ này không là gì, nhưng Triệu Nguyên Thừa lại coi nàng như con chó nhỏ, trong lòng động, liền ôm cả người nàng vào trong lòng.

Kỉ Khuynh Nhan tức giận với hành động của hán, giãy dụa trong lòng hán, “Mau thả ta ra, muốn làm ta nóng chết sao?”

Tuy rằng đã quen với sự thân mật của hán, nhưng nàng lại bị ôm giống như trẻ con, làm cho nàng rất tức giận.

Triệu Nguyên Thừa đâu chịu buông tay, dù sao hấn nhớ nàng như vậy, bây giờ nàng lại ở ngay trước mắt, không hưởng thụ thì thật là không chịu nổi.

Lại hôn, hai người náo loạn trên giường một lúc lâu, Kỉ Khuynh Nhan vất vả lắm mới chui được ra khỏi lồng ngực hấn, mồ hôi đầm đìa.

Tâm tình của nàng không tốt, trên người lại nhớp nháp, không thể không đi tắm.

“Nếu nàng muốn tắm yên ương với trẫm thì cứ nói, trẫm sẽ gọi người chuẩn bị.”

Kỉ Khuynh Nhan nghe hấn nói liền ngậy ngốc, “Ai nói ta muốn tắm yên ương cùng người?”

Nàng đưa tay cổ tay thân đến trước mặt hấn, “Ta muốn người đem cái xích chó này bỏ ra khỏi người ta, lâu rồi ta chưa được thoải mái tắm rửa một lần.”

Không chút để ý đến lời lên án của nàng, hấn rất dịu dàng, “Yên tâm đi, trẫm nhất định sẽ hầu hạ nàng thật thoải mái, dễ chịu.”

Không bao lâu, cung nữ đem một thùng nước tắm lớn vào trong phòng, bên trong đựng nước ấm, Triệu Nguyên Thừa cho cung nữ lui đi, tự mình cởi xiêm y cho nàng, ôm nàng cùng nhau vào thùng tắm.

Kỉ Khuynh Nhan giãy dụa trong lòng hấn một lúc, lại thấy không có khả năng chạy thoát, mới chịu khuất phục, mặc hấn ôm mình vào trong ngực, một bên đỡ đỡ nàng, sờ sờ người, một bên nàng hưởng thụ sự hầu hạ của hấn.

Nhưng nàng vẫn tức giận, thường thừa dịp hấn không để ý cắn một cái.

Triệu Nguyên Thừa không biết làm sao với tính trẻ con của nàng, chỉ có thể đề phòng sự công kích của nàng.

Nhưng khi ngực hấn đã có bảy vết cắn của nàng, hấn nhin không được giáo huấn: “Sao nàng lại giống con mèo hoang thích cắn người thế? Ờ, không được cắn người, nha đầu chết tiệt kia, nàng không chỉ là mèo hoang, mà là con chó con thích cắn người.”

Nàng tức giận nhìn hấn, “Ta không phải mèo hoang cũng không phải con chó con.”

“Vậy nàng cắn ta làm gì?”

Nàng giơ tay bị xích sắt trói đến trước mặt hấn, “Người trói ta, coi ta như súc vật, ta làm sao có thể không tức giận? Cắn người là đúng rồi.”

“Ai bảo nàng không nghe lời? Không nghe lời kết cục là bị trừng phạt.”

Hấn nói như vậy, nhưng lòng cũng đã bị nàng bắt lấy, trong nước nàng rất xinh đẹp, mái tóc dài rối tung, trắng thuần khuôn mặt nhỏ nhắn vì khí nóng mà đỏ lên, giống như quả đào, làm người ta muốn cắn.

Hai người không mảnh vải gặp lại nhau, thân thể xinh đẹp mê người của nàng ngay trước mắt, hấn làm sao có thể cầm lòng được? Một tay kéo nàng lại gần, Triệu Nguyên Thừa hôn miệng nhỏ nhắn của nàng.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên hai người ân ái trong nước, nhưng thân hình tiểu nữ nhân này như có ma lực, mỗi một lần xâm nhập đều làm cho hấn hưng phấn lạ thường, cảm thấy như mình có được bảo vật quý nhất thế gian.

Mới đầu nàng còn vắn vẹo trong ngực hấn, nhưng cũng chậm rãi ở dưới nước phối hợp với hấn.

Chất lỏng nóng rực xông vào nơi thần bí của nàng, hai người ôm chặt lấy nhau, bình tĩnh lại.

Kỉ Khuynh Nhan thở hổn hển, tức giận vì thân thể lại không theo ý nàng, thần phục ở dưới thân hấn, dầy dụa như con vật nhỏ, muốn thoát ra khỏi cái ôm của hấn.

Nhưng Triệu Nguyên Thừa đâu chịu cho nàng rời đi, tiểu tướng quân giữa hai chân hấn không vì vừa mới được thỏa mãn dục vọng mà ra khỏi nơi làm cho hấn thoải mái kia.

Nơi đó như một cầu nối liên hệ linh hồn hai người.

Hấn hôn môi và hai má nàng, lau mồ hôi trên trán cho nàng, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Nàng có biết hay không, trẫm biết nàng chạy khỏi cung, cũng biết nàng đã có tính toán từ trước.”

Điều càng làm cho trầm tức giận là nàng dám đi đến kĩ viện, còn không màng đến hậu quả mà trêu chọc con trai của đại thần trong triều.”

Nói đến đây, có thứ gì đó trong cơ thể nàng đang lớn dần lên, hần như trừng phạt nàng, thành công làm cho nàng phải kêu một tiếng yêu kiều, mới tiếp tục dạy bảo: “Y tính cách lỗ mãng, nếu trầm không sắp đặt mọi chuyện ở phía sau cho nàng, không chừng sẽ có càng nhiều tai họa.”

Nhắc tới chuyện đó, Kỉ Khuynh Nhan cũng nói, “Nếu không phải ta đến đó, làm sao phát hiện con của đại thần trong triều lại đi đến đó chơi gái?”

Triệu Nguyên Thừa nghe nàng nói rất hợp tình hợp lý, dở khóc dở cười, “Thế thì theo ý nàng, nàng có công sao?”

“Ta không nói như vậy, nhưng các đời vua đến nay, đại thần triều đình không thể đi chơi gái, việc này Hoàng thượng mà không biết sao?”

“Đúng là đại thần trong triều đình không thể đi chơi gái, nhưng Tào Thanh Sơn không phải đại thần trong triều đình.”

Nàng nhất thời không phản bác được, không nói được nên đành lên án, “Nói trắng ra là người bao che cho người xấu.” Nói xong, còn cắn hần một cái.

Hần bị đau, ở dưới nước trừng phạt nàng, “Nàng đúng là không phản bác lại được liền động tay động chân, lòng dạ hẹp hòi mà còn tức giận, hôm nay trầm không trừng phạt, đúng là làm hư nàng.”

Hần lấy cơ này để trừng phạt nàng, không kiêng nể gì mà ở trong nước trà đập thân hình mềm mại của nàng.

Không đợi hần đem tinh lực phát tiết xong, vật nhỏ không chịu nổi sự kịch liệt rong ruổi của hần, không bao lâu, liền nặng nề ngã trong lòng hần.

Nước đã hơi lạnh, sợ nàng sinh bệnh, hần liền bế nàng đang ngủ ra khỏi nước.

Trước đó không lâu hần đã sai người đem băng tẩm ti trừ và một số đồ khác đến cho nàng, hần tự tay lau thân thể cho nàng, rồi mặc cho nàng xiêm y mỏng manh kia.

Nhìn nàng trầm tĩnh ngủ, đáy lòng tràn ngập thương tiếc.

Tiểu yêu nghiệt này, dù mỗi lần đều chọc giận hần, vẫn làm cho hần quyến luyến nàng.

Cho dù dùng xích sắt khóa nàng lại, cũng là vì sợ nàng lại một lần nữa rời khỏi hần.

Khi hần đi ra khỏi Vong Ưu cung, chỉ thấy Ngọc Điệp đang đứng ở cửa.

Triệu Nguyên Thừa nhìn nàng ta, “Hầu hạ thật tốt cho trầm, có việc gì thì cứ đi tìm Lưu Phúc.”

“Nô tỳ đã nhớ, nô tỳ sẽ hầu hạ Kỉ chủ tử thật tốt, xin Hoàng thượng cứ yên tâm.”

Cẩn thận phân phó vài câu sau, hần mới yên tâm rời Vong Ưu cung.

Hôm nay các đại thần trong triều bàn luận xem ai nên đảm nhiệm chức Trấn quốc đại tướng quân nên tranh luận không ngớt.

Một năm trước, Triệu Nguyên Thừa đích thân ra trận, sau khi đánh bại Thương Việt, chức Trấn quốc đại tướng quân vẫn bỏ trống.

Lúc mọi người còn đang bàn luận đến nước miếng tung bay, hần đã thản nhiên nói, “Không cần ầm ỹ, trầm thấy lục đệ rất thích hợp với vị trí này.”

Lục đệ của Triệu Nguyên Thừa - Triệu Nguyên Duy, là hoàng đệ cùng cha khác mẹ của hần, chỉ kém hần một tuổi. Năm đó hần có thể ngồi vào vị trí này, cũng ít nhiều do đệ đệ giúp đỡ.

Một năm trước có thể chiến thắng Thương Việt, cũng là Triệu Nguyên Duy tự nguyện đến Thương Việt làm nội gián, nội gián bên trong và bên ngoài phối hợp mới có thể giành chiến thắng.

Là võ tướng đệ đệ nổi tiếng nhất Kim Thịnh vương triều, Triệu Nguyên Thừa vẫn luôn tín nhiệm.

Bởi vì mẹ của hắn cùng Tiên đế Hoàng hậu có liên quan, cho nên từ nhỏ hắn đã oán hận với các huynh đệ. Lúc hắn buộc phải giết các huynh đệ, lục đệ là người duy nhất bên cạnh hắn.

Sau khi đoạt vị thành công, vì tránh làm hỏng tình huynh đệ mà vất vả mới có nên Lục đệ chủ động muốn trấn thủ Nam Cương, sợ công cao của mình làm huynh đệ có hiềm khích.

Hắn thấy Lục đệ đa tâm, lúc trước hắn tranh ngôi vị hoàng đế cũng chỉ vì tình thế bắt buộc, nếu không đoạt được ngôi vị hoàng đế, có lẽ hắn đã chết. Trên thực tế, nếu được, hắn tình nguyện làm một vương gia nhàn nhã.

Cho nên khi đại thần trong triều đưa ra quyết định về vị trí Trấn quốc đại tướng quân, hắn không chút suy nghĩ liền triệu hồi Lục đệ đang đóng tại Nam Cương trở về kinh thành.

Khi cả triều đình kịch liệt tranh chấp ý kiến của hắn, thì có người thấy Lưu Phúc vội vàng chạy tới, ghé vào tai hắn nói cái gì đó,, chứng thần chỉ thấy sắc mặt Hoàng thượng đại biến, lập tức bãi triều.

Mọi người khó hiểu nhìn nhau. Rốt cuộc là có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra? Hoàng thượng chưa bao giờ để lộ sự tức giận, vui buồn gì trên mặt, nhưng hôm nay vẻ mặt lại kinh hoàng như vậy.....

11. Chương 11

Khi Triệu Nguyên Thừa vội vàng chạy đến Vong Ưu cung, thái y lâu năm nhất, y thuật cao nhất đã ở bên trong.

Hắn vẫy tay ý bảo lão thái y không phải quỳ, đi vào tắm phòng Kỉ Khuynh Nhan, chỉ thấy nàng ngay ngắn nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, môi tím lại, như người bị trúng độc.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nhớ hồi trước nàng còn nghịch ngợm, thường xuyên làm hắn tức giận đến phát điên, lúc này đây lại bất động nằm trên giường, trông như không còn sức sống. Triệu Nguyên Thừa vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

Ngọc Diệp bây giờ đã sợ đến phát run, nhìn thấy bộ dáng chất vấn tức giận của Hoàng thượng, lập tức quỳ trên mặt đất, giọng nói run rẩy.

“Bởi vì nhiều ngày nay thời tiết nóng bức, cho nên khẩu vị của Kỉ chủ tử có kém đi, cũng ngủ nhiều hơn, tối hôm qua sau khi Hoàng thượng đi, Kỉ chủ tử mệt mỏi nằm ngủ trên giường, nô tỳ nghĩ Kỉ chủ tử quá nóng nên ngủ, nên cũng không dám gọi, không nghĩ buổi sáng đến, đã thấy Kỉ chủ tử...”

Triệu Nguyên Thừa ngồi ở đầu giường, tinh tế quan sát khuôn mặt Kỉ Khuynh Nhan, vẻ mặt ưu sắc, lão thái y bên cạnh thấy thế liền nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, lão thần vừa mới xem mạch cho Kỉ chủ tử, Kỉ chủ tử là trúng Thiên Sơn kì độc.”

Ngọc Diệp vẻ mặt cầu xin nói, “Mỗi bữa ăn của chủ tử, nô tỳ đều dung kim bạc để thử mới dám cho chủ tử dùng, thủ vệ trong cung nghiêm ngặt như vậy, hơn nữa bình thường chủ tử ăn rất ít, làm sao có thể trúng độc?”

Hồ lão thái y giải thích, “Thiên Sơn kì độc khác với các loại độc khác, cho dù có dùng kim bạc thử, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thử được là có độc hay không, bởi vì loại độc này phát tán rất chậm, triệu chứng đầu tiên khi trúng độc là mệt mỏi, lúc độc tính chậm rãi phát tán, mới mất mạng.”

Ngọc Diệp nghe như vậy, sắc mặt biến đổi.

Triệu Nguyên Thừa cũng đột nhiên nhớ lúc đến Vong Ưu cung hôm qua, tưởng rằng nàng không chịu được sự ép buộc của hắn mới ngủ, bây giờ nghĩ lại, hóa ra lúc đó nàng đã trúng độc.

Hai mắt hần đỏ lên, tức giận gọi Lưu Phúc, “Lập tức điều tra là ai dám can đảm hạ độc nàng, tất cả đầu bếp phụ trách đồ ăn trong Vong Ưu cung đều giam vào đại lao, trăm muốn biết rốt cuộc là người nào mà có lá gan lớn như vậy, dám mưu hại nữ nhân của trăm?”

Lưu Phúc hoảng sợ. Từ khi Hoàng thượng mười sáu tuổi đăng cơ đến nay, dù có đau khổ như thế nào, cũng chưa bao giờ giống như hôm nay, xem ra trong lòng hần Kỉ chủ tử đã rất quan trọng. Không dám ngần ngại, liền vội vàng đi làm ngay

Hồ lão thái y nhìn thấy Hoàng thượng tức giận, bước lên nhỏ giọng khuyên giải, an ủi: “Hoàng thượng đừng lo lắng, tuy rằng Thiên Sơn kì có lợi hại, nhưng Kỉ chủ tử cũng không trúng nhiều độc, hơn nữa Kỉ chủ tử đã nôn ra máu đen nên chất độc đã được thải ra, bây giờ Kỉ chủ tử hôn mê bất tỉnh, tính mạng cũng không lo, chỉ cần uống vài chén thuốc, cẩn thận điều trị, Kỉ chủ tử sẽ rất nhanh khỏi lại.”

Lời nói của thái y rất chắc chắn, nhưng nhìn Kỉ Khuynh Nhan vẻ mặt tái nhợt, bất tỉnh nhân sự nằm trên giường, Triệu Nguyên Thừa vẫn sợ hãi.

Hần thật sự rất sợ, nếu nàng mà không còn thở nữa, hần chẳng còn thứ gì.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, cả người hần liền rét run.

Không bao lâu, cung nữ bê một chén thuốc tới, là do hồ lão thái y phân phó, đưa chén thuốc cho Ngọc Diệp để cho Kỉ Khuynh Nhan uống.

Bởi vì bây giờ nàng đang bất tỉnh, Triệu Nguyên Thừa liền dựa người nàng vào lòng mình, nhẹ nhàng mở miệng nàng ra, cho Ngọc Diệp đút thuốc cho nàng.

Chưa uống hết chén thuốc, Kỉ Khuynh Nhan đã ho ra máu đen.

Triệu Nguyên Thừa sợ hãi, Hồ lão thái y thấy thế, vội vàng nói: “Hoàng thượng đừng sợ, Kỉ chủ tử ho ra máu chính là đẩy chất độc ra ngoài, nếu ho vài lần nữa, chất độc sẽ được đẩy hết ra ngoài, lúc đó mới có thể hoàn toàn bình phục.”

Tuy rằng lời thái y nói có phần đúng, nhưng nhìn tiểu nữ nhân trong lòng ho ra máu đen, vẫn làm cho hần thấy lo lắng

Kỉ Khuynh Nhan thật là một tiểu yêu tinh! Bình thường thì có thể trêu chọc người khác khiến người ta tức chết, bây giờ thì sống chết còn không biết thế nào, làm cho hần rất nóng lòng.

Từ khi nàng ho ra máu đen, cả người liền mơ mơ màng màng, nàng lúc thì khóc lóc, lúc thì kêu nóng, lúc sau lại nói đau bụng, lúc lại nói đau đầu.

Triệu Nguyên Thừa biết nàng khó chịu, cũng không trách móc nàng, thỏa mãn yêu cầu của nàng, làm cho nàng dễ chịu, hần lo người khác vụng về, hầu hạ nàng không tốt, cẩn thận ôm nàng vào ngực, tự mình chăm sóc.

Lúc nàng nóng thì quạt cho nàng, lúc nàng lạnh thì giúp nàng ấm lên.

Đau bụng thì xoa bụng cho nàng, nàng đau đầu thì giúp nàng ấn thái dương.

Nàng khát thì cho nàng uống nước, lúc nàng đói thì đút cháo cho nàng.

Qua mười mấy canh giờ, khi tiểu nữ nhân trong lòng đã khá hơn thì đã là nửa đêm.

Ớm là lúc mà người yếu nhất, thân thể không chỉ yếu ớt, trong lòng cũng rất yếu.

Kỉ Khuynh Nhan khó chịu, đầu choáng váng, hoa mắt, khó chịu cả một ngày, mấy lần ho ra máu đen, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt xinh đẹp, bây giờ yếu ớt, u sầu.

Nàng ghé vào lòng Triệu Nguyên Thừa hưởng thụ mùi hương quen thuộc trên người hần, như một con cún con bị lạc, cuối cùng cũng tìm thấy chủ nhân.

Trong lòng nàng mặc dù không muốn, nhưng thân thể suy yếu nên theo bản năng tìm chỗ dựa vào.

Triệu Nguyên Thừa quý trọng giờ phút mềm mại, nhu nhuận này của nàng, một bên nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, một bên dùng khăn lụa lau mồ hôi trên trán nàng.

Lúc Kỉ Khuynh Nhan tỉnh lại, liền nhìn thấy một bát thuốc bên giường, thuốc trong bát đen xì.

Về mặt nàng chán ghét, dù không nhìn bát thuốc kia, cũng biết là nó rất khó uống.

“Ngoan, thuốc sắp nguội rồi, bây giờ uống được không?”

Nàng quay mặt đi, nhắm chặt hai mắt, kêu, “Ta uống nhiều lắm rồi, dù có chết ta cũng không uống, ta không uống!”

Mỗi lần uống thuốc kia, trong bụng nàng nóng như lửa đốt, không chỉ vì không chịu được mùi vị khó uống kia, mà còn ho ra rất nhiều máu đen, càng làm nàng khó chịu.

Lúc nàng nôn ra chất đen ồm, tỏa ra một mùi hôi rất khó chịu, cái này luôn luôn mắc ở cổ họng nàng làm nàng rất khó chịu.

Triệu Nguyên Thừa biết nàng rất sợ uống thuốc, lúc nàng hôn mê còn có thể đút thuốc cho nàng, nhưng bây giờ nàng đã tỉnh, không chịu uống thuốc thì rất nghiêm trọng.

Hắn không đành lòng bắt buộc nàng, nhưng Hồ lão thái y nói, thuốc này mỗi cách ba cái canh giờ phải uống một chén, nếu uống muộn hoặc uống ít, chất độc còn dư sẽ không hết, cho dù nàng có khó chịu, nhưng vẫn không thể không uống.

Hắn một tay ôm lấy người nàng ngồi dậy, đưa bát thuốc đến miệng nàng, khuôn mặt tuấn mỹ nghiêm khắc, lãnh giọng nói: “Ngoan, uống đi, bằng không trăm sẽ không ngại đem tất cả nô tài trong cung đến đây, đánh từng người trước mặt ngươi.” Mấy ngày ở chung, hắn đã sớm biết làm thế nào để thuyết phục nha đầu này.

Đã được hắn giáo huấn một lần, Kỉ Khuynh Nhan biết nam nhân này không hề nường tay với người nào.

Tuy rằng còn muốn phản kháng, nhưng nghĩ đến việc hắn vì bức nàng mà làm cái việc chỉ có hôn quân mới làm kia, chỉ có thể nén giận trừng mắt nhìn hắn, cầm lấy bát thuốc, cố nén sự

ghê tởm, uống hết bát thuốc kia.

Quả nhiên, thuốc vừa vào trong bụng, nàng lại ghê tởm nôn ra.

Nôn máu đen ra, nàng suy yếu khóc trong lòng hắn, vừa khóc vừa lên án: “Ta không cha không nương(mẹ) không có quê hương, cô đơn bị nhốt ở đây đã thăm lắm rồi, rõ ràng đã không còn thân phận Hoàng hậu, nhưng sao những người đó vẫn muốn ta chết?”

“Ta đã làm hại ai? Ta thương ai? Vì sao tất cả bọn họ đều muốn hại chết ta? Đại thần không tha ta, hậu cung phi tử không tha ta, thiên hạ này còn ai thương ta?”

“Ta quý nhất mệnh của mình, ta hận nhất là người khác muốn mạng của ta, ai muốn mạng của ta, ta sẽ liều mạng với hắn.....”

Nghe nàng khóc thê thảm, đầy bụng ủy khuất, mách tội như trẻ con, Triệu Nguyên Thừa đau lòng không biết làm như thế nào, chỉ có thể dỗ dành dành nàng, muốn nàng không đau lòng nữa.

Thấy nàng thương tâm khổ sở, lòng hắn đau đớn, ôm chặt nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Việc này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, Nhan nhi nàng yên tâm, từ nay về sau, trăm nguyện dùng tính mạng mình bảo vệ nàng, tuyệt đối sẽ không để ai làm thương tổn đến nàng.”

Cũng không biết qua bao lâu, trong lòng truyền ra tiếng hít thở đều đều.

Cúi đầu nhìn, nữ nhân kia náo loạn cả một ngày rốt cục cũng đã mệt mỏi ngủ.

Nhìn dung mạo vô tội khi ngủ của nàng, Triệu Nguyên Thừa ôm chặt tay, như muốn nàng nhập vào người mình.

Lúc trước được dễ dàng như vậy, nhưng đến khi thiếu chút nữa mất đi nàng, hắn mới phát hiện, từ lúc nào không hay hắn đã coi nàng như sinh mệnh mình.

Không biết bắt đầu từ khi nào, dục vọng đối với nàng lại biến thành cảm tình.

Hắn muốn thấy nàng thật vui vẻ, muốn nàng toàn tâm thương hắn, muốn trên đời này hai người là duy nhất.

Hắn thấy buồn cười, hóa ra cảm giác yêu một người, hắn là như lo được lo mất.

Hiệu suất làm việc của Lưu Phúc luôn làm cho Triệu Nguyên Thừa vừa lòng, không đến ba ngày, Lưu Phúc đã tìm được hung thủ hãm hại Kỉ Khuynh Nhan.

Tin tức xác thực, Triệu Nguyên Thừa mang theo mười mấy nội thị đến Sở Nguyệt cung.

Chủ nhân của Sở Nguyệt cung - Tô Nhược Liên nhìn Hoàng thượng đã một năm chưa đến cung của mình róc rạc cũng đã đại giá quang lâm, nhưng không có ngảy thơ đến mức mà nghĩ rằng mình lại được Hoàng thượng sủng ái.

Nàng rất rõ gần đây trong cung xảy ra chuyện gì.

Tiền Hoàng hậu Kỉ Khuynh Nhan trong Vong Ưu cung suýt chết, nàng cũng biết ẩn tình trong đó.

Cho nên khi Hoàng thượng u ám xuất hiện trước mặt nàng, chất vấn nàng có phải hạ độc Kỉ Khuynh Nhan hay không, nàng cũng không e dè mà thừa nhận.

Triệu Nguyên Thừa lạnh lùng nhìn nữ nhân đang quỳ gối trước mặt mình, trong trí nhớ của hắn, Tô Nhược Liên tính tình nhất gan, không tranh sủng với ai.

Khi đem nàng vào hậu cung, hắn cũng thấy nàng không phải là người tàn ác, biết cách xử sự, mới ngoại lệ ân sủng nàng một thời gian.

12. Chương 12

Không nghĩ tới nữ nhân thường an phận thủ thường này lại dám khiêu khích hắn, ý đồ hại chết Kỉ Khuynh Nhan.

Theo như hắn biết, từ khi Kỉ Khuynh Nhan vào cung tới nay, là Tào Kim Linh thường xuyên đối nghịch với nàng chứ không phải là Tô Nhược Liên.

Kỉ Khuynh Nhan tuy rằng tính tình ôn nóng, lớn mật, nhỏ mọn cộng thêm lòng dạ xảo quyệt, hành động cổ quái, nhưng nếu không chủ động khiêu khích nàng, nàng sẽ không làm gì thương tổn người khác.

Bắt sâu thả vào áo phi tử, cố ý cắt xiêm y của phi tử, hoặc lấy trâm cài tóc ngọc trai của phi tử, cho cút mèo vào trong cơm của phi tử, đây mới là thủ đoạn của Kỉ Khuynh Nhan, vô cùng nhảm chán mà lại ấu trĩ, nhưng làm người khác thật sự tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, lại làm hắn thấy nàng rất đáng yêu.

Cho nên hắn biết Kỉ Khuynh Nhan lúc trước thường ý vào thân phận Hoàng hậu của mình mà bắt nạt phi tử hậu cung, hắn cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, rất ít khi để ý tới.

Dù sao hậu cung tranh đấu là điều không thể tránh khỏi trong hoàng cung.

Chỉ cần không động đến giới hạn của hắn, hắn chỉ là người đi xem hậu cung phi tử tranh đấu với nhau.

Nhưng nếu vượt qua giới hạn của hắn, hắn sẽ trừng phạt, và thủ đoạn sẽ cực kỳ tàn nhẫn.

“Nói cho trầm, vì sao ngươi lại làm như vậy?”

Tô Nhược Liên cắn môi, vẫn không nhúc nhích, nàng cố nén nước mắt, là nàng rất yêu nam nhân này.

Nàng từng nghĩ, nam nhân này chẳng những sẽ cho nàng quyền thế địa vị và sủng ái, còn cả đời chỉ có mình nàng, hứa hẹn cùng trời đất.

Kết quả, nam nhân làm cho nàng yêu đến chết đi sống lại này trong lòng lại không có vị trí nào cho nàng.

Nàng yêu Triệu Nguyên Thừa, yêu đến sắp phát điên.

Lần đầu tiên nhìn thấy hần tuần mỹ, cả người là khí thế quân giả, nàng chỉ biết linh hồn mình đã không thể kiềm chế mà yêu thương hần.

Được hần sủng ái, được hần quan tâm là những ngày hạnh phúc và vui vẻ.

Nhưng khi bị hần vứt bỏ, bị hần quên lãng là những ngày tháng vô cùng đau khổ.

Nàng hận Kỉ Khuynh Nhan, hận nàng độc để sủng, hận nàng rõ ràng được Triệu Nguyên Thừa cẩn thận đối đãi, vẫn không biết quý trọng suốt ngày đối nghịch hần.

Nàng ngây thơ nghĩ, chỉ cần Kỉ Khuynh Nhan chết, như vậy tất cả sẽ trở lại như xưa? Cho nên nàng mới làm như vậy.

Nàng biết nếu nói ra điều đó sẽ làm ỉn thêm đáng thương hơn mà thôi, cho nên đối với sự chất vấn của hần, nàng chỉ cười nhẹ, “Hoàng thượng cần gì phải hỏi vì sao? Nữ nhân ghen tị là không có nguyên do, nếu như Hoàng thượng nhất định muốn biết nguyên nhân, thì cứ coi như thiếp là vì ghen tị với sự thiên vị của người dành cho nàng đi.”

Triệu Nguyên Thừa dùng chuỗi quạt nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên. Nàng còn trẻ, xinh đẹp, cao quý, làm người ta động tâm, đáng tiếc trong nội tâm lại giấu tâm tư ác độc như vậy..

Hần thất vọng lắc đầu, “Nói thật ra đi, hậu cung chỉ là một nơi trang trí xa hoa với trẫm mà thôi, trẫm chưa bao giờ nghĩ muốn sủng ái ai, lúc trước trẫm sủng ái người, là vì người đơn thuần hơn những người khác, làm cho trẫm không cảm thấy người tiếp cận trẫm là vì ích lợi.

Còn yêu, trẫm không có cách nào cho được, không tiếp tục sủng người nữa, không phải vì trẫm có mối nói cũ, là vì cho tới bây giờ trẫm chưa từng yêu bất kì nữ nhân nào trong hậu cung cả.

Nếu người cảm thấy trẫm làm như vậy không công bằng, người có thể yêu cầu trẫm cho người rời cung, trẫm sẽ đồng ý, dù người muốn tái hôn với người khác, trẫm sẽ cho người một xe đồ cưới để cho người có lễ cưới thật náo nhiệt. Nhưng là...”

Mắt hần chợt lạnh lùng, giọng điệu trở nên tàn ác,

“Tô Nhược Liên, trẫm nói cho người, dù Nhan nhi có chết theo mong muốn của người, thì sinh mệnh của người sẽ không vì thế mà thay đổi.”

“Hoàng thượng thật sự vì nàng, chấp nhận mọi lời chỉ trích của mọi người trong thiên hạ?”

Triệu Nguyên Thừa lạnh lùng cười, “Trẫm chỉ là sủng ái một nữ nhân mà thôi, như vậy mà lại bị chỉ trích sao?”

“Hoàng thượng vì nàng, làm chuyện trái với lễ pháp cũng là chuyện thường tình.”

“Người đã hiểu được, vậy người cũng nên biết trẫm trẫm không để ột người nào làm nguy hại đến nàng.”

Hần thu quạt lại, tuần nhan đến gần nàng, “Trẫm rất muốn biết, Thiên sơn kì độc người dùng là từ đâu?”

Tô Nhược Liên cup mắt, thấp giọng nói: “Thiếp thân nguyện nhận mọi trách nhiệm về mình.”

“Hừ! Nhận mọi trách nhiệm? Người che chở ai?”

Triệu Nguyên Thừa cũng không ngốc, cha Tô Nhược Liên cũng chỉ là một Huyện lệnh nho nhỏ, không có nhà mẹ đẻ hiển hách ở đằng sau để dựa vào. Thiên Sơn kì độc tuy rằng không khó lấy, nhưng nữ nhân trong hậu cung muốn có cái này để thực hiện âm mưu, không có chút hỗ trợ thì sẽ không thể có được.

“Thiếp thân nguyện lấy chết đền tội.” Tô Nhược Liên rất kiên quyết.

Hần lạnh lùng nhìn nàng, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống nàng, thần thái không hề lo sợ, “Nếu người cho rằng lời nói đáng giá, bí mật trong bụng người, nên cùng mang vào quan tài đi thôi.”

Sử sách Kim Thịnh ghi lại, Liên phi, phi tử từng được Hoàng thượng sủng ái, vào năm Vĩnh Liệt thứ mười, ngày mười tám tháng bảy ốm nặng mà bỏ mình, Hoàng thượng liền có chỉ, sai người đại táng, đưa người vào hoàng lăng yên nghỉ.

Vĩnh Liệt năm thứ mười, ngày hai mươi tháng bảy, quý phi Tào Kim Linh khi đi dạo ngự hoa viên, không cẩn thận bẻ gãy Hoa hồng Mẫu đơn – bảo vật quý giá của Kim Thịnh vương triều, Hoàng thượng giận dữ, hạ chỉ đem Tào quý phi vào lãnh cung.

“Ta oan uổng, ta muốn gặp Hoàng thượng, cho ta đi gặp Hoàng thượng.....”

Phụ trách tuyên chỉ Lưu Phúc nhìn Tào quý phi ngày trước kiêu ngạo, lúc này hét to như người điên, lắc đầu thở dài:

“Nương nương cần gì phải giả bộ hồ đồ, Hoàng thượng vì sao lại muốn đẩy nương nương vào lãnh cung, người còn không hiểu rõ nguyên nhân hậu quả?”

Tào Kim Linh đang khóc nháo ngẩn ra, ngây ngốc nhìn hấn.

Lưu Phúc cười, “Nương nương, có chút chuyện lão nô tài không nên nói, chỉ có thể mong ngài cẩn thận suy nghĩ lại, lúc trước Kỉ chủ tử thiếu chút nữa bị người hại chết, ngay sau đó Liên phi nương nương cũng đã qua đời, mà nguyên nhân thật sự cái chết của Liên phi nương, ngài chắc cũng rõ, Hoàng thượng không tin Liên phi nương nương có bản lĩnh có được Thiên sơn kì độc, nên đã truy ra đến cùng.....”

Nói đến đây, sắc mặt của nàng ta đã tái nhợt đến dọa người.

“Với sự yêu thương của Hoàng thượng với Kỉ chủ tử, không trực tiếp lăng trì xử tử hung thủ thật sự, như vậy đã là nhân từ rồi, nương nương còn phải cảm ơn đó.”

Nói lời này, Lưu Phúc thu thánh chỉ lại, sai người đem Tào quý phi vào lãnh cung.

Tào Kim Linh hoàn toàn bị lời nói của hấn khiến cho sợ ngây người.

Nàng ngẫm sai Tô Nhược Liên hạ độc Kỉ Khuynh Nhan, chuyện này rõ ràng rất bí mật, nàng cũng không phủ nhận Thiên sơn kì độc là nàng vất vả lắm mới lấy được từ cha đưa cho Tô Nhược Liên.

Nhưng Hoàng thượng sao lại tra ra được chuyện này có liên quan đến nàng?

Lúc trước mật thám nàng cử đi dò xét nói Tô Nhược Liên trước khi chết không nói tên nàng ra.

Chẳng lẽ câu nói kia, nàng không giấu được bí mật gì với Hoàng thượng?

Không, nàng không muốn vào lãnh cung! Nàng không muốn nửa đời còn lại phải ở trong nơi lạnh như băng kia...

Kỉ Khuynh Nhan đã dần dần hồi phục, điều này làm cho Triệu Nguyên Thừa rất cao hứng.

Bây giờ nàng đã không cần cách mỗi ba canh giờ uống cái thuốc đen thui kia, bởi vì độc trong người nàng đều được ho ra, kể tiếp nàng chỉ cần nghỉ ngơi, sẽ rất nhanh hồi phục lại bình thường.

Chiều hôm đó, Triệu Nguyên Thừa kích động đi vào Vong Ưu cung tìm vật nhỏ hấn luôn nhớ nhưng, nhưng vào tầm cung, chỉ thấy biểu tình trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Kỉ Khuynh Nhan rất khó coi.

Ngọc Diệp thấy Hoàng thượng tới, vội han xong liền lui ra ngoài.

Triệu Nguyên Thừa cười nói: “Nàng lại làm sao vậy? Trẫm không phải đã bỏ cái xích cổ tay đi rồi sao? Sao nàng vẫn thờ ơ phi phì thế? Trời nóng như vậy, người mà nóng lên sẽ không tốt, chả nhẽ nàng còn muốn uống cái thuốc kia sao?”

Kỉ Khuynh Nhan nhìn chằm chằm hấn một lúc lâu, trong lòng hỗn loạn.

Nàng biết nam nhân này, lúc nàng tưởng như sắp chết đã chăm sóc nàng cẩn thận.

Tuy rằng nàng thừa nhận, nhưng lúc nàng yếu nhất, bất lực nhất, lúc khó khăn hấn đều ở bên nàng, điều này làm nàng có vài phần cảm kích với hấn trong lòng.

Nhưng khi nàng nghe nói một loạt thảm án xảy ra trong hậu cung, một chút cảm kích giờ là chua xót.

Triệu Nguyên Thừa bị nàng nhìn rất khó hiểu, đi đến trước mặt nàng, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn bóng loáng như ngọc của nàng, “Nhan nhi, nàng làm sao vậy? Thân thể lại không thoải mái sao?”

Nàng gạt tay hắn, chất vấn, “Có phải ngươi hạ lệnh xử chết Tô Nhược Liên, còn đem Tào Kim Linh vào lãnh cung?”

Hắn nâng i, không phủ nhận, “Các nàng phạm vào thứ không nên phạm vào, theo lý nên đã bị trách phạt.”

“Theo như lời Hoàng thượng các nàng phạm vào thứ không nên phạm vào, không phải liên quan đến ta đi?”

“Nhan nhi tin tức thật là nhanh nhạy.”

13. Chương 13

Hắn vẻ mặt bất cần, làm Kỉ Khuynh Nhan tức giận đầy bụng, “Hoàng thượng thật sự là lợi hại, hóa ra Kỉ Khuynh Nhan ta đã chịu nhiều lời chê bai của mọi người trong hậu cung rồi, nay Hoàng thượng lại cho ta cái danh hại nước hại dân, xem ra về sau ta sẽ sống không yên ở Kim Thịnh, chỉ sợ là khó khăn càng thêm khó khăn.”

“Nhan nhi đây là ý gì?”

“Ta là ý gì, Hoàng thượng thật sự không hiểu sao? Ngươi vì ta, đem hai phi tử quan trọng trong hậu cung, một người ban chết, một người vào lãnh cung, việc này nếu lan truyền đi ra

ngoài, dân chúng không phải coi Kỉ Khuynh Nhan ta là hồ ly tinh ?!”

“Trẫm là đòi lại công bằng cho nàng.....”

“Hoàng thượng, bên trong hậu cung không có gì là công bằng, người làm như vậy, chính là vô hình tạo thêm nhiều địch nhân bên trong mà thôi.”

“Trẫm đã nói, từ nay về sau trẫm sẽ bảo hộ nàng, sẽ không cho nàng chịu thương tổn nữa.”

“Bảo hộ?” Nàng lạnh lùng cười, tay chỉ vào mình, “Hoàng thượng, hiện tại ta còn trẻ, còn có được gương mặt xinh đẹp, nhưng qua vài năm nữa, ta già đi, xấu đi, không có hấp dẫn được sự chú ý của Hoàng thượng như trước nữa, Hoàng thượng còn có thể thực hiện lời hứa hôm nay sao?”

Nàng lắc lắc đầu, vẻ mặt không tín nhiệm, “Thế gian này, nam nhân không đáng tin tưởng nhất chính là hoàng đế, vong tình nhất cũng là hoàng đế, máu lạnh, có mới nới cũ, cũng là hoàng đế.

“Chờ ta hoa tàn ít bướm, không còn xinh đẹp, Hoàng thượng còn có thể giậm dừ vì ta sao? Muốn làm không tốt chỉ cần có nữ nhân xinh đẹp hơn ta, trẻ tuổi hơn ta xuất hiện, Hoàng thượng sẽ vì nàng mà xem ta không vừa mắt, mà đem ta giết chết đi.”

Lời chỉ trích vô tình này suýt nữa làm Triệu Nguyên Thừa tức chết. Hắn thật muốn mở đầu tiểu nữ nhân này ra, xem bên trong chứa gì vậy?

Hắn thừa nhận, lần này hắn thậm chí nghĩ thay nàng đòi lại công bằng, không suy nghĩ thấu đáo, nhưng nàng có nhất thiết phải đem tất cả những điều này lên án hắn không?

“Kỉ Khuynh Nhan, nàng đừng không biết phân biệt như vậy, nàng tiến cung đã hơn một năm, trẫm đối đãi nàng như thế nào nàng hẳn là rõ, nếu nàng không có mắt, còn có lương tâm, có thể cảm giác được trẫm có phải thật tình hay không quan tâm nàng, yêu thương nàng.

“Khi trẫm biết được nàng bị trúng độc, trẫm hận không thể dùng chính tính mạng mình đổi sự bình yên cho nàng, tuy rằng hiện tại nói những lời này có chút quá mức, nhưng trẫm thật tình để ý nàng hay không, trong lòng nàng phải rõ hơn ai hết.”

Hắn nói chân thành nhưng vẫn không lay động được sự đề phòng trong lòng nàng, Kỉ Khuynh Nhan hừ một tiếng, “Nếu ngươi thực để ý ta, lúc trước vì sao giết cha ta? Ngươi sẽ không nghĩ tới, nếu cha ta chết trong tay ngươi, ta làm sao có thể tin tưởng kẻ giết cha ta sẽ đối xử tử tế với ta?”

Đối với chỉ trích này, Triệu Nguyên Thừa mở miệng định nói, nhưng lại không biết phải nói gì.

Thấy hắn không nói, nàng lạnh lùng cười, tiến lên một bước chỉ trích, “Lúc người mang ta về hoàng cung, xem ta như sủng vật để nuôi dưỡng, ta nghe lời, người cho ta cẩm y ngọc thực(*); Ta không nghe lời, một đạo thánh chỉ phế hậu ban xuống, ta xuống làm thứ phi, thậm chí người còn khóa ta lại một chỗ như nhốt chó.”

(*): Ăn ngon mặc ấm - giàu sang sung sướng

Nghĩ đến việc mình bị hắn dùng Tù phượng tác khóa lại suốt mấy ngày, Kỉ Khuynh Nhan vừa ủy khuất vừa phẫn nộ.

“Ta ở trong lòng người, nói trắng ra chính là một con chó, một con chó mà người muốn hoàn toàn thuần phục!”

Triệu Nguyên Thừa lắc đầu, có rất nhiều điều muốn giải thích, nhưng nhìn nước mắt trong mắt nàng, lại làm cho hắn không thể cãi lại lời lên án của nàng.

Lúc trước hắn đâu có coi nàng là sủng vật.

Chăm sóc, phục tùng, dạy dỗ, liêu lĩnh giữ lấy.....

Hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ hỏi nàng muốn gì, chỉ có xâm phạm, đoạt lấy, căn bản không để ý đến cảm nhận của nàng.

Sủng nàng, làm đau nàng, nhưng tất cả chỉ muốn nàng nghe lời.

Một khi nàng phản kháng, hắn liền làm tất cả để chèn ép.

Một bên tra tấn nàng, một bên lại luôn miệng nói yêu nàng.

Nếu thế cũng là yêu, như vậy yêu của hắn, là đối trá, biến thái, hơn nữa còn tràn ngập huyết tinh.

Nhìn nàng ủy khuất, trên mặt từng hai hàng nước mắt chảy xuống, chân tay hắn luống cuống, không biết nên nhẹ nhàng an ủi hay là bá đạo bắt nàng phục tùng mình.

Giờ khắc này, Triệu Nguyên Thừa lần đầu tiên phát hiện chính mình cũng có lúc bất lực.

Hắn nhẹ nâng tay lên, muốn ôm nàng vào trong lòng, nhưng bàn tay mới vươn ra một nửa, nghĩ nàng chán ghét hắn nên lại không làm nữa.

Cuối cùng, hắn nghe được chính mình nói một câu thật hèn mọn, “Nhan nhi, cho dù trăm thật sự làm nhiều việc sai, nhưng đã lâu rồi, nàng có một chút nào thích trăm hay không?”

Kỉ Khuynh Nhan bị lời nói của hắn làm cho hoảng sợ.

Nam nhân này từ trước tới giờ đều kiêu ngạo không ai bì nổi, thậm chí kiêu ngạo ương ngạnh đến căn bản không cần thể nhân đến đánh giá cùng thẩm phán hắn.

Giờ phút này lại nói một câu hèn mọn như thế để hỏi xem nàng có thích hắn không, có đúng là Triệu Nguyên Thừa mà nàng hận thấu xương không?

Thích hắn?

Nàng làm sao có thể thích hắn?

Nam nhân này làm nàng mất tất cả, nàng giống như kỹ nữ suốt ngày hạ hạ dưới thân hắn.

Tất cả tình cảnh bi thảm của nàng đều do hắn gây ra?

Nhưng là.....

Ánh mắt hắn lúc này bi thương như vậy, vẻ mặt bất lực, tựa như một người lữ hành bị lạc giữa sa mạc.

Nàng nhớ lúc mình bị bệnh, hắn một tắc cũng không rời nàng, khi nàng không chịu uống thuốc là hắn giúp nàng uống, lúc nàng lạnh thì sưởi ấm cho nàng, lúc nàng nóng thì thay nàng lau mồ hôi.

Thậm chí còn nói với nàng, từ nay về sau, hấn sẽ dùng tính mạng của mình để che chở cho nàng cả đời.

Một khắc kia, lòng nàng rung động.

Cho dù lúc tỉnh lại có cố quên, nhưng trong lúc nàng bất lực nhất, nếu hấn không chăm sóc, để nàng một mình, thì thật bi ai?

Mà hiện tại hấn hỏi nàng, lâu như vậy, nàng có lúc nào thích hấn?

Hấn hỏi nhỏ lại dè chừng như vậy, nơm nớp lo sợ, sợ đáp án sẽ làm hấn rơi xuống vực sâu.

Nội tâm nàng đấu tranh kịch liệt, không biết mình nghĩ thế nào.

“Ta.....” Nàng thì thào mở miệng, nhìn ánh mắt chờ đợi của hấn, nàng đột nhiên nhớ tới phụ thân đã chết trong tay hấn, liền quyết tâm nói: “Ta hận ngươi!”

Một khắc kia, nàng nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt hấn.

Vốn tưởng rằng khi nhìn thấy Triệu Nguyên Thừa thất hồn lạc phách như vậy sẽ làm nàng vui sướng, nhưng khi thấy hấn tuyệt vọng như vậy, lòng nàng cũng đau đớn không thôi.

Hấn nhẹ nhàng cười, nụ cười đau khổ: “Đúng vậy, trăm làm sao có thể nghĩ đến, nàng sẽ thích trăm, trăm..... là kẻ thù giết cha nàng.”

Ngay tại lúc nàng nghĩ hấn sẽ suy sụp, hấn đột nhiên ôm lấy nàng, ánh mắt tuyệt vọng đầy tơ máu, cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hấn.

“Nhưng thế thì sao? Nếu nàng thấy vui vẻ khi hận trăm, trăm không ngại cho nàng hận cả đời.....”

Kết quả là lúc hấn giận dữ, Kỉ Khuynh Nhan đáng thương bị hấn khi dễ đến ốm.

Thân thể của nàng chưa hoàn toàn hồi phục, lại bị hấn nhấn tâm khi dễ, thân thể lại thương nặng như vậy, ngày hôm sau liền mắc phong hàn.

Sau đó, Triệu Nguyên Thừa rất ảo não.

Hấn đã muốn đối xử tử tế với nàng, nhưng bị nàng làm tức giận hấn không thể kiềm chế được mà muốn báo thù.

Hồ lão thái y xem mạch rồi thở dài, tuy rằng không có cách trách cứ Hoàng thượng, nhưng vẫn ám chỉ trong lời nói, nếu muốn Kỉ Khuynh Nhan hoàn toàn khỏe mạnh, cũng đừng không có việc gì làm mà trêu nàng.

Trong cung mọi người biết Kỉ chủ tử tính khí nóng nảy, bình thường không có bệnh cũng có thể thở hai hơi nóng, huống chi hiện tại thân mình suy yếu, Hoàng thượng cho dù muốn khi dễ người, cũng nên có chút đúng mực.

Triệu Nguyên Thừa tự biết đuối lý, chỉ có thể làm cho Hồ lão thái y kê chút thuốc bổ, ngầm thương tâm khổ sở không biết bao nhiêu hồi. Hấn từng có kinh nghiệm riu? Nàng nhất định càng hận hấn.

Sau, hấn oán giận với Lưu Phúc, “Nữ nhân khắp thiên hạ đều muốn trăm sủng ái, duy chỉ có vật nhỏ kia... Trăm thật sự là không có biện pháp gì với nàng.”

Lưu Phúc nhìn Hoàng thượng mặt mày cau có, cả ngày than thở, không khỏi khuyên nhủ: “Chuyện này cũng là vận tuế gia nóng vội, ngài ngẫm lại, Kỉ chủ tử mất nhà cùng người thân, nàng thương tâm khổ sở, bất bình bất mãn cũng là chuyện thường tình.

“Nhưng nếu muốn tiếp tục cuộc sống này, chỉ cần kiên nhẫn với nàng, nhẹ nhàng an ủi, chẳng lẽ còn sợ Kỉ chủ tử về sau không coi ngài là người duy nhất để dựa vào sao?”

“Từ xưa có câu, ‘liệt nữ sợ triền lang’, nô tài thấy, Kỉ chủ tử không phải là không có tình cảm với Hoàng thượng. Ngài nghĩ xem, Kỉ chủ tử tính khí nóng nảy, vừa yêu vừa hận, lòng dạ hẹp hòi, mọi người trong cung đều biết, nhưng nàng không có việc gì lại trêu chọc Hoàng thượng, này chứng tỏ điều gì?”

Nói đến đây, Lưu Phúc cười cười, “Hoàng thượng, nữ nhân trên đời, nếu để ý đối phương, sẽ tuyệt đối không để lộ tính tình thật của mình ra, Kỉ chủ tử miệng không chịu thừa nhận, kỳ thật trong lòng cũng thích sự sủng ái của Hoàng thượng.”

Lời nói này làm Triệu Nguyên Thừa vui lên, tâm tình không tốt cũng khá lên vài phần, “Người nói là nàng không phải là không có cảm tình với trẫm?”

Lưu Phúc gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Vạn tuế gia, kỳ thật Kỉ chủ tử rất dễ dụ dỗ, chỉ cần ngài muốn, còn sợ không có ngày Kỉ chủ tử không chủ động nhào vào ngực ngài sao?”

“Nhưng là..... nếu trẫm chưa đủ với nàng? Vì nàng, trẫm nguyện dâng tặng thiên hạ này.”

“Vạn tuế gia, Kỉ chủ tử muốn thiên hạ của ngài làm chi? Nàng chỉ là một cô nương, tất cả cô nương trong thiên hạ đều muốn một thứ giống nhau, đó chính là ngài phải thật lòng!”

14. Chương 14

Trải qua Hồ lão thái y hết lòng điều dưỡng, Kỷ Khuynh Nhan cũng từ từ khôi phục lại tinh thần sung mãn.

Đêm khuya ngày hôm đó, nàng uống canh được bổ thân không bao lâu, ý thức liền từ từ mơ hồ, sách cũng lười đọc tiếp, nằm ở trên giường không bao lâu đã khép mắt ngủ thiếp đi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy thân mình bị ầm lên đem đi, nàng ngủ mơ mơ màng màng, cho là mình đang nằm mơ, không cảm thấy có cái gì không đúng.

Mà khi lác lác ngày càng nghiêm trọng thì nàng hồ nghi mở mắt ra, mới phát hiện mình đúng là thật sự bị một người ôm, nam nhân một thân áo đen, trên mặt che miếng vải đen, không nhìn ra tướng mạo, bên người ánh trắng sáng tỏ, có thể nhìn thấy người nọ cứ như vậy ôm nàng nhảy lên xuống, Vong ưu cung sớm ở lại sau lưng.

Nàng giật mình, vừa định hô lên tiếng, miệng liền bị người nọ lập tức che lại.

Kỷ Khuynh Nhan chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô, đáy lòng nhanh chóng tự hỏi đây là chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ là thích khách vào cung ám sát? Nhưng cho dù hắn muốn ám sát, mục tiêu cũng nên là Vĩnh Liệt đế Triệu Nguyên Thừa, một nữ nhân hậu cung như nàng có quan hệ gì?

Chẳng lẽ hắn muốn cưỡng ép mình uy hiếp Triệu Nguyên Thừa?

Tên hoàng đế thời kia có vẻ tạo không ít kẻ địch ở bên ngoài, rất có thể chính là đại thần nào oan uổng bị diệt môn hoặc là trung liệt đời sau quay lại trả thù, mới tìm đến nàng xui xẻo đầu tiên.

Ngay lúc nàng suy nghĩ vòng vèo đủ kiểu, nam tử áo đen rất nhanh liền dẫn nàng đi ra ngoài cung. Một chiếc xe ngựa dừng ở cách đó không xa, nam tử áo đen ôm nàng trực tiếp ngồi vào trong xe, phân phó phu xe lập tức rời xa nơi đây.

Giờ phút này sắc trời đã tờ mờ sáng, chính giữa mờ tối, chỉ nghe hắn nén giọng nói: “Người bị bắt, không cho phép kêu loạn nếu không sẽ lấy mạng nhỏ của người.”

Bị bắt ép nằm ở trong ngực hắn, Kỷ Khuynh Nhan nhú nhú mày. Sao lòng ngực của người này làm cho nàng cảm thấy hết sức quen thuộc, mà ngay cả mùi phát ra từ người hắn đều mơ hồ lộ ra một chút cảm giác như đã từng quen biết.

Nàng làm ra vẻ vô tội, nháy mắt to, nhỏ giọng nói: “Người là ai? Tại sao muốn bắt ta?”

Người nọ cười một tiếng: “Nghe nói người là người trong lòng hoàng đế, chỉ cần bắt người, tự nhiên có thể từ hoàng đế đổi lấy rất nhiều châu báu.”

Xe ngựa chạy như bay về phía trước, Kỷ Khuynh Nhan cẩn thận nghe, cảm thấy thanh âm cổ ý dè dặt này cũng rất quen tai, nghi ngờ trong lòng càng sâu, chuyên chú nhìn về phía hắc, mặc dù ánh sáng trong xe vô cùng yếu ớt, nhưng từ từ thích ứng cũng thấy ánh sáng mờ mờ, vẫn mơ hồ thấy được đôi tròng mắt sáng trong lại cổ chấp trên gương mặt đeo miếng vải đen của đối phương.

Trong lòng nàng giật mình, hé mắt, có chút không dám tin tưởng, lại thêm sự kiện cường ép lần này cảm thấy hoang mang.

Nàng nhẹ giọng hỏi: “Người muốn lợi dụng ta, đổi lấy rất nhiều tài phú? ”

Người nọ cười: “Không sai”.

“ Người dựa vào cái gì nghĩ Triệu Nguyên Thừa sẽ đáp ứng điều kiện của người? ”

“ Tất cả người trong Kim thịnh đều biết, Triệu Nguyên Thừa gần như cưng chiều người lên trời”.

“ Hừ, hắc cưng chiều ta. Vậy người hắc cũng biết ta ở hậu cung chẳng qua là một nữ nhân không có địa vị, nếu hắc thực sự sủng ta làm sao có thể đem ta biến thành thứ dân, phế bỏ danh Hoàng hậu?”

Người nọ cười cười, mặc dù ép buộc ôm nàng vào trong ngực nhưng động tác lại mềm nhẹ vô cùng . “ Nói không chừng hắc là sợ cây to đón gió, biến người thành thứ dân, cũng là một loại hình thức khác bảo vệ người.”

Đã nói đến vậy rồi, nàng lại đoán không ra người này đến tột cùng là ai, nàng thật là ngu ngốc trong ngu ngốc. Nàng ngơ ngác đứng dậy từ trong ngực của hắc, người nọ lại ngoan cố gắt gao ôm nàng, không chịu buông lỏng.

“ Người buông ta ra, ta không muốn để người ôm như vậy.”

“ Làm sao, chẳng lẽ người chỉ có thể chấp nhận cho hoàng đế ôm, không tiếp nhận được đụng chạm của người ngoài?”

Kỷ Khuynh Nhan không khách khí giơ chân đá hắc một cái : “Triệu Nguyên Thừa là một tên khốn kiếp, ta làm chi phải để cái loại như hắc này ôm. Hắc là một tên hôn quân, khốn kiếp, súc sinh giết người không chớp mắt, một đại ma đầu, bộ dạng vừa già lại vừa xấu, sắc khí không tốt, lòng tham không đáy lại không tốt giống, nếu không vì sao hậu cung của hắc rõ ràng nhiều nữ nhân như vậy nhưng cho tới bây giờ một hài tử cũng không sinh được? Nói đến cùng, Triệu Nguyên Thừa kia là một phế nhân, ô”

Vừa dứt lời, nàng đã được hắc y nhân ôm lại, dùng sức đánh vào mông. Nàng ủy khuất ôm cái mông đau, xé cổ họng, gầm lên giận dữ : “Người đánh ta làm chi ?”

Người áo đen gỡ bỏ miếng vải đen trên mặt, lúc này sắc trời đã gần sáng, xuyên thấu qua cửa sổ xe, ánh sáng tiến vào bên trong xe, nhìn rõ ràng người áo đen kia đúng là Triệu Nguyên Thừa.

Tuy rằng đã sớm đoán được thân phận người này, có thể nhìn thấy lại là một loại cảm giác khác.

Nam nhân cố tình kéo chặt, không khách khí lại vỗ mông nàng một cái : “Nàng đúng là được một tác lại tiến một thước, tiểu hỗn đản, rõ ràng đã đoán được là trẫm, còn dám ở trước mặt trẫm, dùng từ khó nghe như vậy mắng chửi trẫm.”

Kỷ Khuynh Nhan cong miệng, giả bộ giật mình: “Ai nha, thì ra là Hoàng thượng, sao trông ngài khác vậy? Chẳng lẽ có người nửa đêm bức vua thoái vị? Hoàng thượng chó cùng rứt giậu trong đêm, mang theo ta chạy trốn?”

Triệu Nguyên Thừa bị nàng làm cho tức giận đến đỏ khốc đỏ cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trẫm làm như vậy, còn không phải muốn dỗ tiểu hỗn đản nàng vui vẻ, nàng cuối cùng ồn ào nói trẫm để nàng ở trong cung đến buồn bức rồi mới quyết định mang nàng ra ngoài cung đi xung quang một chút.”

“ Cho dù muốn mang ta ra ngoài cung vì sao không ngay thẳng đi ra? Lén lút đem ta từ trên giường đi, này tính cái gì?”

“ Nàng thật không có lương tâm, sở dĩ vùng trộm đem nàng mang ra đây còn không phải không muốn làm ột số đông người ngựa đi theo phá hủy hăng hái của nàng.”

Được Lưu phúc nhắc nhở thiếu sót, nói nàng muốn được vui vẻ, hần mới nghĩ ra phương pháp này. Hần biết từ khi Kỷ Khuynh Nhan bị hần mang vào cung, vẫn không có vượt ra ngoài hoàng cung nửa bước, đã sớm buồn chết đi được. Vốn định mang nàng náo nhiệt xuất môn, lại sợ phía sau đi theo nhiều người sẽ ảnh hưởng hai người vui chơi, hần mới quyết định vụng trộm mang nàng ra cung.

Dù sao hần có tuyệt thế võ công, chiếu cố một mình nàng không thành vấn đề, cho nên lần này ra cung hần cũng không an bài bất kì kẻ nào âm thầm bảo hộ, trong cung cũng để cho Lưu phúc giấu diếm, nói hoàng đế thân thể bệnh nhẹ, lâm triều tạm dừng mấy ngày, tất cả quốc sự trong triều do mấy người đại thần xử lý là tốt rồi. Hơn nữa từ hơn một năm trước, cùng Thương Việt đánh một trận xong, cũng thật lâu hần chưa ra đến cửa cung, thừa dịp quốc sự không vội, mang nàng ra dạo chơi cũng không phải không tốt.

Kỷ Khuynh Nhan còn tưởng rằng hần sử dụng âm mưu quỷ kế gì, nay nghe hần nói lần này ra cung thuần túy là ỉn giải buồn, trong lòng không khỏi có một chút cảm động.

Nhưng nàng dù cảm động, miệng cũng không buông tha người: “Hoàng thượng cũng không sợ lên ra cung, gặp người xấu đâm chết người?”

Triệu Nguyên Thừa đã sớm quen thói nói lời độc ác của tiểu nữ nhân này, hần cũng không giận, dỗ nàng nói: “Nàng không phải hận trẫm thấu xương sao? Nếu thật sự có kẻ xấu muốn nhân cơ hội đoạt đi tính mạng trẫm, chẳng phải đúng tâm nguyện của nàng sao?”

Nghe nói như thế, nàng bĩu môi, trừng hần một cái lại không hé môi. Trong lòng nàng quả thật là hận hần, hận muốn chết, dù sao lúc trước hần dẫn đại quân tấn công Thương Việt làm hại dân chúng Thương Việt mỗi ngày thống khổ, lâm than, cả nước từ trên xuống dưới rung chuyển bất an.

Nhưng Triệu Nguyên Thừa không có làm sai, năm đó chiến tranh sơ dĩ bùng nổ, hoàn toàn là do Thương Việt tự tìm. Thượng Quan Sâm dã tâm bừng bừng, vì mở rộng lãnh thổ, không ngại sử dụng thủ đoạn đê tiện, phái người ở Kim Thịnh thành lập tà giáo, ý đồ muốn Kim Thịnh nội loạn, thừa dịp tốt tấn công.

Năm đó Kim Thịnh bởi vì Thương Việt tà giáo ảnh hưởng. Triệu Quan Sâm cố tình gieo rắc tà giáo khiến dân chúng Kim Thịnh có rất nhiều người bị mê hoặc, trở thành tà giáo khôi lỗi (con rối, hình nộm), thân nhân, bằng hữu cũng giết hại.

Triệu Nguyên Thừa biết được việc này tức giận không thôi, âm thầm điều tra rõ chân tướng của sự tình, mới muốn đánh một trận cùng Thương Việt. Hai nước giao chiến tất có thương vong, nàng cũng biết, điều làm cho nàng hận không phải nước mất nhà tan mà phụ thân kính yêu của nàng chết một cách bi thảm.

Nghĩ đến đây, nàng lại nhịn không được sinh vài phần tức giận với Triệu Nguyên Thừa: “Ta chỉ mong sao, dọc theo đường có vài đám thổ phỉ chặn người, hoàng đế thôi.”

Hần dùng lực đem nàng ôm vào trong lòng, thấp giọng cười nói: “Ra cung cũng đừng gọi ta Hoàng thượng, chúng ta là vợ chồng, về sau ta gọi nàng là nương tử, nàng gọi ta phu quân, được không?”

Kỷ Khuynh Nhan do bị hần đột nhiên tới gần, khuôn mặt hoảng sợ, hai gò má nổi lên đỏ ửng, hai tay nhỏ bé không khách khí đẩy hần qua một bên, miệng đồng thời hô lớn: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, Hoàng thượng ta sẽ gọi người Hoàng thượng, là ta muốn cho khắp thiên hạ mọi người đều biết Hoàng đế Kim Thịnh một mình ra cung, bên người không mang thị vệ, muốn ám sát, muốn báo thù cứ việc lại đây ưm!” miệng được người vội vàng ngăn chặn.

Triệu Nguyên Thừa cười tà đối với cái miệng lưỡi nhai của nàng nói: “Nàng thật thiếu giáo huấn, khiến cho ta muốn dạy dỗ.”

Từ kinh thành đến Đô thành cũng không quá nửa ngày đường xe, Triệu Nguyên Thừa liền để xa phu cùng Kỷ Khuynh Nhan thay xiêm y dân chúng bình thường, vợ chồng trang phục quanh năm nhẹ nhàng, lại mua con ngựa trắng hai người thoải mái đi vào Đô Thành.

Bởi vì lần ra cung này mục đích chính là du sơn ngoạn thủy, giải sầu tìm niềm vui cho nên Triệu Nguyên Thừa cũng không trực tiếp đến thành phố hoa nhất khu vực, mà bắt đầu chơi đùa từ nơi phong cảnh yên tĩnh tuyệt đẹp.

15. Chương 15

Thời gian trước kia còn chưa làm làm Hoàng đế, hần đã từng tới đây vài lần, nơi này sơn thủy hữu tình, sản vật phong phú, nổi tiếng nhất là cá và tôm trong hồ Mẫu Đan. Trong hoàng cung mỗi ngày cần đến thủy sản mà hơn phân nửa đều đến từ đây, chẳng qua hải sản trong cung dù thế nào cũng không tươi như ở trong hồ vừa vớt ra.

Cho nên Triệu Nguyên Thừa liền mang theo Kỷ Khuynh Nhan đi vào một tiệm cơm bên hồ, gọi một số hải sản địa phương có tiếng, thuận tiện gọi bình rượu và ít thức ăn khác.

Nhưng vừa ngồi xuống không bao lâu, Kỷ Khuynh Nhan lông mày liền nhăn lại, giống như con sâu róm, ngồi cũng không yên cứ lắc lắc thân mình.

“Nàng làm sao vậy?” Vừa nhắc đầu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nàng vo thành một nắm, hần cảm thấy vừa đáng yêu vừa thú vị.

Nàng tức giận trừng hần, liếc mắt một cái, cắn môi sống chết không chịu nói ra nguyên nhân. Chẳng lẽ muốn nói cho hần, chính mình cật lực nói muốn cưỡi ngựa không ngồi xe, kết quả không chịu nổi dầy vò trên lưng ngựa, lúc này xương sống, thắt lưng, hông đau, cả người khó chịu đến kinh khủng.

Triệu Nguyên Thừa sao lại không biết tình huống của nàng, hần đã sớm nói qua, cưỡi ngựa vốn cực nhọc, nàng cố tình không nghe, lại cùng hần lớn tiếng, hiện tại phải chịu đau khổ. Hần không khuyên được nàng, chỉ có thể thuận theo tâm ý tiểu tổ tông này, mua con ngựa cùng nhau cưỡi, kết quả mới chạy không đến nửa ngày, nàng liền chịu không nổi.

“Mông đau có phải không? Đừng ngại, một lát ăn xong rồi tìm khách điểm thoải mái sạch sẽ, ta cẩn thận xoa bóp cho nàng.”

Nói lời này thì trên môi hần có vài phần cười tà mờ ám, đáy mắt tất cả là ý cười nồng đậm, thực sự đáng đánh đòn.

Bị hần một lời nói trúng tâm sự, Kỷ Khuynh Nhan tức giận, ở dưới cái bàn đá hần một cước, một bên dùng bàn tay bé nhỏ không dấu vết xoa mông, một bên miệng lẩm bẩm: “Ta mới không cần loại người như người có dụng ý khác chiều cổ.”

Triệu Nguyên Thừa cũng không so đo cùng nàng, không bao lâu người hầu bàn trong điểm liền đem thức ăn nóng hổi lên.

“Đây đều là thủy sản nổi tiếng nhất Kim Thịnh, nhất là loại cá này vị tốt thịt thơm ngon, nàng ăn vừa dưỡng da lại vừa làm đẹp.” Hần nói xong cẩn thận gấp miếng thịt tươi, chọn miếng ngon, lại vừa chấm trong canh nước vừa ụy nàng: “Đến, há miệng.”

Kỷ Khuynh Nhan không định làm ngược lại ý của hần, cho nhanh vào trong miệng, khá ngon, mùi thịt luôn luôn quanh quẩn tại mũi, bọn họ một đường đi tới chỉ ăn lương khô, đúng lúc này mùi thơm ngào ngạt đến, nào có thể bỏ qua.

Cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra, một miếng cắn thịt cá trên đĩa hần, mà thịt cá vào miệng tức thay đổi, nàng trong lòng khen: đây đều là thủy sản mỹ vị thế gian, quả nhiên danh bất hư truyền.

Triệu Nguyên Thừa thấy nàng ngoan như vậy rất hài lòng. Chỉ cần tiểu nha đầu này bằng lòng cả đời đều như vậy, nhu thuận nghe lời, hần nguyện ý dùng mọi thứ trên thế gian để đổi lấy.

Kỷ Khuynh Nhan thấy ánh mắt hần sáng quắc, đáy mắt tình ý nồng đậm vô cùng, liền có chút ngượng ngùng, mặt giận tái đi, trừng mắt liếc hần một cái gắt gỏng: “Nhìn cái gì vậy? Cũng không phải chưa thấy qua.”

Hần không tiếng động cười: “Đúng là chưa thấy qua bộ dáng nàng không vung móng vuốt, đánh người, bộ dáng nhu thuận nghe lời như vậy, vẫn là lần đầu tiên chứng kiến.”

“Hừ!” Nàng hung ác lườm hần một cái, cầm lấy chiếc đĩa kê đưa đồ ăn vào miệng, lại bị hần nửa đường ngăn lại.

Triệu Nguyên Thừa mở miệng đùa giỡn: “Vi phu vừa mới uy nàng ăn cá, có qua có lại, nàng cũng phải đáp lễ vi phu một chút?”

Nàng tức giận tới mức mặt nhăn nhó, muốn đoạt lại chiếc đĩa, nhưng hấn lại bá đạo không chịu buông tay, cuối cùng nàng chỉ có thể theo ý của hấn, gấp thức ăn, thô lỗ nhét vào trong miệng hấn.

Hấn vừa ăn vừa nói: “Uh, nương tử gấp đồ ăn vẫn là ngon nhất.”

Tiếng nương tử kêu vô cùng mờ ám, Kỷ Khuynh Nhan vừa nghe, nhin không được hai gò má lại đỏ, nhìn trái, nhìn phải đánh giá liếc mắt một cái, lại ở dưới bàn hung hăng đá hấn một cước: “Người không cần lớn tiếng gọi ta nương tử như vậy, rất dọa người.”

Triệu Nguyên Thừa không thêm để ý bị nàng đá, lực đạo giống như gãi ngứa, nghiêm trang nói: “Nàng chính là nương tử của ta, ta gọi nương tử sao lại không đúng?”

Nàng nhìn bộ dạng vô lại của hấn, tức giận đến không có cách, nhưng lại không thể công khai quát hấn, chỉ có thể cúi đầu ăn để tiết hận.

Nàng thực sự đói bụng, hơn nữa chủ quán làm đồ ăn rất ngon, khẩu vị không khỏi mở rộng ra, ăn tròn hai bát cơm to. Từ tiệm cơm đi ra ngoài thì phần bụng dưới của nàng đã no tròn tròn, ăn được cảm thấy mỹ mãn, rất hài lòng.

Nhưng nhìn thấy con ngựa thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại lập tức suy sụp, sống chết cũng không chịu cưỡi, bởi vì móng còn đau, nàng cảm thấy nếu lại cọ sát vài cái móng sẽ sưng lên.

Triệu Nguyên Thừa biết nếu buộc nàng lên ngựa, tiểu nha đầu sẽ khóc tại chỗ cho hấn xem, cũng không bức nàng. Hai người là đi du ngoạn, vui vẻ quan trọng nhất, nếu nàng không muốn cưỡi ngựa, vậy đi dọc theo hồ Mẫu Đan một chút cũng không sao.

Hôm nay không khí cũng không quá nóng, gió nhẹ lướt qua hồ nước thổi tới, hết sức mát mẻ, cảm giác nói không nên lời, sáng khoái vui sướng.

Kỷ Khuynh Nhan từ khi vào cung tới nay không ra ngoài, cho dù đáy lòng có vài phần căm giận Triệu Nguyên Thừa, lúc này toàn bộ cũng bị nàng ném ra sau đầu.

Nàng thấy mặt hồ có mấy con thuyền hoa chậm rãi đi, người đọc sách tụ ở trên thuyền cùng nhau chèo chén, ngâm thơ đối đáp. Mà cách đó không xa có cây đại thụ cành lá xum xuê, có mấy lão nhân tuổi cao đang ngồi ở dưới tàng cây hóng gió chơi cờ.

Điều này cũng không khiến cho Kỷ Khuynh Nhan hứng thú, nhưng, mấy người kia, lão gia tử vừa chơi cờ vừa nói chuyện phiến. Mà chuyện họ nói, nội dung trong đó nàng tựa hồ nghe đến ba chữ “Tào Kim Hạo” đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền kéo ống tay áo Triệu Nguyên Thừa bước nhanh đến dưới tàng cây nghe người ta nói chuyện.

Trong đó có một lão gia tử nói nhà hấn có một cô nương bà con xa, không lâu trước bị người làm nhục, trong cơn tức giận liền tự sát. Cô nương đã chết, phụ thân của nàng vô cùng khổ sở, một lòng muốn tìm đầu sỏ gây, nên đền mạng cho nữ nhi, kết quả cha mẹ cô nương kia cũng chết thảm ở đầu đường, mà ác nhân tạo thành bi kịch này chính là Tào Thanh Sơn, nhi tử Tào Kim Hạo.

Nghe được bảy tám phần chân tướng, Kỷ Khuynh Nhan mềm mại mở miệng nói: “Lão gia gia, người thân thích gặp nguy hiểm lớn như vậy, sao không đi báo quan chứ?”

Lão gia kia đại khái bảy tám mươi tuổi, cằm đầy râu trắng bóng, bộ dáng vô cùng hiền lành, nghe có người hỏi liền quay đầu nhìn lên.

Trước mặt là một cô nương mặc y phục vàng, da thịt trắng nõn tựa như bột phấn, xinh đẹp lại đáng yêu. Đứng cạnh nàng là một nam tử trẻ tuổi cao lớn, trên vầng trán khí phách, anh tuấn dị thường. Hai người này mặc dù mặc xiên y dân chúng bình thường nhưng một thân khí thế cũng không tầm thường.

Nhưng mà hấn không thấy khí tà ác gì từ hai người trẻ tuổi này, vì thế thở dài thật mạnh, yên tâm nói đến vấn đề này.

“ Vị cô nương này thật sự là thiên chân khả ái (ngây thơ, hồn nhiên), bây giờ đây thói đời quan lại bao che cho nhau, hưởng chi, bắt nạt cháu gái ta đúng là nhi tử Tả thừa tướng đương triều, còn có một tử muội trong cung làm quý phi, chúng ta tiểu dân chúng bình thường, cho dù có đại oan khuất, nhưng có thể làm gì được hân?”

Kỷ Khuynh Nhan dùng khước mắt liếc Triệu Nguyên Thừa một cái, hừ hừ cười lạnh: “ Người này, chuyện tình thế gian quả thực không công bằng như vậy.”

Nói xong nàng thở dài: “ Ta cũng nghe nói Tào Thanh Sơn kia không phải người tốt, sinh một nữ nhi đưa vào hậu cung, cả ngày thổi gió bên gối ở bên người Hoàng thượng, căn bản không phải người tốt. Hơn nữa Tào Kim Hạo kia là một phế vật từ đầu đến đuôi, ý vào cha của hân là Tả thừa tướng kiêm Bộ hộ thượng thư, cả ngày ức hiếp dân chúng, bắt nạt cô gái, ai, bao nhiêu oan hồn là một tay tên vô liêm sỉ này tạo thành?”

Dứt lời, lại vụng trộm trừng mắt nhìn Triệu Nguyên Thừa một cái: “ Nói đến nói đi đều phải trách ai kia chẳng phân biệt được, Hoàng đế thói, biết rõ họ Tào không phải người tốt, còn phong hân lên làm quan, còn bị Tào quý phi thổi vài cái gió bên gối, liên thần hồn điên đảo, phân không rõ Đông Tây Nam Bắc, quả thật chính là một hôn quân.”

Triệu Nguyên Thừa cười khổ, nha đầu kia thật sự là không buông tha bất cứ cơ hội nào công kích hân.

Hân nhịn không được đi lên trước cầm tay nhỏ bé của nàng, lại bị nàng nhéo một cái, đau cũng không phải đau, mà là ngứa như được con mèo nhỏ quấy nhiễu một chút.

Trong lòng hân nóng lên, nhịn không được cầm chặt, Kỷ Khuynh Nhan đẩy không ra tay hân chỉ có thể dùng sức đá hân một cước, thuận tiện liếc hân một cái.

Nàng hết lần này đến lần khác trừng Triệu Nguyên Thừa phong tình vạn chủng thực sự không nói lên lời, làm cho hân cảm thấy cho dù bị nàng chán ghét, cũng vô cùng thú vị .

Hai người bên này ngẫm so chiều, lão gia kia lại bị khẩu khí của Kỷ Khuynh Nhan lại làm hoảng sợ: “ Cô nương không thể nói cái này ở trước mọi người, nếu bị người xấu nghe được, bị kiện chuyện nhỏ, liên lụy người nhà rất không đáng.”

Tay nhỏ bé bị nắm chặt chẽ trong bàn tay to lớn của người nào đó, nàng tức giận hừ một tiếng: “ Dù sao ta cũng không nhà, không công việc, Hoàng đế thói ta nhìn không vừa mắt, dù chém đầu ta, ta cũng không sợ.”

“ Hơn nữa ta mắng hân Hoàng đế thói cũng không có mắng sai, thiên hạ này người nào không biết, hân không biết phân rõ đạo lý, một năm trước mi nhân Hoàng hậu bị hân giống trống khua chiêng nhét vào hậu cung, mới không bao lâu hân không phải tùy tiện tìm lý do phế nàng đi sao, người ngoài đều nói, Hoàng hậu kia không biết phân biệt, trong mắt của ta Hoàng đế kia mới là kẻ bạc tình bạc nghĩa.”

Lão nhân gia không biết nên nói tiếp như thế nào mới tốt.

Nhưng thật ra Triệu Nguyên Thừa thấy nàng mắng, bộ dáng tức giận, đáy lòng lại thấy thập phần đáng yêu, kéo hông của nàng, cười nói: “Chuyện Hoàng thất không liên quan đến chúng ta, Hoàng đế thói kia là một nam tử phụ tình, không có nghĩa là vì phu ta cũng thay lòng đổi dạ như vậy. Ta đây một đời cũng chỉ yêu một người, cả đời này cho đến chết không thay đổi.”

Bị hân bá đạo ôm vào trong ngực, Kỷ Khuynh Nhan không khỏi dựa vào hân, vẻ mặt ngây dại.

16. Chương 16

“ Ta nói đều là sự thật.” Thấy nàng không nói, sợ nàng không tin hân lại thêm một câu.

Nàng đỏ mặt, sau khi lấy lại tinh thần mới phát hiện tư thế của mình và hân vô cùng thân thiết, xấu hổ, tức giận, dùng sức dấm cho hân một cước, giẫy giụa thoát ra từ trong lòng hân: “ Mọi người đang nhìn ta, người Người cũng bình thường một chút cho ta.”

“Đúng vậy, loại sự tình này chỉ có thể đóng cửa lại làm, đợi chúng ta tìm một chỗ không người, vì phu sẽ thương yêu nàng.” Hần cười ngả ngớn nói.

“Người, tên khốn kiếp này, ai cần người thương yêu.” Nàng hỏn hển đẩy hần qua một bên, đỏ mặt chạy đi.

Triệu Nguyên Thừa biết nha đầu kia then thùng, cũng không tiếp tục đùa nàng, thấy lão gia tử một bên trợn mắt, há hốc mồm gật đầu một cái, sau đó liền vội vội vàng vàng đuổi theo bóng dáng nhỏ phía trước, một tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt ở trong tay mình.

“Nàng sao lúc nào cũng thở hỏn hển, có biết, tức giận đối với thân thể không tốt hay không?”

Nàng giận giữ trừng mắt nhìn hần: “Ai bảo người không phải Hoàng đế tốt, biết rõ trong triều có người xấu làm đại thần còn để yên, ta có thể không tức giận sao? Đã sớm nói với người Tào Kim Hạo không phải người tốt, xem đi, chẳng những hại cô nương Túy tiên lâu, còn hãm hại cháu gái người ta, trừ bỏ những việc đó, không biết hần còn làm bao nhiêu chuyện bỉ ổi, người sao không quản?”

“Quản giáo Tào Kim Hạo là trách nhiệm của Tào Thanh Sơn, hần cũng không phải con ta, ta sao quản được nhiều như thế?”

Lại nói tiếp, người Tào gia thực sự là ai cũng đáng giận, Tào Thanh Sơn ghét nàng, cố tình diễn trò trước mặt mọi người khiến nàng xấu mặt, Tào Kim Linh coi nàng là trở ngại, ngầm hạ độc nàng, Tào Kim Hạo lại càng không phải là người tốt, tai họa của các thiếu nữ đảng hoàng xung quanh. Những người này đều làm cho nàng nghĩ đã thấy giận.

Triệu Nguyên Thừa thấy bộ dạng nàng thở phì phì, biết là nàng muốn lôi những hận cũ kia ra đáy lòng không thoải mái.

“Có một số việc không phải ta mặc kệ, mà là chưa đến thời điểm trông nom – hần cười khuyên nhủ - nàng cũng đừng tức giận, rất nhiều chuyện trong lòng ta đều có đúng mực. Sở dĩ bây giờ còn không điều tra Tào gia, đơn giản vì hiện tại chưa phải thời điểm. Sau đó Tào gia sẽ phải trả giá tất cả những việc họ đã làm.”

Lời này cuối cùng làm cho đáy lòng Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy vài phần công bằng, tuy rằng trong lòng còn có chút bất mãn nhưng sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn.

Pháp Nguyên tự là một ngôi chùa hương khói có vẻ hưng thịnh, hai người đi qua nơi này, nhìn bên trong khói hương lượn lờ, liền nổi lên vài phần hứng trí bái Phật, vì thế liền đi vào bên trong Pháp Nguyên tự.

Bởi vì hôm nay không phải mừng một, mười lăm, cho nên bên trong tuy rằng hương khói không ngừng nhưng khách hành hương cũng không nhiều, hơn nữa nơi này nằm ở trên núi, cách thành hơi xa, Triệu Nguyên Thừa cùng Kỷ Khuynh Nhan bỏ lỡ thời điểm náo nhiệt nhất, cho nên chỉ thấy trong đại điện mấy lão hòa thượng đang tụng kinh.

Pháp Nguyên tự thờ cúng là Quan Âm Bồ Tát, kim tổ thân Phật kia thoát nhìn thập phần tôn quý xinh đẹp.

Hai người thấp hương quỳ lạy, Kỷ Khuynh Nhan dáng vóc nhỏ bé, hai tay tạo thành chữ thập, còn nghiêm túc cầu nguyện. Nàng mặc niệm từ tận đáy lòng, chợt nghe người quỳ gối bên cạnh nàng - Triệu Nguyên Thừa thăm thì gì đó, cũng không biết đang nói những gì.

Đến tận lúc hần dập đầu lạy ba cái trước Phật tổ, nàng mới nhận không được tò mò, nhỏ giọng hỏi: “Người cầu Phật tổ cái gì?”

Hần cười liếc nhìn nàng một cái: “Ta cầu Phật tổ cho tính tình nương tử nhà ta về sau không lộn xộn, không chanh chua, lòng dạ không hẹp hòi, lại mang thù như vậy, tóm lại không cần lấy móng vuốt nhỏ đánh người, lại không cần hơi một tí lại khiến chính mình tức giận mà bị bệnh, bởi vì ta sẽ đau lòng.”

Mấy câu đầu làm cho Kỷ Khuynh Nhan nghe được thiếu chút nữa lại phát hỏa, nhưng một câu cuối cùng lại bình ổn tức giận của nàng, chỉ cong cái miệng nhỏ nhắn thấp giọng lẩm bẩm: “Ta nào có quá đáng như người nói.”

Nàng nói mặc dù nhỏ lại bị Triệu Nguyên Thừa nghe được rành mạch. Một vật nhỏ xinh đẹp đáng yêu như vậy ở ngay bên cạnh mình, trong mắt chứa đựng giận giữ lắm lắm làm nũng, mặc dù trên mặt nhỏ còn lộ

về bất mãn một chút nhưng trên vầng trán lại lộ vẻ ngây thơ làm đau lòng người.

Hắn si ngốc nhìn nàng, giờ phút này hạnh phúc tràn ngập trong lòng.

Triệu Nguyên Thừa hận không thể đem nàng tiến vào trong lòng để yêu thương ngay lúc này. Đáng tiếc nơi này là nơi Phật môn thanh tịnh, cho dù hắn có ý tưởng dâm mĩ cũng không dám làm chuyện tùy tiện, chỉ có thể kiềm chế nhẫn nại.

Hai người đi dạo ở trong tự một hồi, mà hương khói vẫn tiếp tục đốt, không biết có phải ảo giác không, mà hắn cảm thấy có mùi kì quái.

Nhưng hắn cũng không quá để ý, cho đến khi hai người từ trong miếu đi ra mới dần dần phát hiện có cái gì không đúng. Hắn là người luyện võ, đối với biến hóa thân thể rất mẫn cảm. Hít vào khói hương ở nơi này, lúc đầu không có biến hóa, nhưng vừa ra khỏi cửa chùa, rất nhanh cảm thấy choáng váng hoa mắt.

Kỷ Khuynh Nhan nhìn sắc mặt trở nên tái nhợt của hắn, nhin không được quan tâm hỏi: “Người làm sao vậy?”

Triệu Nguyên Thừa nhìn nàng một cái, ngũ quan của nàng thuần mĩ như trước, đã từ từ biến hóa ra thật nhiều khuôn mặt khác. Hắn lắc lắc đầu, muốn làm cho tầm mắt trở nên rõ ràng, thế nhưng nhoáng lên một cái, choáng váng huyền cảm càng thêm mãnh liệt, không chỉ có đầu choáng váng, mà ngay cả hai chân cũng bắt đầu nhũn ra. Hắn mới đi vài bước, bỗng trượt chân, suýt nữa té ngã trên đất.

Đột nhiên cả kinh, hắn nhớ lại mùi hương kì quái trong chùa, lập tức có dự cảm vô cùng không tốt ập đến trong đầu. Nếu hắn đoán không sai, mùi kia chỉ sợ sẽ là mùi mê hồn hương, nó chỉ tác dụng đối với người tập võ, khó trách các hòa thượng không có việc gì, nhưng hắn hít vào không bao lâu, thân thể cũng có chút không khống chế được.

Mà sắc mặt Kỷ Khuynh Nhan không thay đổi là vì nàng không có võ công, đương nhiên sẽ không bị loại hương khí này ảnh hưởng. Nhưng hương kia đến tột cùng là người nào thả? Chẳng lẽ có người muốn mưu hại hắn?

Ngay tại thời điểm hắn âm thầm cân nhắc, một loạt tiếng bước chân xuất hiện, tuy nói hắn toàn thân vô lực, nhưng cơ bản cảnh giác đang còn, hắn lập tức theo thanh âm nhìn lại chỉ thấy cách đó không xa xuất hiện mười mấy nam tử mặc áo đen che mặt.

“Chạy mau!” Triệu Nguyên Thừa theo bản năng giữ chặt cổ tay Kỷ Khuynh Nhan, cắn răng sử dụng ra khí lực toàn thân chạy hướng ngược lại.

Nàng hoảng sợ, căn bản không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nàng vẫn chạy theo hắn. Đúng lúc này đám người áo đen kia đã đuổi theo đến nơi, một kiếm đâm tới ngực Kỷ Khuynh Nhan.

Triệu Nguyên Thừa không chút nghĩ ngợi đã đem nàng đẩy qua một bên, miễn cưỡng tiếp được một kiếm kia, tuy rằng hắn tránh rất nhanh, nhưng một kiếm vẫn là cắt ngang qua ngực hắn.

Hắn nâng chân, đá văng người áo đen cầm đầu, cũng sử dụng khí lực toàn thân ôm Kỷ Khuynh Nhan phóng qua khe núi, chạy đến một phía khác.

Kinh công những người áo đen kia tựa hồ không bằng hắn, chỉ có thể dùng biện pháp chạy đường vòng đuổi theo.

Nhưng vừa mới chạy như vậy đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực của hắn, chờ lúc đi vào một hẻm núi, quần áo đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Kỷ Khuynh Nhan sợ choáng váng trơ mắt nhìn máu tươi đỏ thắm không ngừng xuất hiện trên người hắn.

Triệu Nguyên Thừa cố nén đau đớn, đáy lòng thầm kêu hồng bét, lần này xuất môn hắn cũng không mang ám vệ, một khi gặp nguy hiểm gì, hắn chắc chắn phải chết.

Nhưng cuối cùng là ai muốn mưu hại hắn?

Hắn ra cung rõ ràng rất bí mật, trừ bỏ mấy người tâm phúc bên người biết, những người khác căn bản sẽ không biết, nhất định là có người sai khiến, chẳng lẽ đại nạn của hắn tới rồi.

Nghĩ đến đây trong lòng không khỏi nổi lên một cỗ tuyệt vọng. Hắn không muốn chết ở chỗ này, không cam lòng, hắn hao hết thiên tâm vạn khổ đổi lấy sự vui vẻ của Kỷ Khuynh Nhan, kết quả còn không kịp hưởng thụ, liền gặp được chuyện vô sỉ này.

Hắn biết mình lúc này rất thảm hại, từng cao ngạo ở trên mọi người như vậy, bây giờ bản thân bị trọng thương, ngay cả đi đường cũng không xong.

Nếu hắn hi vọng nàng cùng chung hoạn nạn, chỉ sợ cái mạng nhỏ của Kỷ Khuynh Nhan cũng phải chôn cùng. Hắn cũng luyến tiếc. Cho nên thừa dịp người áo đen còn chưa đuổi kịp, hắn đẩy nàng ra, phảng phất hạ quyết tâm thật lớn, trầm giọng nói: “Nàng đi nhanh đi!”

Kỷ Khuynh Nhan bị hắn đẩy một cái nghiêng ngã, nhìn chăm chăm gương mặt nhợt nhạt của hắn. Hắn lau mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra trên mặt, hừ cười một tiếng:

“Nhìn ta làm cái gì? Không phải nàng hận ta hận muốn chết sao? Ta giết cha nàng, vườn, nhà của nàng bị phá hủy, còn chặt đầu vị hôn phu tương lai của nàng, ta bắt nàng tiến cung coi nàng như súc vật mà nuôi dưỡng, chưa bao giờ hiểu được cảm nhận của nàng, ta biết nàng đã sớm hận ta, hận đến muốn cái mạng ta đây nếu”

Thanh âm hắn đột nhiên thấp lại, tiếng nói có chứa vài phần đau thương: “Nếu nàng đối với ta có chút cảm tình, nhớ rõ tìm quan phủ lại đây giúp ta nhật xác. Ta không muốn phơi thây hoang dã, bị dã thú tha đi.”

Kỷ Khuynh Nhan trầm mặc một tiếng cũng không nói. Ngay lúc hắn nghĩ nàng sẽ tùy tiện nói chút gì đó với mình thì đã thấy nàng cũng không quay đầu xoay người bỏ chạy.

Một khắc kia hy vọng duy nhất cùng nguyên nhân xoay người rời đi của nàng hoàn toàn hủy diệt hắn. Hắn cười khổ, thì ra nàng nhất định hận hắn, hận đến thế này, thậm chí ngay cả quay đầu xem hắn chết, liếc mắt một cái cũng không nguyên.

Miệng vết thương đau quá. Hắn biết thực sự làm cho hắn đau, không phải vết thương trên người mà là vô tình của nàng đối với hắn, thì ra cảm giác bị nàng vứt bỏ đúng là tê tâm liệt phế, phảng phất như có muôn vàn lưỡi dao sắc bén đâm vào trong lòng.

Đau đớn làm cho hắn trở nên khó khăn, cái xoay người của nàng, làm cho hắn mất đi ý chí muốn sống.

Cứ như vậy mà chết đi, có lẽ chỉ khi hắn chết mới có thể bù đắp những tổn thương hắn gây ra cho nàng.

“Này, ta ở trong này, cái bọn ngu ngốc kia, lại đây bắt ta đi.”

Giọng nói mềm mại bỗng nhiên vang lên, Triệu Nguyên Thừa hoảng sợ, chỉ thấy Kỷ Khuynh Nhan vừa mới đã chạy xa đang dùng sức vẫy tay với bọn người áo đen truy đuổi tới, rõ ràng muốn dẫn dắt chú ý của bọn họ.

Hắn kinh hãi, vừa định hô to, kêu nàng không cần làm chuyện ngu xuẩn, chỉ thấy đám người áo đen kia đã vây đến bên cạnh nàng.

Đúng lúc này nàng đột nhiên đưa tay móc từ trong ống tay áo ra cái gì, tay nàng vung lên, bột phấn màu trắng bay ra, nháy mắt, toàn bộ đám người áo đen kia liền ngã xuống.

Không đợi Triệu Nguyên Thừa lấy lại tinh thần, Kỷ Khuynh Nhan đã nhanh chóng chạy về bên cạnh hắn, tay trái cầm một đám cỏ xanh hình dạng kì lạ, dùng sức nhét vào miệng hắn: “Dùng sức ăn, nhai nát ra rồi nuốt vào trong bụng, một mảnh vụn cũng không được lãng phí”

17. Chương 17

“Ta vừa tung ra chính là Đoạn phách phấn, cho dù võ công cao cường, thân thủ nhanh nhẹn, một khi tiếp xúc bột phấn này, nháy mắt sẽ bị mất mạng.”

“ Nhưng mà người yên tâm, ta vừa cho người dùng cây giải, chất lỏng của cây này là khắc tinh của Đoạn phách phần, vừa rồi tung ra Đoạn phách phần người không cần thận hít phải một chút, chỉ cần nuốt cây giải nhiều hơn nữa, tỉnh dương, thân thể chắc là không có gì trở ngại.” Tiểu nữ nhân nói liên miên vội vàng giải thích.

Bản thân bị trọng thương, Triệu Nguyên Thừa lại chỉ sững sờ nhìn nàng. Chính mắt thấy một đám người áo đen đuổi giết mình, lại một tiểu nha đầu ngang tàng giết trước mặt mình, hẳn thực sự khó có thể tin, sự việc có thể chuyển biến thật lớn như thế.

Bởi vì hắn đã trúng một kiếm thật lớn trên người và không cẩn thận lại trúng mê hồn hương ở Pháp Nguyên tự, để cho Kỷ Khuynh Nhan có thời gian chạy trốn, hắn lại cưỡng ép mình sử dụng nội lực, hậu quả là thân thể cường tráng lập tức suy sụp.

Nàng ngấm ngấm giải quyết mấy người áo đen kia, sợ có thích khách khác liền kéo hắn trốn vào một cái sơn động cách đó không xa, tạm thời nghỉ ngơi dưỡng thương.

Kỷ Khuynh Nhan chịu ảnh hưởng của cha nàng, đam mê đọc sách, thiên văn, địa lý, nhân văn, y thuật, hoặc nhiều hoặc ít đều biết chút sơ sơ. Khi nàng phát hiện hang núi phụ cận có rất nhiều thảo dược cầm máu mọc hoang thì thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Miệng vết thương vốn không ngừng chảy máu, trải qua một phen dày vò máu cũng ngừng sau khi đắp thảo dược lên. Nàng liền xé xiêm y của mình băng bó vết thương cho hắn, tuy rằng nàng không phải đại phu lợi hại, nhưng mạng của hắn cũng tạm thời được bảo vệ.

Sắc mặt Triệu Nguyên Thừa trắng bệch, môi xanh tím, lần này hắn thực sự bị thương không nhẹ.

Nhưng trước mắt thấy người yêu nhất đang dốc lòng chăm sóc mình, hắn cảm thấy thật cao hứng, cảm thấy bị thương thế kia cũng đáng giá.

Cho dù hắn đau đớn, mồ hôi lạnh chảy ròng khi băng bó miệng vết thương, trong lòng vẫn thấy ấm áp, nàng chịu trở lại cứu mình, không bỏ mặc hắn, hạnh phúc khó tả chiến giữ trái tim.

Đang giúp hắn lau chùi máu tươi, Kỷ Khuynh Nhan cảm thấy ánh mắt nóng rực vẫn dính ở trên người mình, vừa ngẩng đầu thấy hắn nhìn chăm chăm mình. Trong lòng không hiểu, một chút buồn bực, tức giận trừng qua: “ Người nhìn cái gì?”

Triệu Nguyên Thừa mệt mỏi cười: “ Ta đang suy nghĩ, nàng rõ ràng hận ta như vậy, nhưng lúc sống chết lại không bỏ ta mà đi, lúc này chứng minh nàng kì thật không ghét ta.”

Bị nói trúng tâm sự, nàng hừ hắn một tiếng.

Nàng rất muốn nói cho hắn biết, nàng muốn hắn chết. Có thể tưởng tượng tình cảnh lúc đó, nếu không phải hắn đúng lúc thay nàng chịu một kiếm kia, thì bây giờ nửa sống nửa chết nằm tại nơi này đúng là nàng rồi.

Hơn nữa lần này gặp nạn, cũng vì hắn muốn nàng vui lòng mới không mang theo một thị vệ nào.

Vì nàng, hắn đường đường thiên tử Kim thịnh, nhưng lại ủy khuất chính mình, cả ngày nhìn sắc mặt của nàng để làm việc, lưu lạc đến tình cảnh này cũng không trách nàng.

Thật ra có đôi khi nàng cũng không rõ mình có hận hắn hay không, dù sao hắn cũng là người đàn ông đầu tiên của nàng, trừ bỏ mối thù hắn giết cha nàng, cái khác không nói, người nam nhân này đối với nàng không tệ.

Đó là lí do mà khi Triệu Nguyên Thừa nói, nàng thật ra cũng không chán ghét hắn lắm nên nàng mới không biết trả lời thế nào, bởi vì chính nàng cũng không biết đáp án là gì.

Thấy nàng lộ vẻ suy tư, Triệu Nguyên Thừa cũng không muốn truy vấn đáp án của nàng lúc này.

Nha đầu kia miệng thực bướng, nếu hắn hỏi tiếp, cho dù lòng nàng có một chút quan tâm đến hắn, nhưng vì sĩ diện nàng dù chết cũng sẽ không thừa nhận.

Nhưng chỉ cần người còn sống, sau này mọi thứ đều dễ nói, hắn cần gì phải nóng lòng muốn biết ngay bây giờ.

Nghĩ được như vậy, trong lòng không tìm được thoải mái, mà ngay cả miệng vết thương đang đau nhức cũng cố nén chịu.

“ Đúng rồi, trên người nàng sao có thể mang theo Đoạn phách phần?”

Bây giờ nhớ tới, nếu như không có độc được kia, trong nháy mắt có thể giết người, vậy hiện tại hai người bọn họ đã đi gặp Diêm la vương.

“ Đây là bùa hộ mệnh cha ta tặng, muốn ta mang theo bên người, nếu ta thực sự gặp phải nguy hiểm, có thể lấy ra bảo vệ tính mạng của mình.”

“ Cha nàng lại có thể tặng độc được này cho nàng làm bùa hộ mệnh?”

Triệu Nguyên Thừa hết chỗ nói rồi. Trước kia chỉ nghe nói Tể tướng Thương Việt quốc túc trí đa mưu, thông minh tuyệt đỉnh, bây giờ xem ra người kia làm việc còn không bình thường, đưa cho nữ nhi của mình bùa hộ mệnh cũng đặc biệt như vậy ...

Kỷ Khuynh Nhan lườm hắn một cái: “ Có ai quy định bùa hộ mệnh không thể là độc được?”

Hắn cẩn thận cười theo: “ Ta cũng không có ý gì khác, chẳng qua là lo lắng, bởi vì lúc ở trên núi gặp nguy hiểm nàng còn có thể tìm được cây đại diện để giải độc, nếu mà ở đây không có cây giải thì nàng cũng sẽ trúng độc mà mất mạng tại chỗ?”

“ Ta không sợ, cha ta từ lúc đem bùa hộ mệnh cho ta thì trước tiên cho ta ăn vào giải độc, nó có hiệu nghiệm suốt đời, cho dù không có cây giải ta cũng không bị Độc phách tán độc chết.”

Lúc này Triệu Nguyên Thừa hoàn toàn không phản đối.

Hắn trầm mặc một hồi, lại hỏi: “ Trên người nàng đã có vũ khí cường đại như vậy, lúc trước vì sao không hạ độc ta?”

Đã đến đây hơn một năm, hai người có thể nói là sớm chiều ở chung, nếu nàng muốn hắn chết thì cơ hội nhiều không đếm xuể.

“ Nếu ta giết người, dân chúng Thương Việt quốc cũng sẽ đi theo người, tuy rằng ta quả thực mong người chết, nhưng ta không thể bắt chấp tất cả lấy dân chúng làm tiền đặt cược.”

Đây là lời thực lòng của Kỷ Khuynh Nhan, lúc trước nàng quả thật nghĩ tới việc hạ độc nam nhân này, nhưng độc chết rồi có thể làm gì?

Hắn chột, dẫn tới Kim thịnh trả thù, chỉ biết Thương Việt lâm vào cực khổ lầm than.

Nàng chẳng lẽ muốn toàn bộ Thương Việt chịu liên lụy mang vạ lần thứ hai.

Nàng nói những lời này ngược lại làm cho Triệu Nguyên Thừa sửng sốt, nhưng mà lập tức nghĩ nàng nói năng điêu ngoa, tâm đầu hủ, xác thực sẽ không tùy tiện lấy tính mạng người khác, lại không vì lợi ích của mình mà hại người trong thiên hạ.

Trong lòng nhịn không được lại yêu thích nữ tử này thêm vài phần.

Mặc dù bình thường nàng hô đánh kẻ giết, bộ dạng gì cũng không để ý, cuối cùng có thể nói nàng là một cô nương có hiểu biết.

Hồi tưởng lại hai người từ lúc quen biết đến ở chung với nhau, cho đến hôm nay, gặp phải cục diện này, hắn cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới, có một ngày chính mình thật lòng thật dạ bội phục một tiểu nha đầu tuổi còn trẻ.

Hiện tại yêu mến đối với nàng là phát ra từ đáy lòng.

Một năm trước hắn thích thưởng thức dung mạo của nàng, nhưng sống chung với nhau đã lâu, vẻ ngoài đã không còn quan trọng nữa.

Lấy thân phận Hoàng đế của hắn, muốn mỹ nữ khắp thiên hạ rất dễ dàng. Nhưng những mỹ nữ chân chính làm cho hắn từ thưởng thức tới thích, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hắn cũng không biết mình đến tột cùng là từ khi nào yêu tiểu ma nữ này, chỉ biết hiện tại hắn đặc biệt yêu nàng, thậm chí cảm thấy cả ngày bị nàng khi dễ, bị nàng tra tấn mà lại có thể ngọt ngào nhớ lại.

Một khi nàng thực sự biến mất, đây tuyệt đối là đả kích trí mạng với hắn.

Triệu Nguyên Thừa nắm thật chặt tay nàng, phát ra từ đáy lòng chân thành tha thiết nói: “ Lần này nàng đã cứu ta, ta thật sự rất cảm kích ...”

“ Hừ, ngươi không cần phải cảm ơn ta! Đừng quên ngươi là kẻ thù giết chết cha ta, nếu có cơ hội, ta sẽ không chút do dự giết chết ngươi, hiện tại không giết ngươi, chỉ bởi vì ta không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cha ta nói, lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn làm chuyện xấu không phải là quân tử.”

Miệng nàng cứng rắn nói.

Hắn cười khổ: “ Cha nàng dạy nàng rất khá!”

“ Cha ta đương nhiên tốt, trên đời này không có ai có được phụ thân tốt như ta. Ta bốn tuổi mất mẹ, là cha ta nuôi lớn ta, mà sợ mẹ kế ngược đãi ta nên cha cũng không tái giá. Ông tuy rằng làm tể tướng cao quý, nhưng một lòng thanh bạch liêm khiết, chưa bao giờ lợi dụng thân phận làm việc trái pháp luật, mà ngay cả năm đó Thượng Quan Sâm sử dụng thủ đoạn dâm ô, cha ta cũng liều mình để ngăn cản.”

Nói tới đây nàng nhẹn không được giận dữ: “ Có lẽ thân là thái tử Thượng Quan Sâm làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng những việc đó không có liên quan đến cha ta. Trong lòng cha ta luôn tâm niệm niệm nghĩ đến dân chúng, nghĩ làm thế nào dùng năng lực non yếu của mình đem lại hạnh phúc uôn dân, nhưng mà người ...”

Nàng bỗng dừng ngen ngào rồi lau nước mắt: “ Ngươi muốn đánh Thương Việt thì đánh Thương Việt, vì sao ngay cả cha ta cũng phải giết. Ông là người vô tội.”

Nàng đáng thương, bộ dáng bất lực kia làm Triệu Nguyên Thừa đau lòng không thôi.

Hắn làm sao không biết được cha của nàng, Tể tướng Thương Việt tiếng tăm lừng lẫy, được mọi người kính yêu?”

Thế nhưng ... có muốn nói hắn cũng không thể nói, là thỏa thuận của quân tử cùng quân tử.

Đến cuối cùng, hắn chỉ có thể hạ mình xin lỗi: “ Thực xin lỗi Nhan Nhi, chuyện này đích thật là ta hồ đồ, ta sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi ...”

Hắn không ngờ ân hận này của hắn làm đáy lòng Kỷ Khuynh Nhan có vài phần cáu giận.

Ngay lập tức cũng không quan tâm hắn còn đang bị trọng thương, liền đập một phát, trực tiếp đánh vào miệng vết thương trên người hắn, làm cho vết thương đang băng bó tốt, trong nháy mắt máu tươi chảy ra nhuộm đỏ mảnh vải.

Triệu Nguyên Thừa đau đến khê gọi một tiếng, sắc mặt vốn trắng bệch lại thêm xanh trắng vài phần.

18. Chương 18

Kỷ Khuynh Nhan sau khi ra tay cũng phát giác mình dùng sức hơi lớn, thấy hắn cổ nén đau, môi xanh tím, lại không lộ ra nửa phần tức giận ở trước mặt nàng.

Nàng không khỏi có chút hối hận, hai mắt hiện lên ngấn nước, nàng muốn xin lỗi nhưng như thế nào cũng không nói lên lời.

Thấy nàng như sắp khóc, Triệu Nguyên Thừa hoảng hốt, vội vàng an ủi: “ Ta không đau, một chút cũng không đau, đều tại ta không tốt, là ta khiến nàng đau lòng, nàng đánh ta cũng đúng.”

Trên đời này trừ nàng ra, chỉ sợ hắn chưa từng nhận lỗi trước mặt người nào.

Cũng bởi vì hấn đuối lý, cho dù nhận tội, đã đánh trúng thì câu xin lỗi cũng nên từ chính miệng hấn nói ra.

Kỷ Khuynh Nhan bị hấn làm cho cả người không được tự nhiên, hơi buồn bực, bỏ qua bàn tay to của hấn, chuyển đề tài: “Hiện tại nói thế có ích gì? Người cũng nên suy nghĩ một chút, trên đời này trừ bỏ ta ra, còn có người nào đối với hoàng đế người hận thấu xương, mới thừa dịp lần này người ra cung, sai người đến ám sát.”

Lời này làm cho Triệu Nguyên Thừa rơi vào trầm tư, đám người áo đen rõ ràng đến từ trong giang hồ, nhưng hấn có đắc tội với nhân sĩ giang hồ nào sao?

Mặc dù hấn không phải là người có tài tuyệt thế, nhưng trí nhớ cũng không kém, hấn xác định mình hoàn toàn không có đắc tội với ai là người trong giang hồ.

Hơn nữa lần này cải trang ra cung là tuyệt đối bí mật, ngoài tổng quản phủ Nội vụ Lưu Phúc không ai biết được hành tung của hấn.

Là ai có được tin tức linh thông như thế, ngay cả hấn đi đến đâu cũng tra ra.

Từ hương khói Pháp Nguyên tự có thể nhìn ra, đám người kia vẫn đi theo phía sau bọn họ, nếu không cũng sẽ không dùng hương hạ độc hấn.

Thân thể Triệu Nguyên Thừa bị thương vô cùng suy yếu, lúc này trong tâm tư không ngừng suy đoán hung phạm là ai, sắc mặt không khỏi càng thêm khó coi.

Đại khái thật là quá mức mệt mỏi, không đợi Kỷ Khuynh Nhan hỏi ra đáp án từ trong miệng hấn, hấn liền mệt mỏi tựa đầu chôn ở trong ngực nàng ngủ thật sâu.

Nàng tức giận, rất muốn tát một cái cho hấn tỉnh, nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi xanh xao của hấn, lại nghĩ đến hấn bị thương nặng, mất máu nhiều còn trúng mê hồn hương, cơ thể kiên trì đến lúc này đã không dễ dàng, cũng không còn tức giận nữa.

Quên đi, cơ hội báo thù về sau còn nhiều, rất nhiều.

Cho tới bây giờ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không phải chuyện người Kỷ gia bọn họ làm, nàng lúc này thả hấn một con ngựa, tuyệt đối không phải sắc mặt hấn tái nhợt làm cho nàng có chút đau lòng, chính là ... chính là hấn tốt xấu gì cũng cứu nàng một mạng, mới quyết định sau này mới tìm hấn tính sổ mà thôi.

Tuy rằng miệng vết thương của Triệu Nguyên Thừa được xử lý đúng lúc, nhưng mất máu quá nhiều, hấn căn bản không còn chút khí lực đi ra khỏi núi này.

Kỷ Khuynh Nhan là một cô nương tay trái gà không chặt, muốn đem hấn từ nơi này rời đi, chỉ có nằm mơ mới có thể.

Cho nên bây giờ bọn họ chỉ có thể chờ, khi thân thể hấn tốt lên một chút, sẽ nghiên cứu xem rời khỏi nơi này như thế nào.

May mắn xung quanh sơn động có mấy cây ăn quả, còn có một dòng suối nhỏ, Kỷ Khuynh Nhan tuy rằng được nuông chiều từ bé, nhưng phương pháp sống đơn giản nhất vẫn hiểu được một ít.

“Uh, trái cây dại này thật sự thơm lại ngon, so với hoa quả hằng năm được tiến cống trong cung còn ngon hơn.” Triệu Nguyên Thừa khen.

Sáng sớm tỉnh lại, sắc mặt của hấn đã không còn trắng bệch giống ngày hôm qua, nàng cho hấn uống nước, lại tìm được mấy trái cây dại để cho hấn ăn.

Bổ sung cho đủ nước mới có thể duy trì sức khỏe cơ bản.

Hơn nữa hai người đói bụng một ngày một đêm, thì trái cây kia có khó ăn đến thế nào cũng trở thành món ăn cực kỳ ngon.

Nhưng Triệu Nguyên Thừa ăn được, Kỷ Khuynh Nhan lại có chút không nuốt được.

Nàng từ nhỏ chỉ tiêu ăn mặc đều vô cùng tốt, cho dù nước mất nhà tan, bị bắt đến hoàng cung Kim Thịnh, hoàng đế Triệu Nguyên Thừa cũng coi nàng như báu vật.

Nay nàng mặc không tốt, ngủ không ngon, ngay cả đồ ăn cũng biến thành quả dại, trong lòng thật sự khó có thể chấp nhận.

Thấy nàng mặt mày nhảu nhó, cong cái miệng nhỏ nhắn, giống như con mèo cắn trái cây hai miếng liền quăng đi, như thế nào cũng không chịu ăn, Triệu Nguyên Thừa nhin không được lắc đầu.

“Quả nhiên là người chưa từng chịu khổ, ở đây, dưới tình huống này sẽ không chê đông chê tây.”

Kỷ Khuynh Nhan lườm hắt một cái, hùng hồn phản bác nói: “Ta không phải chê đông chê tây mà trái cây kia thực sự không thể ăn.”

Kháng nghị êm ái làm cho lòng hắt mềm nhũn, nhin không được kéo nàng đến bên cạnh ngồi xuống.

Hắn dịu dàng khuyên nàng: “So với trong hoàng cung, món ăn quý và lạ, thứ này thực khó ăn, nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm kén chọn, chúng ta bây giờ còn bị nhốt tại đây, tình huống bên ngoài như thế nào trước mắt còn không biết, bây giờ mà gục xuống, sau đó phải làm sao bây giờ?”

“Thực sự không chết ở trong này chứ.”

Triệu Nguyên Thừa nhất thời xa xăm nét mặt, nhéo nàng một cái: “Cái gì mà chết hay không, một ngày còn ta, cũng không cho nàng chịu chết.”

Kỷ Khuynh Nhan chép miệng, trong lòng cũng dâng lên một chút tình cảm ấm áp.

Nàng không biết vì sao đem sự sống chết của mình dựa vào người nam nhân này? Nhưng thời điểm hiện tại, hắt an ủi khuyên giải có thể hóa giải bất an sâu trong nội tâm của nàng.

Thấy nàng vẫn bĩu môi, bộ dáng không vui, Triệu Nguyên Thừa biết nàng trong lòng vẫn còn mất hứng.

Hắn kìm lòng không được, đem nàng ôm vào trong ngực: “Ta làm sao không biết trong lòng nàng sợ hãi. Nhớ năm đó khi ta chưa đăng cơ, các huynh đệ coi ta là cái gai trong mắt, từng liều lĩnh muốn đoạt tính mạng của ta.”

Chuyện cũ trước kia lưu lại, sao vài tiếng thở dài có thể hóa giải.

“Thời gian đó, ta cả ngày sống trong lo sợ bị giết, ngay cả buổi tối ngủ cũng phải trợn tròn mắt, có gió thổi cỏ lay đều bình tĩnh, không dám lơ đãng nửa phần, chỉ sợ nhắm mắt lại sẽ không tỉnh được nữa.”

“Nhớ rõ nguy hiểm nhất là lần ta bị Tứ hoàng huynh phái sát thủ đánh rớt xuống vách núi, tuy rằng đại nạn không chết nhưng dưới vách núi sói thành đàn, lúc ấy ta cả người bị thương, chỉ còn một chút sức lực nhưng ta biết nếu không giết chết đàn sói kia, thì chúng sẽ nuốt ta vào trong bụng.”

Kỷ Khuynh Nhan nghe thấy thế không khỏi ngẩng đầu, tinh tế đánh giá nam nhân ngũ quan xuất chúng, cả người quần quanh khí phách.

Trong ấn tượng của nàng, vương triều Kim Thịnh Vĩnh Liệt đế chính là một bọn giết người, hắt tuy rằng thủ đoạn tàn nhẫn nhưng trị quốc nghiêm cẩn, trong ấn tượng của dân chúng Kim Thịnh hắt giống như thần linh.

Đến Kim Thịnh nàng cũng nghe qua một ít sự tích của hắt, không phải hắt được thừa kế ngôi vị hoàng đế này mà là hắt dùng thủ đoạn tàn bạo nhất, đấu tranh với mấy huynh đệ để đạt được.

“Thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, chỉ cần mình hơi nhân từ buông tha kẻ địch, ngay sau đó khả năng sẽ biến thành một đồng xương khô.”

Triệu Nguyên Thừa chậm rãi vươn đôi bàn tay to của mình, thoát nhìn thon dài mạnh mẽ, nhưng cẩn thận đánh giá có thể phát hiện, thực sự không phải đôi tay sống an nhàn của hoàng tộc.

Phía trên phủ kín vết chai, còn lại là những vết sẹo tạo thành trong khi đánh nhau.

Nàng có thể tưởng tượng, những vết sẹo này dữ tợn kinh khủng bao nhiêu, máu chảy đầm đìa phảng phất lộ ra trước mặt.

“ Hai tay của ta ở trên chiến trường giết qua vô số địch nhân, cũng từng chính tay mình giết chết huynh đệ ruột thịt. Hiện tại nó đã bị ô uế, cho dù dùng nước tốt nhất thế gian chỉ sợ cũng không thể rửa sạch phần máu tanh này.”

Hắn đột nhiên nở một nụ cười: “ Có lẽ trong sách sử của người đời sau, sẽ viết về Vĩnh Liệt để thành một tuyệt thế bạo quân, họ không quan tâm người từng như thế nào, bởi vì bọn họ không biết [còn sống] tưởng như đơn giản, nhưng với ta mà nói, đó là nguyện vọng xa xỉ nhất”

“ Ta chưa bao giờ muốn làm hoàng đế, những huynh đệ này buộc ta không thể không tranh, nên ta mới ngồi nên ngai vàng này.”

“ Người trong thiên hạ đều nghĩ, trên thế gian này Hoàng đế thực sự cao cả, nhưng ta coi ngôi vị hoàng đế kia là cách duy nhất giữ lại tính mạng của ta, còn lại không quan trọng.”

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng, ánh mắt cố chấp: “ Nhan Nhi, ta biết rõ nàng hận ta, bởi vì ta mang binh tấn công quốc gia nàng, bởi vì ta nàng mất đi phụ thân, nhà cửa, bởi vì ta nàng chỉ còn hai bàn tay trắng, nhưng nàng nói xem? Rất nhiều chuyện ta không có sự lựa chọn nào khác.”

“ Ta cũng không cầu xin sự tha thứ của nàng, ta biết có nhiều chuyện đúng là không có cách nào khiến người ta dễ dàng bỏ qua. Ta thật rất tiếc về cái chết của cha nàng, nếu nàng nguyện ý, những ngày tháng tiếp theo ta sẽ thay cha nàng chăm sóc nàng thật tốt.”

Nói xong, hắn từ trong ngực lấy ra một cái vòng tay màu tím đỏ.

Kỷ Khuynh Nhan nhận ra thứ này, đó chính là lúc nàng được sắc phong Hoàng hậu thì Triệu Nguyên Thừa tự mình mang Thánh linh châu vào cổ tay nàng.

Nghe nói Thánh linh châu là tín vật Hoàng đế các triều đại Kim thịnh đưa cho Hoàng hậu, người có được nó, liền có được địa vị cao nhất hậu cung.

Vòng tay này có tổng cộng mười chín hạt châu, tròn tròn trơn bóng màu tím đỏ, những người biết nó đều nói, nghe đồn nó được làm từ xá lợi tử (tro xương nhà phật)

“ Lúc trước ở sinh nhật của ta, nàng tức giận ta, trước mặt mọi người phá hư nó thì ta thực sự rất tức giận, hủy bỏ danh hiệu Hoàng hậu của nàng cũng là cho nàng một bài học kinh nghiệm.”

19. Chương 19

“ Nàng có biết vì sao trong hậu cung có nhiều nữ nhân muốn bảo bối này như vậy không? Bởi vì nó không chỉ là một chuỗi vòng tay, còn đại biểu cho người phụ nữ mà đế vương yêu nhất ...”

“ Khi đó nàng đập vỡ nó, làm cho hạt châu rơi đầy đất, sau ta lại đem từng viên khâu lại. Mặc kệ như thế nào, ta hi vọng nàng có thể giữ vật này thật tốt, đem nó trở thành vật hứa hẹn của ta đối với nàng.”

“ Cho dù có một ngày, nàng đem nó yêu cầu ta hoàn thành một tâm nguyện không có khả năng thực hiện, ta cũng sẽ dùng tất cả biện pháp làm thỏa mãn nàng.”

Kỷ Khuynh Nhan ngây ngốc tiếp nhận vòng tay, lần đầu tiên trong lời nói của người nam nhân bá đạo này có nhiều tình cảm như vậy, đáy lòng đột nhiên có một cảm giác kì quái bất thường nảy đến.

Hốc mắt ẩm ướt, yết hầu cũng chua xót không thôi.

Quái lạ, nàng làm gì phải khóc vì người như thế?

Những lời hắn vừa nói lại thực sự làm trái tim nàng rung động.

Hận cùng oán tích lũy lâu như vậy, phảng phất thay đổi trong chớp lát.

Cho dù trong lòng có vài phần bất mãn, đó cũng là bởi vì ... Nàng tức giận chính mình, bất tri bất giác nàng hình như đã thích người làm cho nàng hận thấu xương này.

Bởi vì Triệu Nguyên Thừa bị trọng thương, hai người không thể không đợi ở trong sơn động hai ngày hai đêm, đến sáng sớm ngày thứ ba, hai người dựa vào nhau nặng nề ngủ thì nghe được tiếng bước chân từ xa đến gần, đi về phía bọn họ.

Triệu Nguyên Thừa lập tức tỉnh lại, bởi vì mê hồn hương ở trong cơ thể đã chậm rãi tan đi, nội lực của hắn xem như có chút khôi phục, cho dù tiếng vang rất nhỏ cũng khiến cho hắn cảnh giác.

Tiếng bước chân rất nhiều, trong lòng hắn nghĩ chẳng lẽ độc thủ gặp lần trước không hại chết được hắn, lại phái một đám người khác đến.

Thời điểm tiếng bước chân càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, Kỷ Khuynh Nhan đang ghé vào lồng ngực của hắn ngủ say cũng bừng tỉnh.

Hai người hai mặt cùng sợ, trong mắt đồng thời nhiễm thêm một tầng lo lắng.

Đúng lúc này âm thanh quen thuộc ngoài động vang lên, cẩn thận nghe, cái người vừa hô lớn “Hoàng thượng” kia không phải là Lưu Phúc nhiều ngày không thấy sao?

Lưu Phúc mang theo mấy người đại nội cao thủ theo tiếng đi vào trong sơn động lúc tận mắt thấy chủ tử bị trọng thương, lập tức quỳ rạp xuống đất khóc lóc nghẹn ngào.

“Vạn tuế gia, ngài hừ chết nô tài rồi, đột nhiên không có tin tức, trong cung bây giờ loạn thành một đồng, già nô gấp đến độ ăn không ngon, ngủ không ngon, nếu vạn tuế gia có gì không hay xảy ra, ngài làm cho nô tài sống thế nào a ...?”

Nói xong trong sơn động vang lên tiếng khóc kinh sợ.

Đại nội cao thủ thấy Hoàng thượng bị thương, tất cả cũng quỳ trên mặt đất dập đầu thỉnh tội.

Kỷ Khuynh Nhan tức giận không nhẹ: “Khóc cái gì mà khóc, người còn chưa chết đâu, chờ hắn chết người khóc cũng không muộn. Quỳ gối nhìn ta làm cái gì? Còn không cho người nâng Hoàng thượng hồi cung? Người tính cho hắn tự đi hả?”

Nghe nàng kêu một tiếng, đám người Lưu Phúc nhất thời phục hồi lại tinh thần, liên tục không ngừng đứng dậy, lại phái người làm một bộ cáng đơn giản, chỉ tạm thời đưa Hoàng thượng xuống núi, mới có thể tìm được xe ngựa, nhanh chóng đưa hắn về hoàng cung.

Mọi người quỳnh lên vội vàng chạy về hoàng cung, cũng may cách kinh thành không xa, vì phòng ngừa nửa đường có biến, vốn nửa ngày đường xe, đám Lưu Phúc dùng thời gian thần tốc trở về.

Hoàng thượng ra cung lần này vốn là bí mật, nhưng hôm nay xảy ra chuyện, muốn giấu diếm cũng không được.

Trong triều không ít đại thần biết được Hoàng thượng ra ngoài bị thương, cho nên, Triệu Nguyên Thừa vì trấn an tâm tình mọi người, vẫn mang theo thương tích triệu kiến mấy đại thần tâm phúc.

Hắn đương nhiên không thể nói cho các thần tử, mình bị thương là vì muốn giai nhân cười, nên mới mạo hiểm tự mình ra cung, bởi vậy đối mặt với các thần tử tha thiết hỏi, hắn chỉ trả lời một câu: “Trẫm nghe nói có rất nhiều bách tính đối với triều đình bất mãn nên đã cải trang vi hành để trải nghiệm và quan sát dân tình.”

Các thần tử đối với việc viện cớ này không nói gì, trị an gần đây không sai, nha phủ địa phương làm việc tuyệt đối là chăm chỉ.

Hoàng thượng lần này nếu nói cho quan địa phương nghe xong chỉ sợ thực sự phải đem theo đầu tiên đến lấy cái chết tạ tội.

Mặc kệ ra làm sao, Triệu Nguyên Thừa giải thích, các đại thần nóng lòng biết chân tướng sự tình xem như tạm thời dẹp yên.

Trong thời gian kế tiếp, vì trúng một kiếm nên Hoàng thượng sẽ chuyên tâm dưỡng thương, thân thể mau khôi phục mới điều tra hung thủ ám sát hắn là ai.

Thái y trong cung thật cẩn thận hầu hạ long thể Hoàng thượng, hiện nay Hoàng thượng dưới gối không có con, nếu vị chủ tử này có gì ngoài ý muốn, đối với đám người đã có thói quen sống yên ổn như bọn họ thì không tốt.

Triệu Nguyên Thừa trong lúc dưỡng thương cũng không quên đem Kỷ Khuynh Nhan đến bên cạnh mình.

Nàng ngoài mặt vẫn là bộ dáng hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, nhưng cũng không hề bài xích hắn giống như trước đây.

Huống hồ lần này hắn gặp nạn đều là vì nàng.

Cuối cùng nàng mỗi ngày đều đến thăm cung của hắn.

Tẩm cung của Triệu Nguyên Thừa tên là Kỳ Lân cung bình thường hậu phi trong cung không có ý chỉ của hắn không thể tùy tiện ra vào nơi này.

Nay Kỷ Khuynh Nhan bị phế đi hậu vị, một thân vô sự, muốn đem nàng lưu bên người, mỗi ngày mười hai canh giờ ở bên cũng thuận tiện rất nhiều.

Chẳng qua là hai người cả ngày dính cùng một chỗ, tránh không được cãi lộn một phen, làm cho hắn chết đi sống lại, Kỷ Khuynh Nhan một khi giận lên, không sợ chết lại nói lời độc ác.

Nàng mặc kệ hắn là Vương Mẫu nương nương hay Ngọc Hoàng đại đế, một khi chọc nàng không vui, nàng cái gì cũng dám nói ra, nhằm trúng hắn sắp nổi giận, lại luyên tiết.

Nhưng mà các nô tài hầu hạ trong Kỳ Lân cung đã sớm quen tính tình của Kỷ Khuynh Nhan, sẽ không ngạc nhiên, nói bọn họ có thể không quen sao? Ngay cả Hoàng thượng cũng không dám làm gì Kỷ chủ tử, thì bọn họ làm nô tài cũng không dám có ý kiến gì.

Mà hai người ở cùng mấy ngày nay, đại đa số thời gian Triệu Nguyên Thừa mặt giận mày dày kiên quyết giữ nàng ở bên.

Mấy ngày đi qua, miệng vết thương trên người hắn đã kết vảy, chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, Kỷ Khuynh Nhan không chịu ngồi yên liền từ chối ở Kỳ Lân cung.

Triệu Nguyên Thừa cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ cần người còn ở trong cung, hắn cũng không sợ, cái này so với cái gì cũng tốt.

Trong lúc dưỡng thương, hắn không quên cho Lưu Phúc âm thầm điều tra xem cuối cùng là ai phái sát thủ đến. Qua mấy ngày, Lưu phúc đem đến tin tức, mặc dù nằm trong dự liệu của hắn, vẫn làm cho hắn chau mày.

Thì ra Lưu Phúc trong mấy ngày gần đây có thể tìm được tung tích Hoàng thượng, là vì khi Hoàng thượng mang Kỷ chủ tử vụng trộm ra cung thì hắn vẫn không yên tâm, cho nên phái người âm thầm đi theo bảo vệ.

Bởi vì ám vệ bên người Hoàng thượng được lệnh không thể đi theo nên Lưu Phúc không điều động được ám vệ, chỉ có thể tìm thái giám tâm phúc kín đáo theo dõi.

Kết quả tiểu thái giám kia nhìn thấy hai người xảy ra chuyện, khi Hoàng thượng mang Kỷ chủ tử từ Pháp Nguyên tự đi ra, tiểu thái giám đi theo đã phát hiện không thích hợp.

Tiểu thái giám kia không có năng lực ngăn cản đám người áo đen, vì thế thông minh mau chóng đi tìm người giúp đỡ.

Mà khi hắn mang người trở lại vùng phụ cận Pháp Nguyên tự, phát hiện toàn bộ đám người áo đen đã chết hết, mà Hoàng thượng cùng Kỷ chủ tử lại biến mất vô tung.

Hiện trường lưu lại vết máu lớn của Hoàng thượng sau khi bị thương, vì thế một đám người theo vết máu tìm kiếm, cuối cùng tìm được người ở trong sơn động.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Triệu Nguyên Thừa thưởng cho Lưu Phúc, cũng để Lưu Phúc thưởng cho tiểu thái giám âm thầm theo dõi kia. Lần này nếu không phải Lưu Phúc cơ trí chỉ sợ hậu quả sẽ không thể lường được.

Lưu Phúc cho người điều tra lai lịch đám người áo đen này, trên cánh tay đều khắc hình chim ưng.

Dựa theo manh mối tra xuống, kết quả rõ ràng.

Trong chốn giang hồ, bang chủ Phi Ứng bang nổi danh cùng Tả thừa tướng Tào Thanh Sơn có tình cảm qua lại không phải bình thường.

Truyện này người ngoài có lẽ không biết, nhưng thủ hạ Triệu Nguyên Thừa phải đi điều tra các thần tử kể lại rõ ràng tỉ mỉ.

Lần ám sát này nếu có liên quan đến Phi Ứng bang, cũng tra ra manh mối hung phạm.

Thực ra hấn đối với Tào Thanh Sơn không phải là không có phòng bị, chẳng qua là chưa tới thời điểm đắc tội hấn, để Tào Thanh Sơn ở lại trong triều hấn đương nhiên đã có dự tính.

Làm Bộ hộ thượng thư, trách nhiệm của Tào Thanh Sơn gấp đôi, trong tay chưởng quản rất nhiều sổ liệu quan trọng trong triều, một khi sổ liệu mất đối với triều đình là một tổn thất nghiêm trọng.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, dung túng con Tào Thanh Sơn hành hung là một, hấn mới mở một con mắt, nhắm một con mắt, không thực sự để ý đến.

Nhưng khi hấn trong cơn nóng giận đầy nữ nhi Tào Thanh Linh vào lãnh cung, hiềm khích quân thần trong lúc đó hoàn toàn mở rộng.

Mà nhìn thấy nữ nhi ở sau cung thất thế, lấy mưu trí của Tào Thanh Sơn, tiếp theo sẽ là hấn.

Vì tránh cho tương lai phát sinh thảm án xét nhà diệt tộc, hấn hạ quyết tâm lựa chọn tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước để chiếm thế thượng phong).

Nghĩ đến đây, Triệu Nguyên Thừa không khỏi mị khởi hai mắt. Xem ra khối u lớn ẩn núp ở trong triều, cũng đã đến lúc hoàn toàn diệt trừ.

20. Chương 20

Đại tướng quân Triệu Nguyên Duy trấn thủ Nam Cường, mang theo thân tín cùng ba ngàn quân tinh nhuệ, chiếu theo lệnh của Hoàng thượng, chậm rãi về tới kinh thành.

Nói đến Triệu Nguyên Duy, dân chúng Kim Thịnh đối với uy danh của hấn không người không biết, không người không hiểu.

Hấn tuy là Lục hoàng tử, nhưng vì mẫu phi thân phận thấp kém, khi sinh ra tay trái chỉ có bốn ngón nên cũng không được tiên hoàng chú ý yêu thích.

Hấn cùng đương kim thiên tử Triệu Nguyên Thừa giống nhau là hài tử cao số, khi còn bé thường bị huynh đệ tỷ muội cười nhạo vì thiếu hụt của bản thân.

Mà chính điều mà họ gọi là hoạn nạn gặp chân tình.

Cũng bởi vì mẫu phi hai người không có thế lực dựa vào, làm cho số phận bọn họ gặp nhiều hoàn cảnh ngang trái, cho nên hai người vô cùng gần gũi nhau.

Trong hoàng thất, đấu tranh để sống còn vô cùng tàn khốc, Triệu Nguyên Thừa lựa chọn chém giết cùng huyết tinh để củng cố địa vị. Mà Triệu Nguyên Duy kém hấn một tuổi đã sớm sung quân, mười hai tuổi liền dẫn thân vào kiếp sống quân trường.

Mà nếu không phải Triệu Nguyên Thừa dùng máu và mồ hôi chính mình, trên vạn người đổi lấy địa vị ngày hôm nay, thì vị trí Đại tướng quân của Triệu Nguyên Duy cũng không được vững chắc như vậy.

Hấn mặc dù chiến công hiển hách, nhưng bối cảnh mẫu tộc không lớn mạnh, nếu muốn đứng vững tại triều đình, có thể nói là ở trong đầm rồng hang hổ.

Dù sao binh quyền cũng không phải mỗi người đều có thể dễ dàng nắm tới tay, cho dù hấn lấy thân phận hoàng tử tông quân, nhưng Lục hoàng tử xuất thân thấp hèn nên các tướng lĩnh trong quân cũng không muốn đặt quan hệ với hấn, cho đến khi Triệu Nguyên Thừa nên ngôi năm mười sáu tuổi.

Bây giờ hấn giữ chức Đại tướng quân trong quân đội trấn thủ Nam Cường, Nam Cường là một quốc gia ngang tàng bạo ngược, tuy rằng sản vật không phong phú nhưng quân sự cũng có thực lực.

Mà Kim Thịnh cùng Nam Cường là nước láng giềng, nếu Nam Cường đối với Kim Thịnh phát động công kích, Kim Thịnh tuy rằng không đến mức diệt quốc nhưng sẽ là đả kích không nhỏ.

Nguyên nhân chính là như thế, năm đó cùng Thương Việt đánh một trận xong, vì tránh cho Nam Cường thừa dịp Kim Thịnh nghỉ ngơi lấy sức sau trận đại chiến, hấn liền tự động đi Nam Cường trấn thủ.

Quả nhiên, Nam Cường đã tâm bưng bưng, nhiều lần thừa dịp biên phòng canh gác lơ lửng xâm nhập lãnh thổ Kim Thịnh.

Triệu Nguyên Duy tuy tuổi còn trẻ nhưng kinh nghiệm đánh trận lại có chút phong phú, Nam Cường liên tiếp bị đánh cho hoa rơi nước chảy, liền không dám lộ liễu xâm nhập.

Lần cuối cùng mang binh lên vào Kim Thịnh là Tứ hoàng tử Nam Cường, Tứ hoàng tử đã tâm hừng hực lại thích việc lớn hám công to, muốn biểu hiện ở trước mặt phụ vương, kết quả ra trận chưa chiến thắng bản thân đã chết.

Đại Vương Nam Cường vì cứu con mình trở về, không thể không kí một phần hiệp ước không bình đẳng.

Bởi vì thu phục Nam Cường, danh tiếng Triệu Nguyên Duy lại vang vọng toàn bộ Kim Thịnh.

Lần này hấn được Triệu Nguyên Thừa triệu hồi kinh, một mặt là Nam Cường cùng Kim Thịnh thế cục không khẩn trương giống như ngày xưa, về phương diện khác, bởi vì chức vị Trấn quốc Đại tướng quân Kim Thịnh vẫn không người đảm nhiệm, Triệu Nguyên Thừa hi vọng hấn trở về đảm nhiệm trọng trách.

Trấn quốc Đại tướng quân nắm giữ quyền lực vô cùng lớn, nếu Triệu Nguyên Thừa đồng ý ủy quyền, một nửa binh quyền vương triều Kim Thịnh đều do Trấn quốc Đại tướng quân nắm giữ.

Triệu Nguyên Thừa muốn đem việc này ban cho Triệu Nguyên Duy, dĩ nhiên là không hi vọng binh quyền lọt ra ngoài, mặt khác cũng có thể nhìn ra, hấn đối với đệ đệ mình vẫn rất tin tưởng yêu thương.

Triệu Nguyên Duy lần này quay về kinh, để lại gần mười vạn binh mã ở Nam Cường trấn thủ, mà mang bên người ba ngàn tinh nhuệ, còn lại là tâm phúc hấn dùng thời gian năm năm tự tay bồi dưỡng.

Khi đội ngũ từ từ tiếp cận cửa thành, thân là hoàng đế Triệu Nguyên Thừa mang theo văn võ bá quan ra khỏi thành nghênh đón.

Hai huynh đệ từ trận chiến với Thương Việt đến nay, đã hơn một năm chưa gặp mặt, nay gặp lại, sau khi quân thần hành đại lễ, tự nhiên là một trận hỏi han ân cần, tư thái vui sướng cùng huynh đệ người thường không khác biệt.

Dù sao tiên hoàng dưới gối sinh được chín người con, nay sống sót cũng chỉ còn huynh đệ hai người, hai người không có khả năng không thân mật gần gũi.

Các đại thần cũng không phải gốc tử, sau khi phát hiện ra điểm ấy cũng không ai có ý kiến phản đối Hoàng thượng phong Triệu Nguyên Duy làm Trấn quốc Đại tướng quân, như vậy thật là chán sống.

Sau nghi thức nghênh đón long trọng, nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Nguyên Duy chính thức vào cung diện thánh, nhận phong thưởng.

Hấn còn có thân phận Vương gia, hôm nay lại thêm danh hiệu Trấn quốc Đại tướng quân, thân phận so với lúc trước tôn quý vài phần.

Sau khi nhận đại ấn Trấn quốc Đại tướng quân trong tay Hoàng thượng, hấn cung kính quỳ xuống lạy ba cái, tay nâng đại ấn về phía Hoàng thượng nói: “Tạ chủ long ân, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Triệu Nguyên Thừa tự tay nâng hấn dậy: “Tự bây giờ an nguy của Kim Thịnh giao trên tay ngươi.”

“Thần đệ nhất định lấy mạng mình bảo hộ chu toàn.” Nói xong hần thuận thế đứng dậy, nghiêm trang nói: “Nếu đại ân giao cho thần đệ, thần đệ sẽ phụ trách sinh mạng hơn mười vạn tướng sĩ cùng tương lai Kim Thịnh. Hoàng thượng, có một việc thần đệ không biết làm sao để nói?”

“Hả, Lục đệ có gì muốn nói với trẫm?”

Chỉ thấy Triệu Nguyên Duy mỉm cười: “Việc này nếu nói ra khỏi miệng khẳng định sẽ đắc tội người lớn quan lớn, nhưng nghĩ cho an nguy quân đội Kim Thịnh, thần đệ cũng không dám giấu diếm.”

Nói xong, ánh mắt sắc bén của hần thẳng tắp bắn về phía cách đó không xa, kẻ đứng đầu bách quan - Tào Thanh Sơn.

“Tào đại nhân, người thân là Tả thừa tướng kiêm Hộ bộ thượng thư, biết rõ lương thảo đưa không đúng lúc sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí quân đội, vì sao lúc trước bốn Vương trấn thủ Nam Cường nhiều lần phát sinh việc vận chuyển lương thảo bị trì hoãn?”

Bị điểm danh trước mặt mọi người, sắc mặt Tào Thanh Sơn cứng đờ, trong khoảng thời gian ngắn bị chỉ trích không biết làm sao.

Triệu Nguyên Duy lạnh lùng cười, lời lẽ chính nghĩa chỉ trích: “Không chỉ có thế, lương đưa đến trong quân còn trộn nhiều bùn cát, các tướng sĩ ăn lương thực như thế đều oán hờn khắp nơi.”

“Bốn vương lần này quay về kinh, cũng muốn chính miệng hỏi Tào đại nhân một chút, ngài có điều bất mãn với Hoàng thượng sao, cho nên mới cố ý kéo dài thời gian phát lương, cũng làm cho Nam Cường nhân cơ hội tạo thành nhiều bất lợi với Kim Thịnh ta?”

Tào Thanh Sơn nghe thấy thế, nháy mắt sắc mặt đại biến: “Tướng quân chớ nghe lời tiểu nhân dèm pha, Tào mỗ nhiều thế hệ tận tâm tận lực với Kim Thịnh, sao lại làm ra việc bất trung bất nghĩa này?”

“Vậy Tào đại nhân có thể cho Bốn vương một lời giải thích: vì sao đưa lương thảo trộn lẫn bùn cát? Hơn nữa thời gian phát lương thảo, muộn ít nhất nửa tháng so với thời gian dự tính?”

Tào Thanh Sơn nhìn khí thế bức người của Triệu Nguyên Duy, lại nhìn hoàng đế đang chờ hần trả lời.

Hai đầu gối hần mềm nhũn, quỳ rạp xuống: “Hoàng thượng, chuyện này cụt thần thực sự không rõ lắm, nhưng mà cụt thần sẽ phái người điều tra rõ chuyện này, rất nhanh có thể nói cho Hoàng thượng.”

Triệu Nguyên Duy lạnh lùng cười: “Chuyện này không nhọc Tào đại nhân lo lắng, bởi vì Bốn vương đã bắt người dâng lên, ta nghĩ, người này nhất định cho Tào đại nhân một cái công đạo.”

Nói xong hần phát tay, rất nhanh có thị vệ đem một người đàn ông trung niên đưa tới đại điện.

Khi Tào Thanh Sơn nhìn đến người nọ sắc mặt càng thêm khó coi.

Mà ngay cả các thần tử khác nhìn thấy người nọ cũng không dám thở lớn tiếng.

Người này là tâm phúc Tào Thanh Sơn trọng dụng nhiều năm qua, Tô Từ Cao, hần ở Tô phủ có thể nói địa vị dưới một người, trên mọi người, lại bị người ta xách đến đại điện, nói vậy chuyện tình sau lưng sẽ không đơn giản.

Quả nhiên Tô Từ Cao nhìn thấy Tào Thanh Sơn thì trong nháy mắt không dám nhìn nữa vì đối phương đang hung hăng trừng ánh mắt thâm độc đến.

Về phần lời khai của hần khiến quan viên trên đại điện trợn mắt há hốc mồm.

Lương thảo đưa quân sở dĩ muộn, lại trộn lẫn bùn cát đúng là Tào Thanh Sơn gây nên.

Mà nguyên nhân hần làm như vậy phải quay lại vài năm trước.

Tào Thanh Sơn vốn dưới gối có hai trai, một gái, trừ bỏ quý phi Tào Kim Linh đã bị phế làm thứ dân cùng phế vật Tào Kim Hạo ra còn có trưởng tử là Tào Kim Lượng.

Nói đến Tào Kim Lượng, hần cũng từng là nhân vật làm mưa làm gió ở vương triều Kim Thịnh.

Người này mang đại tài, phi thường thông minh, Tào Thanh Sơn coi hấn là vận mệnh của mình, yêu thương có thêm, nghĩ đến một ngày kia mang đứa con lớn tiến vào quan trường, làm cho hấn đi theo mình hô phong hoán vũ.

Đại khái là bốn năm trước, Tào Kim Lượng dẫn thân dưới trướng Triệu Nguyên Dục, bởi vì thích việc lớn hám công to, nóng lòng xuất đầu, một mình xuất chiến lại trái với quân quy, khiến mấy ngàn tướng sĩ chết trận sa trường.

Dưới cơn nóng giận, Triệu Nguyên Dục dùng quân pháp xử trí trực tiếp chặt đầu của Tào Kim Lượng.

Tuy rằng Triệu Nguyên Dục làm không sai, nhưng nhi tử mình thích nhất chết trong tay của hấn, Tào Thanh Sơn không thể nào chấp nhận được.

Hấn rốt cuộc là một lão hồ ly, biết mình đối nghịch với vị Vương gia này khẳng định không có lợi mới động tay động chân tới lương thảo.

Triệu Nguyên Dục mặc dù viết thư phái người đưa vào trong cung cho Hoàng đế biết, nhưng từ đầu đến cuối không được hồi âm.

Bởi vì thư tín đều bị Tào Thanh Sơn phái người ở giữa chặn lại, mục đích nhân cơ hội này làm cho huynh đệ hoàng gia bất hòa, nếu Triệu Nguyên Dục vì việc này mà tạo phản, hấn có thể mượn tay Triệu Nguyên Thừa giết Triệu Nguyên Dục trả thù cho con trai.

Vốn tưởng rằng chuyện này làm không chê vào đâu được, không người nào biết được, cho dù Hoàng thượng sau này tra được đến hấn, thì hấn cũng có thể tìm kẻ chết thay gánh tội.

Thiên tính vạn tính cũng không tính tới bán đứng mình là người tâm phúc nhất.

Việc đã đến nước này thay đổi cũng vô lực, Tào Thanh Sơn vừa nản lòng lại phần hận trừng mắt nhìn Triệu Nguyên Dục cùng Tô Từ Cao.

Chắc hấn phải vậy, hành vi của hấn làm Triệu Nguyên Thừa mặt rồng giận dữ, lập tức phái thị vệ đưa hấn tới nhà tù Hình bộ chờ xử lý.

Tuy rằng Hoàng thượng không có lập tức hạ chỉ phạt nặng Tào Thanh Sơn, nhưng các đại thần làm quan nhiều năm nhìn rõ một sự thật – từ giờ phút này, Tào gia đã hoàn toàn kết thúc.

Sau khi hoàn thành xong đại điển cùng trừng phạt Tào Thanh Sơn, Triệu Nguyên Thừa cùng Triệu Nguyên Dục rốt cục cũng rảnh rỗi, huynh đệ có thể nói chuyện phiếm.

Lưu Phúc biết hai huynh đệ đã lâu không gặp, lần này Vương gia hồi cung, Hoàng thượng trên đời này còn duy nhất một đệ đệ, tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, liền phân phó cung nhân chuẩn bị một bàn lớn rượu và thức ăn, lại đuổi sạch cung nữ, thái giám hầu hạ bên cạnh.

Mình Trách diện to như vậy, lúc này chỉ còn lại hai huynh đệ ngồi cùng một chỗ nâng cốc vui mừng.

“Hoàng huynh, ngài mang thần đệ ngàn dặm xa xôi triệu hồi về kinh thành, ở trên đường lại phái người đưa tin cho thần đệ, nên ngài nhân cơ hội này làm cho thần đệ bồi ngài diễn tuồng trừ gian diệt ác?”

21. Chương 21

Bưng ly rượu bạch ngọc, Triệu Nguyên Thừa cười cười: “U ác tính không thể để lâu quá, nó nguy hại đến thân thể, đúng lúc đem cắt bỏ là vô cùng tất yếu.”

Hấn cũng không phủ nhận tràng diễn trên đại điện rất tốt, vì phá hủy thế lực Tào Thanh Sơn, hấn đã âm thầm lên kế hoạch rất nhiều năm.

“Thần đệ thực sự bất ngờ, không nghĩ tới Tô Từ Cao là hoàng huynh phái đến làm nội ứng bên người Tào Thanh Sơn, lần này hấn bị tâm phúc mình tín nhiệm nhất bán đứng, nhất định bị đá kích rất lớn.”

“Hắn phạm nhiều sai lầm như vậy, đả kích này vẫn là tiện nghi cho hắn rồi.”

Triệu Nguyên Thừa lạnh lùng cười, đối với Tào Thanh Sơn từ nhiều năm trước hắn đã xem ở trong mắt, ghi tạc trong lòng.

Ngay cả lúc Tào Thanh Sơn cố ý kéo dài thời gian đưa lương thảo đến tiền tuyến, lại che đậy việc Lục đệ đưa tin tới, việc này hắn đều biết được rành mạch.

Sở dĩ mãi lúc này mới tìm Tào Thanh Sơn vẫn tội là không nghĩ rút dây động rừng, làm cho hắn có phòng bị, có thể đánh hắn triệt để, không cần phải nhanh như vậy triển khai hành động.

Nếu không phải lên mang Nhan Nhi ra cung, gặp phải đám người Tào Thanh Sơn phái tới ám sát, hắn cũng sẽ không vội vàng triệu Lục đệ hồi kinh cùng hắn diễn tuồng này.

Tóm lại Tào Thanh Sơn ngàn không nên, vạn không nên, chính là đánh chủ ý tới trên đầu của hắn.

Nếu người nọ ác độc như vậy, hắn cũng không cần phải chú ý chi nghị quân thần nhiều năm, trực tiếp đưa hồ ly kia vào Địa ngục.

Nhiều năm tham ô hối lộ như vậy, mua bán chức quan... tội danh đồng thời gia tăng, cũng đủ làm cho Tào Thanh Sơn rơi đầu, mà nghe nói cái người không được việc gì Tào Kim Hạo, từ lúc cha của hắn vào ngục, tin tức rơi vào trong tay Tào phủ, liền dọa thành bần nhảo bất tỉnh nhân sự.

“Hoàng huynh, ngài lần này quyết tâm bỏ tù Tào Thanh Sơn không chỉ có là trừ gian diệt ác đơn giản như vậy chứ?”

Triệu Nguyên Duy gấp đồ ăn, ngẩng đầu tự tiểu phi tiểu liếc huynh trưởng một cái.

“Nghe nói không lâu, ngài cùng hoàng tẩu lên ra cung, gây ra không ít nhiễu loạn ...”

“Uh, tưởng người đang ở biên cảnh, nhưng thật ra tin tức thập phần linh thông.”

“Giờ phút này tạm thời không có chiến sự, giải trí lớn nhất của các tướng sĩ chính là thu thập bát quái, chuyện tình hoàng huynh hoàng tẩu trong lúc đó luôn luôn bị nhìn chăm chú, muốn không biết cũng khó.”

Hắn cười hừ một tiếng: “Trẫm cũng không thể trị các người tội nói bừa chuyện của hoàng đế.”

Triệu Nguyên Duy vẻ mặt cứng nhắc, đứng dậy vái chào: “Mong rằng hoàng huynh đại nhân đại nghĩa, đừng vì thế mà trách tội mọi người.”

Triệu Nguyên Thừa mặc kệ hắn, khẽ uống rượu, ánh mắt dần dần trầm xuống: “Người có thể vĩnh viễn không thể lý giải được, sinh mạng người quan trọng nhất thiếu chút nữa cùng mình sinh lý tử biệt là cảm giác gì.”

Nếu đời này không được nhìn thấy Kỉ Khuynh Nhan nữa, hắn không biết cuộc sống có còn ý nghĩa gì không.

Có được quyền thế cao nhất thì sao? Một khi trái tim bị đào rỗng, cùng cái xác không hồn có gì khác nhau.

Triệu Nguyên Duy ngẩn người, không nghĩ tới hoàng huynh mình vì một nữ tử lộ ra vẻ mặt như vậy.

Đối với nữ nhân Kỉ Khuynh Nhan này, hắn vô cùng hiểu biết.

Lúc trước thái tử Thương Việt - Thượng Quan Sâm mưu đồ gây rối Kim Thịnh, vì để thuận tiện đánh bại Thương Việt, Triệu Nguyên Duy lấy thân phận nội ứng lên vào, cũng rất nhanh lấy sự thông minh tài trí của mình được Kỉ Hằng tín nhiệm, có thể thuận lợi tiến vào triều đình Thương Việt, cùng Triệu Nguyên Thừa trong ngoài phối hợp.

Thời gian làm quan ở Thương Việt, hắn không chỉ một lần cùng hòn ngọc quý trên tay Kỉ Hằng, Kỉ Khuynh Nhan tiếp xúc.

Tuy rằng lớn lên tựa như thiên tiên, nhưng tính cách tình quái, làm cho người ta đau đầu.

Lúc trước thái tử Thương Việt Thượng Quan Sâm ngày đêm trông mong, muốn nàng sớm trưởng thành, lấy nàng làm vợ.

Không nghĩ tới Thượng Quan Sâm tham lam, chẳng những tự tay hủy đi Thương Việt trăm năm đại quốc, lại một tay đưa thế tử chưa cưới hỏi tới tay hoàng huynh.

Tuy rằng hắn rất xem thường cách làm người dè dặt của Thượng Quan Sâm, thấy Kỉ Khuynh Nhan không phải gả cho đối phương mà cảm thấy cao hứng, nhưng khi hắn nhìn hoàng huynh nhà mình coi như nô lệ, cao hứng phần chân chúng tuyên bố với tướng sĩ Kim Thịnh nàng là vật sở hữu của mình thì hắn thực sự vì nàng mà lo lắng.

Hắn biết hoàng huynh nhà mình là một nam nhân bá đạo tàn nhẫn, ở hậu cung nuôi đủ loại mỹ nữ, dù những nữ nhân này hầu hạ thế nào, cũng không thu phục được trái tim đế vương.

Mà tính cách Kỉ Khuynh Nhan thuộc loại chính nhân, kiểu có thù tất báo.

Lúc trước hoàng huynh dùng phương thức như vậy vũ nhục nàng, bức nàng tiến hoàng cung, nha đầu kia không biết sẽ tức giận thành bộ dáng gì nữa.

Nếu nàng không thể thu lại tính tình của bản thân, chọc hoàng huynh tức giận, khả năng chết ở hậu cung chiếm chín phần.

Không nghĩ tới sau khi hoàng huynh đem nàng về hoàng cung, không lâu đã sắc phong nàng làm hậu, tuy rằng chúng thần tử cùng chúng tần phi phản đối, nhưng không ảnh hưởng đến quyết định tùy hứng của Hoàng đế.

Hắn tưởng hoàng huynh thật sự bị mê hoặc, cái tiểu cô nương kia không có việc gì lại đi chọc giận Hoàng đế, hoàng huynh dưới cơn nóng giận, lại hạ chỉ phế đi thân phận Hoàng hậu của nàng.

Trấn thủ tại Nam Cương, hắn thực sự lo lắng cho tiểu muội muội này, chỉ sợ hoàng huynh thực sự tức giận lại muốn mạng nhỏ của nha đầu kia.

Cho nên sau khi nhận được chỉ dời hắn quay về kinh, hắn đã nghĩ muốn thám thính một chút tình huống của nàng.

Không nghĩ rằng nàng ba bốn lần chọc giận hoàng huynh vẫn rất vui vẻ, cho dù mất danh hiệu Hoàng hậu, vẫn có năng lực đem hậu cung huyên náo gà bay chó sủa.

Nghĩ đến đây Triệu Nguyên Duy không khỏi bật cười, nàng quả nhiên là tiểu ma đầu khó chơi, xem ra, hoàng huynh bá đạo của hắn cũng bị nha đầu kia nhiệt não khổ không thể tả.

“Trẫm biết người cùng Nhan nhi lúc trước ở Thương Việt có vài phần giao tình, nơi này chỉ có ta và người, huynh đệ hai người, người nói thật cho trẫm biết, bây giờ trẫm phải làm sao với nàng mới có thể làm cho nàng toàn tâm toàn ý ở bên người trẫm?”

Lời này làm cho Triệu Nguyên Duy sửng sốt một hồi lâu. Toàn tâm toàn ý ở tại bên người?

Huynh trưởng mà hắn biết, không phải loại người nguyện ý cùng một nữ nhân, không nghĩ tới Kỉ Khuynh Nhan có bản lĩnh hoàn toàn thu phục được hoàng huynh.

Hắn không nhịn được cười cười: “Nàng cũng không thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ, cho dù hoàng huynh đem thân phận tôn quý như vậy hai tay dâng tặng, cũng tuyệt đối không có được niềm vui của giai nhân.”

Triệu Nguyên Thừa thở dài. Hắn làm sao không biết, tiểu tử tông kia đối với quyền thế, địa vị cùng tài phú, căn bản chẳng thèm ngó tới. Nếu vật ngoài thân dụ dỗ được nàng thì nàng sớm đã quy phục ở bên cạnh hắn.

“Nếu có thể, trẫm rất vui cùng nàng giống người thường ẩn cư núi rừng, ao ước như chim uyên ương, ngày ngày hạnh phúc giống thần tiên.”

Lời ra khỏi miệng, trong lòng Triệu Nguyên Duy giật mình.

Người đời đều nói Vĩnh Liệt đế yêu ngôi vị hoàng đế đến mất hết tính người, nhưng chỉ có hắn biết, từ đầu tới cuối hoàng huynh coi ngôi vị hoàng đế như cặn bã, nếu có chút cơ hội, hoàng huynh thật sự sẽ bỏ xuống tất cả.

Nhưng hoàng huynh dưới gối không có con, nếu hần thật sự vì nữ nhân buông tha cho ngôi vị hoàng đế, kế tiếp không phải chính mình phải đối mặt với đủ mọi trói buộc ngai vàng mang đến.

Nếu thật sự như vậy, thì thật đáng sợ!

Hần nghĩ biện pháp làm cho tiểu nha đầu kia tiếp nhận hoàng huynh, nhận hậu vị, hoàng huynh mới có thể ở trên đế vị, chính hần mới có thể miễn trận tai họa này.

Tuy rằng Triệu Nguyên Duy đã quay về kinh vài ngày, nhưng vì hần mới nhận chức Trấn quốc Đại tướng quân, nên Hoàng thượng vẫn hạ ý chỉ, tổ chức tiệc tối ở trong cung chúc mừng. Một mặt để hoàng đệ đón gió tẩy trần, cũng nhân cơ hội chúc mừng hoàng đệ thăng chức thêm bổng.

Văn võ bá quan đến dự tiệc là việc phải làm, nhưng làm ọi người ngoài ý muốn là, tối tham dự tiệc rượu, trừ bỏ những phi tử địa vị khá cao ở hậu cung, Triệu Nguyên Thừa còn muốn người bị phế thứ dân, Kỉ Khuynh Nhan xuất hiện.

Xem trình độ sủng ái của Hoàng thượng đối với vị phế hậu này, lại trả lại ngôi vị Hoàng hậu cho nàng là điều có thể.

Nhưng Hoàng thượng lại không làm như vậy?

Đó là bởi vì hần biết Kỉ Khuynh Nhan cũng không coi trọng danh phận, địa vị, huống hồ là đem ngôi vị Hoàng hậu trả lại cho nàng, khó tránh khỏi tạo cho nàng một chút châm chọc khiêu khích.

Lần trước ra cung bị tập kích, hần lại hạ mình, thật vất vả mới đỡ tiểu tổ tông này thân cận với mình vài phần, hần cũng không muốn phức tạp, để nàng không thoải mái.

Nên khi hần muốn mang nàng đi đến yến tiệc hoàng đệ đón gió tẩy trần thì nàng không phản đối đề nghị này.

Nha đầu kia bình thường đặc biệt lười biếng, phải làm Hoàng hậu thì hoàn toàn không quan tâm trách nhiệm của Hoàng hậu, rất ít khi tham gia yến tiệc trong cung.

Lần trước hần tổ chức thọ yến, là hần cưỡng bức, dụ dỗ nàng mới đến, không nghĩ đến vì màn cung yến đó mà làm cho quan hệ hai người lâm vào tình trạng tồi tệ nhất từ trước tới nay.

Cho nên lần tiệc rượu đón gió này, hần hỏi thực sự cẩn thận, nếu vị tiểu tổ tông này không muốn đi, hần sẽ không miễn cưỡng.

Không nghĩ tới là khi hần vừa nói ra, nàng liền dùng sức gạt đầu còn nghiêm trang nói: “Hoàng thượng hạ chỉ muốn ta đi, ta nào có thể không đi. Nếu không đi làm mặt rỗng giận dữ, lại đánh ta thì làm sao bây giờ?”

Hần lúc ấy nghe được cũng không nói gì, vật nhỏ này hần đã coi như trân bảo, đừng nói đánh nàng, chính là rụng một sợi tóc, hần cũng đau lòng hơn nửa ngày.

Nhưng mà không nói ra. Ngày yến tiệc đón gió đã đến, hần vẫn vui mừng hoan hỉ mang tiểu nữ nhân theo bên người.

Chúng đại thần đối với việc Hoàng thượng đem một thứ dân đối đãi như Hoàng hậu, còn mang bên người, cũng mặc không nói gì.

Bọn họ đã từ bỏ thuyết giáo chế lễ gia pháp với Hoàng thượng, dù sao nói cũng vô dụng, nếu ngược lại khiến Hoàng thượng không vui, còn có thể bị trách phạt.

Dù sao Hoàng thượng thống trị Kim Thịnh tốt như vậy, chỉ cần bổng lộc của bọn họ không bị ảnh hưởng, địa vị không bị uy hiếp, cho dù Hoàng thượng muốn thờ phụng một con kiến, vậy cũng không sao.

Huống hồ Kỉ Khuynh Nhan không gây trở ngại, cho dù tính tình kinh người nhưng là một người đẹp, đó cũng là một cảnh đẹp ý vui.

Hậu cung có mấy vị quý phi đến, đối với tình huống trước mặt này cũng bảo trì trầm mặc.

Ngẫm lại tại sao Tào quý phi bị đánh vào lãnh cung, Liên quý phi vì sao đột nhiên bạo bệnh bỏ mình?

22. Chương 22

Tuy rằng tất cả mọi người không nói, nhưng trong lòng đều biết rõ, nếu dám bắt kẻ hậu quả bất kính với vị tiền Hoàng hậu này, kết cục tuyệt đối bi thảm đến cực điểm.

Hơn nữa Hoàng thượng cũng không bạc đãi phi tử các nàng, tuy rằng mưa móc không hề có, nhưng ăn mặc chi phí thực sự hào phóng, còn nói muốn rời cung chỉ cần nói với hắn, chẳng những được giải quyết còn có thể đưa ột số bạc.

Cho nên cho dù trước kia các nàng đối với nữ nhân kia có gì bất mãn cùng gây rối, nay xem nhiều chuyện như vậy, cũng chậm chậm học được bình tĩnh.

Không bình tĩnh còn có thể làm gì?

Tranh sủng với Kỉ Khuynh Nhan, các nàng tranh được sao?

Người ta không cần danh phận địa vị, không cần trừng phạt sống chết, Hoàng thượng nếu nhìn ta thấy ngứa mắt thì trực tiếp giết chết ta đi, dù sao ta ở hậu cung Kim Thịnh đợi.

Tâm tình kiêu ngạo như vậy ai có thể có? Ai dám có?

Đã tranh dành hết mức, liền thành thành thật thật làm nữ nhân nghe lời, tiếp tục ở hậu cung hưởng phúc đi.

Các đại thần mặc kệ, các tần phi tiếp nhận rồi, Kỉ Khuynh Nhan là phế hậu lại công khai xuất hiện ở trên yến tiệc đón gió, cũng không ai nói thêm cái gì nữa.

Nhưng mà tình cảnh hình như không hợp lý, tiệc rượu đón gió lại tiến hành thuận lợi.

Người duy nhất cảm thấy đứng ngồi không yên, chỉ sợ chỉ có nhân vật chính của yến hội hôn nay, Triệu Nguyên Dục.

Bởi vì khi hắn tiến lên thỉnh an Hoàng thượng, đến khi được Hoàng thượng ân chuẩn ngồi xuống, cặp mắt đẹp kia của Kỉ Khuynh Nhan từ đầu tới cuối hung dữ trừng trừng nhìn mặt của hắn.

Chỉ cần hắn hơi ngẩng đầu, là có thể nhìn thấy Kỉ đại tiểu thư lộ ra biểu tình tự tiểu phi tiểu, hướng tầm mắt về phía hắn tính kế.

Khi một tiểu thái giám đem rượu Nữ nhi hồng trân quý trong cung bưng ra thì Kỉ Khuynh Nhan đột nhiên đứng dậy, trực tiếp đem bình Nữ nhi hồng chậm rãi đi đến trước mặt Triệu Nguyên Dục.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, mà ngay cả sắc mặt Triệu Nguyên Thừa cũng có vài phần bất đắc dĩ.

“Lục vương gia, ta nhớ rõ lúc trước, thời điểm ngươi làm nội ứng ở Thương Việt chúng ta, thường xuyên mang theo cực phẩm Nữ nhi hồng đến Tề tướng phủ nịnh bợ lấy lòng.”

Không để ý đến sắc mặt xấu hổ của đối phương, nàng lại nham hiểm cười nói: “Cha ta nói rượu ngon tặng anh hùng, nay ngươi rốt cuộc đạt được ý muốn, đem Thương Việt hủy hoàn toàn, thành đại anh hùng vương triều Kim Thịnh, cho nên bình Nữ nhi hồng này ngươi cũng chịu một mình.”

Nói xong nàng đem rượu rót vào chén ngọc, lại đem gia vị, dầu mỡ, dấm chua này nọ ở trên bàn cùng rót vào trong chén.

Cuối cùng trong ánh mắt hoảng sợ của Triệu Nguyên Dục, nàng còn thấy trên bàn có đĩa hạt tiêu cũng đổ vào trong.

Chén Nữ nhi hồng nay thành hồng hồng đen đen, vô cùng thâm thắm, đừng nói uống, cho dù là liếc mắt một cái cũng thấy khủng bố dị thường.

Kỉ Khuynh Nhan lại giống nữ hoàng tôn quý, chậm rãi đem ly rượu hai tay trình lên: “Anh hùng trở về, rượu này chỉ muốn tặng cùng anh hùng, Vương gia cần phải uống hết không dư thừa một giọt.”

Triệu Nguyên Dục nuốt nước miếng một cái, vụng trộm liếc về phía hoàng huynh nhà mình, chớp mắt, phảng phất đang nói – nhanh chút, cứu thần đệ.

Triệu Nguyên Thừa nhẹ nhàng ho một tiếng trả về cho hắn một ánh mắt – trầm cũng lực bất tòng tâm, Lục đệ tự giải quyết cho tốt.

Tiếp theo vội vàng bưng ly rượu lên, làm bộ uống, hoàn toàn vớt ánh mắt cầu cứu của đệ đệ ra sau đầu, chỉ sợ lửa giận của nữ nhân kia lại đốt tới trên người mình.

Triệu Nguyên Duy không nói gì. Hắn biết hoàng huynh có chút sợ vợ, lại không nghĩ rằng sợ vợ đến trình độ này.

Tốt xấu gì trên huyết thống mình cũng là đệ đệ của hắn, nếu thực sự bị nữ nhân của hắn bỏ thuốc độc rồi chết, thân là huynh trưởng hắn không đau lòng sao?

Có thể không bàn về Triệu Nguyên Duy liệu mình dùng ánh mắt ra hiệu, Triệu Nguyên Thừa sống chết không nhìn tới.

Xem ra đêm nay Vĩnh Liệt để tuyên bố vì muốn giai nhân cười, không tiếc hi sinh tình huynh đệ.

Triệu Nguyên Duy đáy lòng hộc máu, lại không dám phản kháng nữ nhân trước mặt ác ý trêu cợt, chỉ có thể kiên trì tiếp nhận chén “Nữ nhi hồng” đặc chế đã biến chất, thấy chết không sờn nuốt vào trong bụng.

Nuốt hết, còn vẽ mặt cợt nhả, giả bộ mang ơn hướng Kỉ Khuynh Nhan vái chào thật sâu: “Đa tạ hoàng tẩu tặng rượu ngon, thần đệ vô cùng cảm kích.”

Nàng liếc hắn cười không ngừng: “Không cần phải khách khí, ban cho vẫn chưa xong đâu.”

Nói xong lại đem rượu muối dấm chua rót vào trong chén của hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lộ ra nụ cười xấu xa.

“Đây là đồ ăn ta tự mình đưa Vương gia, Vương gia cũng phải ăn hết sạch.”

Lần này Triệu Nguyên Duy thực sự là thay đổi sắc mặt. Xem ra hôm nay nàng không chính chết hắn tuyệt đối sẽ không cam tâm.

Mắt thấy Vương gia xanh cả mặt, chúng đại thần trừ bỏ thông cảm vẫn là thông cảm.

Trong lòng mọi người đều hiểu được, lúc trước Thương Việt bị diệt có quan hệ trực tiếp với Vương gia, nay tiền Hoàng hậu trước mặt mọi người làm khó dễ, khẳng định vì chuyện trước kia báo thù rửa hận.

Triệu Nguyên Thừa biết mình nếu không ra mặt ngăn cản, đệ đệ duy nhất của hắn sẽ đi gặp thái y.

Bất đắc dĩ đứng dậy, hắn đi đến bàn tiệc cầm một ly rượu trong đem đến trong tay hoàng đệ: “Người vì Kim Thịnh lập được vô số chiến công, nay hoàng tẩu mời người một ly, trẫm không thể bất kính mời người một ly.”

Triệu Nguyên Duy vội vàng đón rượu, miệng vẫn không quên nói: “Thần đệ tạ hoàng huynh ban thưởng rượu.”

Nhân cơ hội này, hắn cúi đầu nói với Kỉ Khuynh Nhan: “Trẫm trên đời còn có một đệ đệ, cho dù nàng nhìn hắn không vừa mắt, bắt nạt một chút thì được, nhưng thật sự chính đến chết thì không tốt lắm.”

Kỉ Khuynh Nhan hừ lạnh một tiếng: “Nếu thật có thể chính chết hắn, cũng là một chuyện tốt.”

Triệu Nguyên Duy mồ hôi lạnh chảy ròng. Hắn bị nha đầu kia ghét đến vậy sao?

“Được rồi Nhan Nhi, các đại thần đang nhìn, cho dù nàng muốn bắt nạt người, đợi khi tìm được cơ hội, trẫm sẽ giúp nàng bắt nạt hắn, chúng ta đừng ở chỗ này làm mất mặt.”

Nói xong liền giữ chặt tay nàng, cười nói: “Trẫm bảo người ta làm cho nàng bánh ngọt nàng thích, nếu không ăn ngay sẽ mất ngon, không tất yếu vì cái người đáng ghét này làm hỏng hứng thú của nàng đúng không?”

Bị trở thành người đáng ghét, Triệu Nguyên Duy không nói gì mắt nhìn hoàng huynh nhà mình một cái – ngài muốn đồ mỹ nhân vui vẻ, cũng không nên lấy huynh đệ làm bàn đạp chứ?

Triệu Nguyên Thừa lại trả về cho hắn một cái liếc mắt – trẫm lúc này vì muốn giúp người mới làm như vậy.

Kỉ Khuynh Nhan làm sao không biết huynh đệ hai người ngầm làm động tác, tuy rằng nàng còn vài phần bất mãn, rốt cuộc đành nhượng bộ.

Kể tiếp không có tiểu nha đầu khiêu khích, không khí yến hội cũng dần náo nhiệt lên.

Bị dở quay về chỗ, Kỉ Khuynh Nhan bởi vì tâm tình không tốt, uống nhiều vài ly rượu, yến hội tiến hành được một nửa, đầu óc liền choáng váng, hai gò má hiện lên đỏ ửng mê người.

Triệu Nguyên Thừa nhìn thấy tâm thần nhộn nhạo, tiểu huynh đệ rục rịch giữa hai chân, đã nghĩ đem dục vọng trong thân thể phát tiết ra.

Cho nên không đợi yến tiệc kết thúc, hần liền giả bộ ngã ngửa say, trước tiên rời bữa tiệc, âu yếm kéo tay tiểu nữ nhân trắng tiến Kỳ Lân cung.

Dọc theo đường đi bị Kỉ Khuynh Nhan ồn ào bắt măn: “Ta chỉ biết ngươi cố ý bảo vệ tên khốn kia! Nói đến cùng các ngươi là huynh đệ, còn ta đối với ngươi là cái gì? Một tù binh, một tù nhân, một kẻ không cha, không mẹ đáng thương.”

Triệu Nguyên Thừa rất muốn nói với nàng, nàng là bảo bối của trẫm, tâm can trẫm, là tất cả của trẫm, nhưng nàng men say mười phần làm sao nghe được.

Cuối cùng hần chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ: “Trẫm không phải bảo vệ hần, trẫm lo chính là nàng tức giận sẽ bị thương thân, tính tình nàng thật sự nên sửa lại, không có việc gì liền tức giận. Nếu có bệnh trẫm thực sự là đau lòng chết.”

Thật vất vả mới đem nàng vào được tắm cung, Lưu Phúc biết Hoàng thượng đã mất kiểm chế rồi, liên tục không ngừng cho lui cung nhân, để tránh làm phiền hứng trí của chủ tử.

Tắm cung chỉ còn lại hai người, Triệu Nguyên Thừa nhẹ giọng nói nhỏ, một bên dỗ tiểu tử trong lòng không ngừng vắn vẹo, một bên đem chậm rãi cởi quần áo trên người nàng.

Da thịt nàng bóng loáng tinh tế tựa như một khối ngọc thiên nhiên, mềm mại trơn bóng, còn tản ra một mùi hương sữa.

Nguyên nhân hần biết dùng sữa tắm đối với làn da rất tốt, liền phân phó nô tài trong cung hầu hạ nàng, mỗi lần nàng tắm đều phải dùng hơn một nửa thùng sữa tươi.

Thời gian lâu, hương sữa ngấm vào trong da thịt nàng, làm nàng càng thêm mê người, làm hần nhắm nháp thật tốt.

Bây giờ tuyệt sắc tiểu giai nhân nằm trong lòng hần làm nũng giãy dụa, tuy rằng luôn luôn vùng tiểu móng vuốt, nhưng người say rượu lại không hề có lực sát thương, đến cuối cùng vẫn bị nam nhân ăn sạch sẽ.

Kỉ Khuynh Nhan vừa cáu giận vừa bất đắc dĩ, sau một hồi bị ăn triệt để, cuối cùng sử dụng ra một chút khí lực, hung hăng cắn xuống khối tiểu Hồng đậu trước ngực hần.

Tuy rằng đậu đỏ kia không phải vận mệnh Triệu Nguyên Thừa, nhưng bị cắn một cái cũng làm hần chết đi sống lại.

Vừa định trách vật nhỏ trong lòng ngực, chợt nghe nàng vừa khóc lóc, vừa kể lể: “Ngươi rõ ràng là tên khốn kiếp, nhưng sao ta lại mất đi lí trí, không thể giải thích được sinh ra lòng ái mộ đối với ngươi, tên khốn kiếp này?”

Nghe thấy câu nói cuối cùng kia thì Triệu Nguyên Thừa đã muốn quên đi cái gì là đau đớn.

Hần đột nhiên vui sướng rung động, nếu có thể nghe lại được lời vừa mới nói kia, muốn hần trả giá cái gì hần đều nguyện ý.

Hần muốn nữ nhân trong lòng lại tiếp tục nói lời theo tâm ý của hần, nhưng hần biết với tính cách kiêu ngạo, căn bản không có khả năng thực hiện tâm nguyện của hần.

Hần chỉ có thể mừng như điên, đem nàng tiến vào trong lòng, một lần nữa lại hôn lên mỗi tấc da thịt trên người nàng.

Hắn chỉ có thể dùng phương thức ngây thơ này để diễn tả tình cảm vui sướng sâu trong nội tâm mình.

Kỉ Khuynh Nhan thành linh bị nhiệt tình của hắn làm cho hoảng sợ, mới đột nhiên ý thức được mình vừa buột miệng nói ra cái gì.

Nàng vừa hối hận đã giao trái tim mình ra, vừa phản kháng hắn ôm hôn.

“Khốn kiếp, người mau thả ta ra, buông, tên khốn kiếp này. Vương bát đản...”

Bị mắng chửi, hoàng đế vẫn cười hì hì, hai tay chặt chẽ không chế cánh tay không ngừng vung lên của nàng, cánh môi tiến đến bên tai nàng trêu tức nói: “Trẫm thật là tên khốn kiếp, nhưng mà từ nay về sau, trẫm chỉ khốn kiếp với một mình nàng được không?”

“Chết tiệt, người tránh ra cho ta.”

23. Chương 23

Giữa trưa hôm sau, đang ở Vong Ưu cung uống nước ô mai ướp lạnh, Kỉ Khuynh Nhan nghe cung nhân báo lại, nói Triệu Nguyên Duy cầu kiến.

Nằm nghiêng ở trên ghế mềm mại, nàng lạnh lùng cười một tiếng, chậm rãi đem chén canh đưa cho Ngọc Diệp.

“Ta đã thấy chủ động đến cửa đòi thưởng, cũng đã gặp chủ động tới cửa thụ phong, nhưng ta còn lần đầu tiên nghe nói chủ động tới cửa tự tìm cái chết.”

Nàng tính toán, nói với Ngọc Diệp: “Để cho hắn vào đi.”

Cũng không lâu lắm, chỉ thấy Triệu Nguyên Duy mặc một bộ thường phục, dưới sự hướng dẫn của tiểu thái giám đi tới, vừa thấy nàng liền lộ vẻ mặt mỉm cười, khom người thi lễ: “Thần đệ thỉnh an hoàng tấu.”

“Lục vương gia cần gì nhiều lễ như vậy, bây giờ Kỉ Khuynh Nhan ta, tại đây, trong hoàng cung to như vậy, cũng không bằng một cung nữ, ngài là Vương gia cao quý lại là Trần quốc Đại tướng quân, phải là ta dập đầu thỉnh an Vương gia mới phải.”

Tuy nói vậy, nhưng thân thể không có rời đi mềm thấp nửa bước.

Triệu Nguyên Duy vội nói: “Hoàng tấu đây là nói cái gì, coi như hoàng huynh ban đầu hạ chỉ phế hậu, đoạt đi danh hiệu Hoàng hậu của người, nhưng hoàng cung trên dưới đối với hoàng tấu từ trước đến giờ vẫn kính nể cùng yêu quý.”

Hắn cười hăng hắc, đi về phía trước mấy bước: “Cho nên thần đệ cúi đầu, hoàng tấu thật là không thẹn.”

“Phi!” Nàng phun hắn một hơi: “Người ít ở chỗ này nói những lời vô dụng. Chúng ta liền mở ra cửa sổ ở mái nhà nói thẳng ra đi, người không phải là chán sống, nghĩ muốn đến chỗ này của ta chết?” Về mặt nàng giận dữ.

Hắn cẩn thận cười làm lành: “Ta biết hoàng tấu còn hận ta đi Thương Việt Làm nội ứng, cố ý tiếp cận cha người...”

“Nếu biết người còn chạy đến trước mặt ta? Triệu Nguyên Thừa người cho rằng người chạy đến Nam Cường trấn thủ biên quan, hơn một năm không thấy, một số thù hận sẽ tiêu tan đi?”

Trước mặt nàng tức giận trách mắng, Triệu Nguyên Duy thở dài: “Nói như vậy người không thể tha thứ cho ta.”

“Tha thứ? Hừ! Trừ phi người chết trước mặt ta, nếu không đời này người đừng mơ tưởng ta sẽ tha thứ cho người.”

Cha nàng là một người tài, ban đầu Triệu Nguyên Duy dùng tên giả cố ý đến gần ông, lấy được tín nhiệm, cũng mượn sự giúp đỡ của ông từng bước bước vào triều đình Thương Việt.

Muốn lưu lại người tài, cha nàng chăm sóc hắn như con, thậm chí còn cho nữ nhi duy nhất là nàng cùng hắn kết nghĩa huynh muội. Trong một đoạn thời gian rất dài, nàng thật sự coi Triệu Nguyên Duy trở thành đại ca, một lòng kính yêu, tôn trọng.

Không nghĩ tới Kim Thịnh xuất binh xâm đánh Thương Việt, lúc chiến sự báo nguy, cái người từng được nàng coi là thân nhân, Triệu Nguyên Duy về mặt lấy làm tiếc tuyên bố, hắn là Lục vương gia Kim Thịnh, tất cả đều là hắn và hoàng đế Kim Thịnh một tay bày ra.

Một khắc kia, nàng ném đến cái gì gọi là phản bội, cái gì gọi là tuyệt vọng.

Đáng tiếc sau trận đánh Thương Việt, Triệu Nguyên Duy đáng chết lãnh binh chạy đi trấn thủ Nam Cường, hại nàng nổi giận tìm khắp nơi không thấy đối tượng xuất hiện.

Thấy nàng giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, Triệu Nguyên Duy chậm rãi rút đi khuôn mặt tươi cười bất cần đời, nghiêm túc nói: “Có phải hay không chỉ cần ta chết trước mặt ngươi, ngươi sẽ tha thứ chuyện ban đầu ta lừa gạt cha con ngươi?”

“Ngươi chết đi, có lẽ ngươi chết, ta thật sự sẽ tha thứ cho ngươi không chừng...”

Đang nói, chỉ thấy hắn đột nhiên từ trong ngực móc ra một cây chùy thủ: “Nếu ta chết đổi lấy tha thứ của ngươi, hôm nay ta niền đem cái mạng này cho ngươi đi.”

Dứt lời chùy thủ trong tay hắn đã hung hăng đâm vào trong bụng.

Hành động bất thành linh, chẳng những đem cung nữ, thái giám phục vụ trong cung giết mình, ngay cả Kỉ Khuynh Nhan cũng bị sợ choáng váng.

Nàng xác thực hận hắn, nàng vẫn không cách nào tha thứ hắn đã lừa gạt cùng phản bội.

Có thể coi là hận người này, cũng không có thật hận đến trơ mắt nhìn hắn chết ở trước mặt mình.

Dù sao Triệu Nguyên Duy cùng nàng kết nghĩa huynh muội, trong cuộc sống hắn là thật lòng đen nàng nuông chiều như em gái.

Không để ý đến người bên cạnh kinh ngạc, Kỉ Khuynh Nhan chạy như bay tới trước mặt hắn, vốn là còn thở phì phò, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn gấp đến độ trắng bệch.

“Triệt ca ca, huynh sao rồi? Huynh không nên làm ta sợ, ta chỉ nhất thời tức giận quá mới nói lung tung, ta cho tới bây giờ cũng không muốn huynh chết, nếu huynh chết, ta ở chỗ này một người nương nhờ cũng không có...”

Nước mắt trong suốt theo hai má chảy xuống, nàng khổ sở khóc lớn lên.

Thấy thế Triệu Nguyên Duy vội vàng đem chùy thủ lấy ra, về mặt nguy trang thống khổ trong nháy mắt hóa thành hốt hoảng.

Hắn tới giờ không thể gặp cô nương khóc, đặc biệt là cái cô nương này, được hắn xem là muội muội, Kỉ Khuynh Nhan.

“Ta không sao, Nhan muội, ta chẳng qua là cố ý hù dọa muội, muội... muội đừng khóc, chùy thủ này là giả, muội xem, nó có tính co duỗi, chẳng qua giống như đâm vào bụng, nhưng đó là loại giả giống như thật, ta vốn không bị thương.”

Đang không ngừng khóc lớn, Kỉ Khuynh Nhan nhìn chăm chăm hắn rút chùy thủ ra, lưỡi dao mặc dù nhìn sắc bén dọa người, nhưng bên cạnh có một cơ quan nhỏ, chỉ cần chạm cơ quan, lưỡi dao sẽ thụt vào tay cầm chùy thủ.

Sau khi hiểu chuyện, vốn là dọa cho sợ đến khóc lớn, nàng giận đến mức khuôn mặt tái mét, cả người run lên, Triệu Nguyên Duy thấy vậy vội đem cung nhân Vong Ưu cung đang xem náo nhiệt đuổi toàn bộ đi ra ngoài.

Mọi người mặc dù còn có mấy phần chần chờ, nhưng thân phận hần là Trấn quốc Đại tướng quân kiêm Lục vương gia làm cho bọn họ không dám không phục tùng.

Sau khi tất cả người ngoài đều rời đi, Triệu Nguyên Duy vội vàng đề thấp tư thái liền chết xin lỗi.

“Đều là lỗi của ta, Nhan muội muội, muội đừng tức giận... Ta đây không phải là muốn uội hết giận sao? Bằng không ... muội đánh ta đi được không?”

Kỉ Khuynh Nhan tức giận, đoạt lấy chùy thủ, dù đã mất đi lưỡi dao, hung hăng đâm hần.

Bị đâm mấy cái, Triệu Nguyên Duy mặc dù không cảm thấy đau nhiều, nhưng để cho tiểu nha đầu hả giận, hần còn cố ý kêu oai oái, giả bộ thê thảm.

Sau khi hung hăng phát tiết một hồi, buồn bực trong lòng cùng vui đi vài phần.

Nàng dùng lực đập hần một cước, liền xoay người chạy lại thắp đèn một mình sinh hỏa rồi.

Triệu Nguyên Duy buồn cười, tiến lên: “Tốt lắm Nhan muội, nghe muội vừa rồi gọi ta một tiếng ca ca, ta cũng biết muội cũng không hận ta đến vậy, chúng ta một hồi dầu gì cũng là huynh muội, cho dù không phải là ruột thịt, ta cũng đích thân yêu thương muội như là em gái, thả đại ca một con ngựa có được hay không?”

“Hừ, nếu người thật coi ta là muội muội, khi đó Triệu Nguyên Thừa đem ta về Kim Thịnh, người làm sao không ra mặt ngăn cản?”

“Ta ngăn trở, nhưng hoàng huynh là người thế nào muội không phải không biết, chuyện hần quyết định căn bản không ai có thể phản đối, huống chi hoàng huynh ta có điểm bá đạo ngoan lệ, nhưng đối với muội thật tốt, người có mắt đều thấy.”

Mặc dù Kỉ Khuynh Nhan không muốn thừa nhận điều hần nói, nhưng Triệu Nguyên Thừa đối với nàng đích xác là sủng ái có gia tăng, đem nàng đối đãi giống như sinh mạng mình.

Còn muốn phản bác hần đôi câu nữa, nhưng sự thật đặt ở trước mắt, coi như phản bác, cũng chỉ có vẻ vô lực.

Cuối cùng nàng chỉ có thể đưa mắt hung tợn liếc hần một cái, không hề lên tiếng nữa.

Triệu Nguyên Duy cười khổ, mở miệng: “Ta biết năm đó ta cùng hoàng huynh trong ứng ngoại hợp tấn công Thương Việt thủ đoạn có điểm hèn hạ, nhưng Nhan muội, muội cũng nên công bình một chút, suy nghĩ một chút, chiến tranh đến tận cùng là người nào đưa tới, nếu như không phải Thượng Quan Sâm hạ thủ với Kim Thịnh trước, chúng ta sao ra sức đánh lại? Nói đến ngọn nguồn, đều là Thượng Quan Sâm quá tham lam, mới làm hại Kim Thịnh cùng Thương Việt trở thành kẻ thù không đội trời chung.”

Thấy nàng không phản ứng, hần thở dài: “Muội lại cần thận suy nghĩ một chút, kết quả Thương Việt đương nhiên thật đáng buồn, nhưng dân chúng Kim Thịnh cũng là người vô tội?”

“Thượng Quan Sâm tạo nghiệt ở Kim Thịnh, để cho bao nhiêu gia đình vợ con ly tán, cửa nát nhà tan? Chẳng lẽ mạng dân chúng Thương Việt có giá trị, còn Kim Thịnh ta không có giá trị, nên bị người làm hại sao?”

Kỉ Khuynh Nhan cuối cùng nhìn hần, hừ lạnh một tiếng: “Người nói dĩ nhiên không sai, nhưng các người đem Thượng Quan Sâm kẻ tạo nên bi kịch này ra công lý là được, làm chi ngay cả cha ta cũng giết? Cha ta vô tội! Người cũng biết rõ cha ta chống lại Thượng Quan Sâm sở tác sở vi, toàn lực ngăn cản phản đối, coi như năm đó có ý hướng triều đình cùng Thượng Quan Sâm phối hợp, cha ta cũng không ở trong đám người đó ...”

Nàng nói xong ngẹn ngào, trong mắt lại hiện lên lệ quang.

“Cha ta yêu nước yêu dân, làm quan thanh liêm, đường đường là phủ Tể tướng mà ngay cả nhà phú hộ bình thường cũng không bằng, một người tốt như vậy, tại sao các ngươi lại giết hần?”

Thấy bốn bề vắng lặng, hần đột nhiên nhỏ giọng nói: “Nếu như ta nói, cha muội bây giờ còn không có chết, muội có tin hay không?”

Đang khóc như tiểu hoa miêu, Kỉ Khuynh Nhan ngẩn ra, không thể tin được ngẩng đầu gắt gao theo dõi hần.

Sau một hồi khá lâu, nàng mới run rẩy thanh âm nói: “Ban đầu ... Ta tận mắt nhìn thấy cha ta uống rượu độc Triệu Nguyên Thừa ban thì mất, làm sao có thể còn sống ...”

“Ai! Mặc dù chuyện này không nên nói uội biết, nhưng thành thật mà nói, ta cảm thấy dấu diễm bây giờ chút không cần thiết.”

Triệu Nguyên Duy vẻ mặt hết sức nghiêm túc. “Thật ra hoàng huynh vô cùng kính nể thái độ làm người của cha muội, hần một lần muốn cha muội đem sức lực phục vụ triều đình Kim Thịnh, nhưng cha muội cự tuyệt đề nghị của hoàng huynh.”

“Bởi vì cha muội mất đi niềm tin với quan trường, với sở tác sở vi của Thượng Quan Sâm vô cùng ảo não, hần tận tâm tận lực bán mạng vì Thương Việt, không ngờ Thượng Quan Sâm đem Thương Việt hủy đi trong chốc lát.”

24. Chương 24

“Lúc ấy cha muội một lòng muốn chết, cảm thấy mình là Tể tướng cũng vô lực ngăn cản Thương Việt bị diệt, then với sự ưu ái của tiên hoàng, sao có thể đến Kim Thịnh làm quan? Cuối cùng hoàng huynh lên tiếng khuyên bảo, nói ông ấy thân là Tể tướng một nước, ông ấy làm đã nhiều, không cần thiết đem trách nhiệm đổ lên người mình, coi như Thương Việt thua nhưng dân Thương Việt vẫn còn, ông ấy làm sao để cho dân chúng khôi phục lại cuộc sống an khang, mà không phải tìm kiếm cái chết, mới khuyên được ông ấy không tìm đến cái chết nữa.”

“Nhưng ta lúc ấy tận mắt thấy cha ta chết ở trước mặt ta ...”

“Đây chẳng qua là cha muội và hoàng huynh diễn uội xem một tuồng kịch mà thôi.”

“A! Tại sao cha lại muốn diễn kịch cho ta nhìn?”

“Bởi vì cha muội đã quyết định mai danh ẩn tích, không muốn hỏi tới chính sự nữa, muốn đi du lịch khắp nơi, đồng thời trực tiếp thể nghiệm và quan sát dân tình. Ông ấy lo lắng muội dính người, sẽ quán ông ấy không thả, mà mang theo một tiểu cô nương như muội làm việc có vẻ bất tiện, vì vậy nói với hoàng huynh, nếu như đối với ông ấy còn một phần kính trọng, trong cuộc sống tương lai, thay ông ấy chiếu cố tốt nữ nhi này, nên ông ấy giả chết rồi đi.”

“Nói cách khác, là cha ta tự tay đem ta giao cho Triệu Nguyên Thừa?”

“Không sai, cha muội trong cuộc đối địch với Kim Thịnh, cùng hoàng huynh ta nhiều lần giao chiến, vô cùng yêu thích hoàng huynh ta, mặc dù bên ngoài nói hoàng huynh là người ngoan lệ lãnh huyết, nhưng cha muội thấy huynh ấy lúc hai quân giao chiến, đem thương vong hai bên giảm tới thấp nhất, nhìn ra bản tính hoàng huynh cũng không xấu, cho nên ông ấy to gan nhờ ta và hoàng huynh chiếu cố muội.”

Chẳng qua là không nghĩ tới hoàng huynh đem tiểu nha đầu này làm chiến lợi phẩm.

Kỉ Khuynh Nhan bị sự thật này làm cho thần trí mơ màng. Cha nàng không có chết? Chakhông có chết?

“Vậy cha ta hiện tại ở đâu?”

Triệu Nguyên Duy lắc đầu một cái: “Ta cũng không biết, nhưng mà hai tháng trước, lúc ta ở biên cảnh Nam Cường, từng nhận được một phong thư ông ấy gửi, nói trước mắt ông ấy tiêu dao tự tại, bảo chúng ta không cần nhớ.”

“Vậy ... Nếu ông ấy còn chưa chết, tại sao Triệu Nguyên Thừa không chính miệng nói với ta?” Cha tại sao không liên lạc với nàng?

Nhớ tới trước kia mình hết lần này tới lần khác coi Triệu Nguyên Thừa là địch nhân, còn thường xuyên mắng hần là hôn quân, khốn kiếp, hần chỉ cười cười nhận, cho tới bây giờ cũng không phủ nhận phê phán cùng chỉ trích của nàng.

Hắn thích nàng như vậy, nàng lại hận hắn.

Chỉ cần hắn chịu nói thật với nàng, có lẽ nàng sẽ không hận hắn mãnh liệt như vậy, hắn cũng không đau lòng.

“Là cha muội cầu xin hoàng huynh tạm thời không nói bí mật này uội biết, sợ muội bất ngờ đi tìm ông ấy, tính toán tìm thời gian tốt tự mình nói uội biết. ông ấy bây giờ hàng ngày rất an ổn, thỉnh thoảng báo tin bình an cho hoàng huynh, chúng ta mặc dù không biết chỗ ở của ông ấy, nhưng có người phụ trách chuyên môn truyền tin cho đối phương, cha muội đối với việc muội nào loạn hoàng cung cũng biết được rõ ràng.”

Sắc mặt Kỉ Khuynh Nhan đỏ lên, phản bác: “Ta nào loạn hoàng cung lúc nào?”

Miệng nói như vậy nhưng có chút chột dạ, sau khi nàng vào cung đích xác là có chút huyền não.

Nếu như sự nhần lại của Triệu Nguyên Thừa không đủ, cái mạng nhỏ của nàng đã không còn.

“Thật ra hoàng huynh gặp muội, muội vì chuyện cha muội mà thống khổ, trong lòng huynh ấy cũng không chịu nổi, nhưng huynh ấy là người luôn luôn coi trọng lời hứa, nếu đã đáp ứng cha muội, nhất định sẽ không làm trái cam kết.”

“Hừ, vậy người làm chi lại đem chân tường sự thật nói cho ta biết?”

Triệu Nguyên Duy cười: “Luôn luôn có người làm tiểu nhân, nếu hoàng huynh không muốn lán trái lời hứa, vậy ta liền nhận chức tiểu nhân.” Hắn lại nghiêm túc nói: “Mặc dù ta nói uội biết bí mật này, nhưng hi vọng muội giữ kín như bưng, không tiết lộ ra. Cha muội được mọi người nhận định đã chết nếu việc còn sống bị người Thương Việt biết, tình huống của cha người sẽ trở nên hết sức khó xử.”

Kỉ Khuynh Nhan biết cha mình không chết, trên mặt mặc dù không biểu lộ ra, đáy lòng cũng hết sức cao hứng, tự nhiên nghiêm túc đáp ứng: “Ta sẽ không nói lung tung.” Suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy ta có thể gặp cha ta hay không?”

“Hữu duyên, sau này tự sẽ gặp nhau.”

Kể từ khi biết được phụ thân còn ở trên nhân thế, Kỉ Khuynh Nhan cũng không bởi vì mình thích Triệu Nguyên Thừa mà trong lòng âm thầm oán hận.

Trừ đi những thứ oán hận này không nói, Triệu Nguyên Thừa đối với nàng bây giờ chỉ có tốt hơn, coi như tâm địa của nàng sắt đá, bị một người đàn ông thật lòng đối đãi như vậy, cũng không nhận được chìm đắm trong nhu tình.

Mùa hè bắt tri bắt giác qua đi, thu đi đông lại, khí trời từ từ trở nên rét lạnh, nhưng Triệu Nguyên Thừa càng ngày càng bận, cả ngày bận việc quốc sự, gần đây vùng Nam Phương còn phát sinh động đất, tình hình tai nạn nghiêm trọng, vì chuyện cứu tế hắn lại càng thêm bận rộn.

Hoàng đế chưa bao giờ ngã bệnh vậy mà lại dính phong hàn, vẫn còn không có khỏi hẳn, Kỉ Khuynh Nhan biết hắn làm lụng vất vả vượt quá giới hạn dẫn đến bệnh tật, ngoài miệng không nói, đáy lòng lại lo lắng vô cùng.

Ngày hôm đó bãi triều không bao lâu, Triệu Nguyên Thừa vừa ho khan vừa cùng các đại thần thương nghị chuyện cứu tế.

Sau khi chờ các đại thần rời rít rời đi, đã qua thời gian ngo thiện.

Kỉ Khuynh Nhan phái người hỏi thăm, biết được hắn bây giờ có chút nhàn hạ, liền cầm chén kiêu đi đếm Minh Trách điện cầu kiến.

Triệu Nguyên Thừa sau khi bị phong hàn không có đi Vong Ưu cung, bởi vì thân thể nàng yếu đuối, động một chút lại bệnh một hồi, hắn sợ cùng nàng gần gũi, không cẩn thận sẽ đem bệnh truyền cho nàng.

Cho nên dù trong lòng cực kỳ muốn nàng, hắn cũng chỉ có thể cố nén.

Không nghĩ tới sau giờ Ngọ ngày hôm đó, Lưu Phúc lại thông báo Kỉ Khuynh Nhan cầu kiến, điều này làm cho Triệu Nguyên Thừa vô cùng vui mừng.

Kể từ khi tiểu nha đầu bị hấn mang vào hoàng cung, đây là lần đầu tiên nàng chủ động đến tìm hấn.

Lập tức hấn cũng lười để ý đồng tấu chương chồng chất kia, bận rộn để cho Lưu Phúc mời nàng vào.

Không bao lâu, chỉ thấy Kỉ Khuynh Nhan mặc một bộ quần áo màu hồng thướt tha hướng hấn đi tới, trong tay còn cầm một chén kiêu mạ vàng, cũng không biết là bên trong chứa thứ gì.

Triệu Nguyên Thừa vội vàng đón, trên mặt lộ ra nụ cười: “Nhan nhi, hôm nay thế nào rảnh rồi tới Minh Trách diện gặp trẫm?”

“Ta có phải hay không tới không phải lúc? Hoảng thượng đang bận rộn công sự sao?”

Kỉ Khuynh Nhan thấy trên ngự án mấy đồng tấu chương, gần đây lại thấy thân thể hấn không khỏe, lúc này sắc mặt tái nhợt, nhất thời kho che giấu được thần sắc có bệnh, trong lòng chột nhói.

Rõ ràng sinh bệnh, vẫn còn phải xử lý triều sự, nàng nhìn liền có chút đau lòng.

“Chỉ cần trẫm còn sống, việc triều chính vĩnh viễn không bao giờ hết, trừ phi trẫm chết ...”

“Hừ, cái gì có chết hay không? Có câu nói người tốt sống không lâu, gieo họa di ngàn năm! Người cách cái chết còn xa.”

Triệu Nguyên Thừa nghe nàng nói những lời này, thật là tức cũng không được, cười cũng không xong.

Kỉ Khuynh Nhan lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng liền kêu hồng hét, nàng ngày thường cùng hấn cãi vã, cho dù là quan tâm cũng không có biện pháp nói thật. Hôm nay lòng của nàng đã thay đổi, trong khoảng thời gian ngắn cũng cảm thấy lời của mình nói quá khó nghe.

Mím môi xinh xắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra hai má thẹn thùng đỏ ửng, xấu hổ nói: “Ý của ta nói là, Hoàng thượng yêu nước yêu dân nhất định sẽ dài mệnh trăm tuổi.”

Triệu Nguyên Thừa nhú mày, ngày hôm nay thái độ của nàng khác thường, có chút ngạc nhiên.

Nàng bị hấn nhìn chần chú, toàn thân không được tự nhiên, không khỏi có chút xấu hổ, giọng điệu lại dâng lên: “Người xem cái gì? Ta chính là tới đây nhìn một chút, nếu người bận rộn thì ta đi trước.”

“Không, trẫm một không bận chút nào.” Hấn cười, chỉ chỉ chén kiêu mạ vàng kia: “Trong tay Nhan Nhi là cái gì?”

“Cháo bạc hà, trước kia chỉ cần ngã bệnh, cha ta cũng sẽ nấu một chén cháo bạc hà cho ta uống, đây là phương thuốc cổ truyền nhà ta truyền lại, trị phong hàn rất hiệu nghiệm.”

“Nhan Nhi tự tay nấu?” Chỉ là nàng tự mình đưa cháo tới, trong lòng hấn liền mừng như điên.

Kỉ Khuynh Nhan ngượng ngịu cắn môi: “Dù sao nhàn rồi cũng không có việc gì làm, liền nấu một chén xem người có muốn hay không ... nhưng, cháo này có chút đắng, sợ mùi không tốt lắm, khi còn bé mỗi lần cha ta đều ép ta uống, ta mới bằng lòng uống ...”

Lời còn chưa nói hết, chén cháo liền bị đoạt đi, Triệu Nguyên Thừa mừng rỡ mở nắp chén, mặt say mê gửi gắm, sau đó không chút nghĩ ngợi liền đem cả chén cháo uống hết sạch.

Sau khi uống xong, hấn còn làm bộ mặt toan tính: “Uống ngon, thật sự là rất ngon!”

Nàng mặt không tin lâu bầu: “Gạt người, ta uống qua cháo này, không ngon chút nào.”

Triệu Nguyên Thừa lại nghiêm túc nói: “Cháo này là Nhan Nhi tự tay nấu cho trẫm uống, đương nhiên uống được, cho dù là độc dược, trẫm cũng sẽ uống hết toàn bộ.”

“Hừ! Nói không chừng ta thật sự hạ độc ở trong cháo a.” Lời của hấn làm trong lòng nàng có vị ngọt, miệng lại nói ngược lại.

“Có thể chết ở trong tay nàng, trẫm cũng cam tâm tình nguyện.”

Kỉ Khuynh Nhan bị tầm mắt nhiệt tình của hấn nhìn chăm chú, mặt đẹp ửng đỏ, vẻ mặt càng thêm ngượng ngùng.

Người này rõ ràng là một hoàng đế, trong thiên hạ dễ dàng như trở bàn tay, nhưng hắn tại sao phải bởi vì nàng hơi chút bày tỏ liền mừng rỡ như điên? Tại sao bởi vì nàng thoáng kháng cự liền lộ vẻ mặt hèn mọn?

25. Chương 25

Ban đầu bởi vì để nàng sống trong cung được như cá gặp nước, hắn không tiếc vì nàng cùng quần thần đối kháng, cũng muốn đem danh phận Hoàng hậu hai tay dâng lên.

Sau lại hạ chỉ phế hậu vị của nàng, nhưng vẫn để cho nàng hưởng thụ tôn vinh vững chắc, dung túng tất cả tùy hứng của nàng.

Để cho nàng một niềm vui, không tiếc trải qua hiểm nguy mang nàng ra cung. Tới lúc nguy nan, thậm chí nguyện ý vứt bỏ tính mạng cầu xin nàng một đời an khang.

Một người nguyện ý dâng tặng tất cả mọi thứ trên đời, nàng còn có lý do gì không thương.

Triệu Nguyên Thừa thấy vẻ mặt phức tạp của nàng, không khỏi quan tâm nói: “Nhan nhi, nàng làm sao vậy? Có phải hay không thân thể không thoải mái? Có muốn hay không trầm gọi thái y tới đây nhìn một chút?”

Vừa ngẩng đầu, liền thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, nàng chỉ cảm thấy trái tim ấm áp, cái loại được che chở, cảm giác được yêu thương, để cho đáy lòng nàng tràn ngập hạnh phúc.

“Ai, gần đây thân thể trầm không thấy thoải mái, sợ là bệnh cũng không nhẹ, nàng cách trầm xa một chút, tránh cho trầm không cảm thận lấy phong hàn cho nàng, nàng đi qua kia nằm trong chốc lát, trầm kêu Lưu Phúc gọi Hồ thái y tới ...”

“Hoàng thượng sao muốn đuổi ta đi? Là ghét ta sao?”

“Không có, trầm chỉ sợ nàng cũng lây bệnh.”

“Hừ! Người càng không cho ta tới gần người, thì ta càng muốn quấn người.”

Nàng tức giận tiến tới, ôm cổ hắn, cũng không coi bên cạnh có người hay không, hôn xuống đôi môi xinh đẹp của hắn.

Vĩnh Liệt để luôn luôn nghiêm khắc, cường hãn bị một tiểu nữ nhân làm cho sợ hãi choáng váng.

Trong ấn tượng của hắn, tiểu nha đầu hận hắn còn không kịp, sao lại bằng lòng nguyện ý thân cận, còn nhiệt tình tới đây hôn hắn.

Triệu Nguyên Thừa sợ hết hồn, thân thể theo bản năng lùi về phía sau, Kỉ Khuynh Nhan thấy cũng không cao hứng, cho là hắn cố ý trốn tránh nàng, không khỏi tức giận nói: “Người tránh cái gì? Ta không thể hôn người sao? Nói cho người biết, ta sẽ hôn.”

Vừa nói xong, cái miệng nhỏ nhắn lại dán lên, hôn lên mặt hoàng đế toàn nước miếng.

Từ kinh sợ rồi hồi thần, nam nhân này ý thức được tiểu nha đầu đây là chủ động tới cửa, vì thế mặt rồing hớn hở, một tay ôm nàng vào trong ngực, tà ác nói: “Đây là chính nàng tới chọc trầm, cũng không cần trách trầm đối với nàng không khách khí ...”

Tuy là mùa đông, những ngày gần đây Vĩnh Liệt đế cũng từng phải đường làm quan rộng mở.

Ngay cả thời điểm lâm triều, có một cự thần hướng về phía hắn nói, hoàng gia vô tự, hi vọng Hoàng thượng có thể chiếu cố đến thể diện hoàng thất, sớm sinh quý tử, hắn cũng chỉ cười cười không phản ứng.

Lâm triều đi qua, Triệu Nguyên Duy theo đuôi hắn đến Minh Trách điện thương nghị quốc sự, bởi vì không lâu sau Cường Bắc sẽ phái sứ thần đưa cống phẩm tới Kim Thịnh.

Tháng mười hai hàng năm là ngày Cường Bắc sai phái sứ thần tới Kim Thịnh, cống phẩm mặc dù không phong phú bằng Thương Việt nhưng Cường Bắc nổi danh da lông rất có giá trị.

Vốn là Triệu Nguyên Thừa đối với những thứ đó cũng không thèm để ý, nhưng năm nay lại khác.

“Da lông màu trắng là thích hợp nhất, Nhan nhi mặc sẽ nổi bật nước da, chờ cống phẩm đến, trẫm sẽ phân phó trong cung may cho nàng mấy bộ áo khoác dùng khi đi ra ngoài.”

Thấy mặt huynh trưởng cười khúc khích, Triệu Nguyên Duy trong lòng hung hăng phỉ nhổ một trận. Tuy nói hoàng huynh cùng hoàng tẩu tình cảm có nhiều tiến triển, nhưng cũng không đến nỗi cười khúc khích chứ.

“Hoàng huynh, trong hậu cung của ngài ngoài Kỉ Khuynh Nhan còn có rất nhiều mỹ nhân chờ lọt vào mắt xanh của ngài, ngài không sợ độc sủng một mình nàng các phi tử khác sẽ oán hận nàng sao?”

Hậu cung hận nhất chính là ân sủng mất đi cân bằng, Hoàng thượng cưng chiều Nhan muội, đây là chuyện tốt, nhưng cưng chiều quá lại thành là chuyện xấu.

Trước nghe thấy Tào quý phi cùng Liên quý phi bởi vì sinh hận, lại có thể hạ độc hại Nhan muội suýt chết.

Hiện tại hậu cung mặc dù vô sự, nhưng khó bảo toàn người nào không vừa mắt lại đối với Nhan muội bất hòa.

“Các nàng nếu như không muốn có một kết cục giống hai nữ nhân Tào phi cùng Liên phi, cứ tới thử một chút.” Khuôn mặt hắc nhất thời hiện lên âm ngoan.

Triệu Nguyên Thừa căn bản không quan tâm hậu cung mất cân bằng sẽ mang đến kết quả gì, hắn muốn cưng chiều nữ nhân hắn yêu mến, để cho nàng bị ủy khuất vì cùng người khác tranh tình cảm, đó là chuyện chết cũng không có.

Huống chi sau khi trải qua chuyện nàng bị hạ độc, đối với Vong Ưu cung hắn đã tăng cường thủ vệ, ngay cả đầu bếp cũng là tâm phúc từ bên ngoài tuyển vào, cũng sẽ không để phát sinh chuyện tương tự.

“Hoàng huynh hành động quyết đoán giống như ngày xưa, nhưng mà bây giờ triều đình chúng thần đối với việc hoàng huynh chưa có con tựa hồ có bất mãn, theo ý kiến thần đệ, khai chi tán diệp cũng không phải là chuyện xấu.”

“Lục đệ, người sao lại giống với những lão già cổ hủ đó, hai huynh đệ ta sinh trưởng trong hoàng cung tàn khốc này, chẳng lẽ còn không hiểu cảnh anh em tương tàn.”

“Những lão đầu tử kia luôn miệng nói cái gì là nhiều tử nhiều tôn chính là phúc, nhưng ở hoàng thất nhiều tử nhiều tôn lại chính là bi kịch. Trẫm không muốn con của mình sau khi trăm tuổi phải tàn sát lẫn nhau, nhi tử chỉ cần một là đủ rồi, nhiều quá đều là nghiệt.”

Triệu Nguyên Duy sờ sờ lỗ mũi không lên tiếng, hoàng huynh mặc dù nói có chút tàn nhẫn, nhưng cũng không phải là chuyện không thực.

“Nhưng mà là nhi tử Nhan Nhi sinh cho trẫm, ngược lại trẫm lại hết sức như hoa si.”

Triệu Nguyên Duy im lặng, hoàng huynh hẳn gần đây yêu đến điên rồi, giảng đạo lý cho người đàn ông đang yêu là chuyện vô cùng không ý nghĩa, thay vì lãng phí thời gian vào việc này, không bằng suy nghĩ một chút xem ghênh đón sứ thần Cường Bắc như thế nào.

Tháng mười hai năm Vĩnh Liệt thứ mười, sứ thần Cường Bắc mang theo nhóm lớn cống phẩm đi tới Kim Thịnh, da lông thốt ngựa không ít, thay mặt Cường Bắc Đại vương nói cảm ơn rất nhiều.

Cường Bắc là một nước nhỏ yếu, trước kia bị Nam Cường và Thương Việt lấn áp, ban đầu Cường Bắc Đại vương lo sợ quốc thổ bị xâm chiếm, liền chủ động mang theo rất nhiều bảo bối tiến đến Kim Thịnh hi vọng trở thành nước phụ thuộc.

Điều kiện trao đổi rất đơn giản, Kim Thịnh phải đảm bảo toàn vẹn lãnh thổ Cường Bắc, không bị nước khác chiếm đoạt.

Sau khi hiệp nghị giữa Kim Thịnh cùng Cường Bắc đạt thành, quan hệ hai nước vô cùng hữu hảo, mặc dù hàng năm vẫn tiến cống Kim Thịnh, nhưng quốc gia yên bình, không có chiến tranh, đối với Cường Bắc chính là thỏa mãn lớn lao.

Lần này tiến đến nghênh đón sứ thần, ngoại trừ Vĩnh Liệt đế và văn võ bá quan, Kỉ Khuynh Nhan cũng lấy danh nghĩa Hoàng hậu ra đón.

Gần đây Triệu Nguyên Thừa đang suy tính tìm một ngày tốt đem ngôi vị Hoàng hậu trả lại cho nàng, mặc dù Kỉ Khuynh Nhan không mấy quan tâm đến những hư danh này, nhưng cũng không thể để cho nàng không có danh không có phận.

Sau khi sứ thần nói lời cảm kích, lại nói: “Trước đây không lâu, Đại vương nước ta có một món bảo bối, đó là một khối Cổ Ngọc ngàn năm, thứ ngọc có khí phách vô cùng kì diệu, người thể hàn mang nó, nó có thể sinh nhiệt, người thể nhiệt mang nó, nó có thể sinh lạnh, mang thời gian lâu dài, có thể cải thiện thể chất, loại trừ bách bệnh ...”

Nghe đến mấy câu nói này, Triệu Nguyên Thừa nhìn Kỉ Khuynh Nhan bên cạnh một cái, phảng phất đang nói – vật này vừa vặn thích hợp cho nàng mang.

Sắc mặt nàng đỏ lên, trong ánh mắt của hần có thể nhìn ra nồng đậm thâm tình, đáy lòng ấm áp, xấu hổ quay mặt đi mới tránh thoát ánh mắt nóng bỏng của hần.

Triệu Nguyên Thừa mỉm cười, nói với sứ thần: “Đem bảo bối kia tới, trẫm nhìn một chút.”

Sứ thần vội kêu một người hầu đứng đằng sau tới, người hầu kia vóc người rất cao, mặc một bộ mang đậm phong cách Cường Bắc, chân mang giày đen, cúi đầu, tay cầm một cái mâm nhỏ, trên mâm còn đặt một mảnh hồng trù tươi đẹp.

Nghe được sứ thần ra lệnh, hần liền cẩn thận cầm cái mâm hướng Vĩnh Liệt đế đi tới.

Đi thẳng tới vị trí không xa với ghế của hoàng đế mới từ từ dừng lại, khi Lưu Phúc đi tới, vừa định nhận lấy cái mâm trong tay đối phương, chỉ thấy người hầu kia đột nhiên ngẩng đầu, mắt lộ ra hung quang.

Triệu Nguyên Thừa thấy thầm kêu không tốt, gần như trong nháy mắt, hần liền đẩy Kỉ Khuynh Nhan ra sau lưng thị vệ, miệng hô to: “Bảo vệ Nhan Nhi.”

Thoáng chốc người hầu kia ném tấm vải đỏ trên mâm, chỉ thấy phía trên nằm một thanh chùy thủ hiện ra ánh sáng lạnh, hần không chút nghĩ ngợi dùng chùy thủ hướng Vĩnh Liệt đế đâm tới.

Bản thân Triệu Nguyên Thừa có võ công tốt, ám vệ bên cạnh hần đều là từ những tinh anh tuyển chọn ra, hiện giờ có người muốn ám sát Hoàng thượng, dĩ nhiên cùng nhau tiến lên kháng địch.

Võ công của kẻ ám sát không thể coi thường, bị mười mấy thị vệ vây lại vẫn không cách nào bắt giữ được hần.

Chẳng qua kẻ ám sát bị ngăn cản, đã mất cơ hội truy kích Triệu Nguyên Thừa, nhưng vẫn không chịu buông tha đem chùy thủ ném về phía hần, lúc này dùng kiếm trên tay chặn chùy thủ.

Hiện trường hỗn loạn, sứ thần Cường Bắc sợ đến ngất đi.

Triệu Nguyên Duy ra nhập cuộc chiến, không đến mấy hiệp, hần trở tay một kiếm đi thẳng đến yết hầu người nọ, thị vệ bên cạnh tiến lên dùng dây thừng trói chặt kẻ ám sát lại.

“Lưu lại người sống!” Triệu Nguyên Thừa ra lệnh.

Hần trầm rãi đến gần, cẩn thận quan sát dung mạo bình thường của kẻ ám sát, sau một hồi khá lâu, nhíu mày một cái, tựa hồ nhận ra được có gì đó không đúng.

Chỉ thấy dưới cằm người nọ như dán thứ gì, vì vậy hần tiến lên dùng sức xé ra, hé ra một mặt nạ da người cứ như vậy bị kéo xuống.

Khi hần chân chính thấy rõ mặt kẻ ám sát, không khỏi cả kinh.

Triệu Nguyên Duy đang sử dụng kiếm ép hần cũng trợn to cặp mắt, sững sờ ngay tại chỗ.

Bọn thị vệ bảo vệ Kỉ Khuynh Nhan thấy thế, không nhịn được lên tiếng hô: “Thượng Quan Sâm!”

26. Chương 26

Việc hành thích xảy ra bất ngờ làm cả kinh thành lâm vào trạng thái phòng bị.

Muốn hành thích Triệu Nguyên Thừa, Thượng Quan Sâm được đưa ngay vào thiên lao, sứ giả Cường Bắc cũng bị đưa vào Hình bộ.

Sứ thần kia vô tội, từ đầu tới đuôi hẳn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Hình bộ tới lấy lời khai, cận thân thị vệ sứ thần mang tới tổng cộng có tám người, mà tên Thượng Quan Sâm giả trang rất có thể đã xảy ra bất trắc.

Thời điểm thẩm vấn, sứ thần còn khóc lóc, nói Cường Bắc vẫn được Kim Thịnh bảo hộ, lấy lòng còn không kịp, làm sao dám phái sát thủ tới ám sát hoàng đế Kim Thịnh.

Huống chi sát thủ kia là Thượng Quan Sâm, người nào còn không biết trước kia hẳn là thái tử Thương Việt, đã tâm đầy rẫy, thủ đoạn tàn nhẫn. Trước kia không chỉ một lần dẫn quân ức hiếp bộ tộc Cường Bắc.

Bây giờ hai nước Cường Bắc và Kim Thịnh kết giao đã nhiều năm, Cường Bắc căn bản không thể chứa chấp Thượng Quan Sâm, dung dưỡng hẳn ám sát hoàng đế Kim Thịnh.

Triệu Nguyên Thừa cũng không phải là một hoàng đế hồ đồ, mặc dù hẳn rất bất mãn sứ thần Cường Bắc mang thích khách đến, ngưng tất cả mọi việc đều sáng tỏ, sự kiện ám sát cùng đối phương không liên quan.

Nếu hẳn tức giận chém sứ giả Cường Bắc còn có thể đúng tâm ý của Thượng Quan Sâm, tạo thành rạn nứt giữa Kim Thịnh và Cường Bắc.

Không bao lâu sau khi lấy xong khẩu cung, Triệu Nguyên Thừa liền hạ chỉ phóng thích sứ thần, cũng đem hẳn đuổi trở về nước, đem sự tình giao phó rõ ràng cho Cường Bắc Đại vương.

Sứ thần kia vốn cho là mình lần này chết chắc, bây giờ Vĩnh Liệt để lại thả ra, hẳn cao hứng ca tụng ân đức một phen, rồi vội vàng mang đội rời đi.

Rất nhiều đại thần vô cùng khinh thường Triệu Nguyên Thừa dễ dàng thả người như vậy, nhưng hẳn làm vậy là có dụng ý khác.

Hiện tại hẳn nhân từ thả sứ thần Cường Bắc, Cường Bắc Đại vương thấy hẳn tín nhiệm bọn họ như vậy, sẽ sinh lòng cảm kích, sau này sẽ trung thành và tận tâm hơn nữa với Kim Thịnh.

Bây giờ nên để ý chính là Thượng Quan Sâm.

Nhìn thấy mặt nạ da người bị Triệu Nguyên Thừa kéo xuống, khi khuôn mặt của Thượng Quan Sâm xuất hiện, chẳng những huynh đệ Triệu gia vô cùng khiếp sợ, ngay cả Kỉ Khuynh Nhan cũng không hiểu gì.

“Nàng thật xác định người kia chính là Thượng Quan Sâm ?”

Chập tối, trong lòng Triệu Nguyên Thừa chẳng được yên ổn, sau khi xử lý xong đồng tấu chương, đi đến Vong Ưu cung cùng Kỉ Khuynh Nhan dùng bữa tối, cũng mượn cơ hội hướng nàng hỏi thăm.

Mà Kỉ Khuynh Nhan từ khi bị đuổi về Vong Ưu cung, tâm tình vô cùng phức tạp, cũng không muốn ăn gì.

Nàng cùng Thượng Quan Sâm, thái tử Thương Việt trước kia được cho là thanh mai trúc mã, tuổi nhỏ vô tư, đối phương chỉ hơn nàng ba tuổi, khi còn bé cha thường mang nàng vào cung gặp vua, cho nên nàng cùng hẳn cũng được coi là thân thiết.

Ban đầu Hoàng thượng đem nàng gả cho Thượng Quan Sâm, nàng cũng không cảm thấy có cái gì không tốt.

Trong mắt người ngoài, hẳn là người đầy dã tâm, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, nhưng hẳn đối với nàng lại hết sức lấy lòng, nịnh bợ.

Kim Thịnh cùng Thương Việt khai chiến, nàng từng khuyên qua hẳn, muốn hẳn vì dân chúng Thương Việt suy nghĩ, cố gắng không nên phát động chiến tranh.

Nhưng Thượng Quan Sâm hết sức cố chấp, kết quả hai tay đem Thương Việt dâng tặng cho Kim Thịnh.

Khi đó Thương Việt đột nhiên thay đổi lớn, nàng lại nghĩ đến phụ thân chết thảm bởi một ly rượu độc, lúc bi thống, biến cố của người khác nàng tự nhiên không để ý tới.

Cho nên khi nàng nhìn thấy Thượng Quan Sâm bị Triệu Nguyên Thừa chém đầu, cũng chỉ là khiếp sợ, đau lòng một hồi, cảm thấy hắn có kết cục như vậy là tự mình gieo gió gặt bão, hoàn toàn không trách người khác được.

Mà khi bị đưa đến Kim Thịnh, nàng cả ngày cùng Triệu Nguyên Thừa đối nghịch, thỉnh thoảng mới nghĩ đến Thượng Quan Sâm.

Bây giờ nghĩ lại, mình cùng hắn quen biết nhiều năm, nếu để cho hắn làm vị hôn phu của mình thì có vẻ khó tiếp nhận.

“Mặc dù chuyện đã qua gần hai năm, nhưng ta quen biết Thượng Quan Sâm từ nhỏ, chắc là sẽ không nhận nhầm dung mạo của hắn, nếu hắn thật là Thượng Quan Sâm không phải có thể giải thích chuyện hắn ám sát người.”

Kỉ Khuynh Nhan chấm dứt suy tư, trả lời vấn đề của Triệu Nguyên Thừa.

“Thừa nhỏ cùng hắn vô cùng quen biết”, những lời này làm cho lòng hắn rất không thoải mái.

Biết rõ đã bị giam vào thiên lao, Thượng Quan Sâm không tạo thành mối uy hiếp đối với hắn, yêu nữ nhân từng là thê tử chưa xuất giá của Thượng Quan Sâm cũng là chuyện thực.

Ban đầu tuy nói là cha Nhan nhi muốn hắn chiếu cố nàng, nhưng cũng không đồng ý hắn mang nàng vào hậu cung, là hắn cứ rần đem người Kim Thịnh cướp được, ép buộc nàng làm thê tử của mình, hiện tại Nhan nhi đối với mình thái độ có mềm mỏng đi rất nhiều, nhưng nàng phát hiện Thượng Quan Sâm không có chết, tâm tình nhất định sẽ có dao động, cũng có thể ảnh hưởng đến tình cảm của hai người.

Nếu mà hắn bởi vì ghen tỵ hay tức giận, đem Thượng Quan Sâm chém đầu lần nữa, Nhan nhi sẽ vì chuyện này quay lại hận hắn, nhưng còn để Thượng Quan Sâm sống, chẳng phải chính hắn tạo ra địch nhân hay sao.

Cho dù có giết tên khốn Thượng Quan Sâm kia hay không, quan hệ giữa hắn và Nhan nhi vất vả tạo dựng nên có nguy cơ bị làm hỏng.

Đây chính là nguyên nhân làm cho hắn ảo não, mà hắn mơ hồ cảm thấy có chút nguy hiểm đang từng bước tới gần mình.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, nghiêm túc nói: “Bất kể Thượng Quan Sâm còn sống hay không, nàng phải nhớ cho trầm, hiện tại chỉ có trầm mới là phu quân của nàng, nếu nàng dám phản bội trầm, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.”

Kỉ Khuynh Nhan ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt sắc bén của hắn, nàng cảm thấy sự uy hiếp của Triệu Nguyên Thừa vô cùng đáng sợ.

Con người thiêu đốt dục vọng mãnh liệt, dường như đang tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Nàng há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lời đến khóe miệng lại không nói được nữa.

“Ba ngày sau sẽ đem ra xét xử công khai, đến lúc đó trầm sẽ đem nàng đến cùng nghe phán xét ... Nhìn Thượng Quan Sâm lần cuối cùng.”

Đây đã là nhân từ lớn nhất của hắn, trong giọng nói đã nhắc nhở nàng, lần gặp mặt này sẽ là lần ly biệt của nàng cùng Thượng Quan Sâm.

Ba ngày sau công khai xét xử, quan viên chủ thẩm là Hình bộ Thượng thư Trần Thiên Dưỡng, quan phó thẩm là Hình bộ tả thị lang Hứa Thiệu Kiệt và hữu thị lang Trương Việt.

Triệu Nguyên Thừa cùng các quan viên khác ngồi ở bên chờ phán xét, Kỉ Khuynh Nhan vốn không nên xuất hiện ở trường hợp này, cũng bị mang tới Hình bộ đứng ngoài quan sát, nhưng mà nàng ngồi sau tấm bình phong, cũng không trực tiếp lộ diện gặp người.

Trải qua mấy ngày thẩm vấn tra khảo, Thượng Quan Sâm mắt mũi có vẻ tiêu tụy bị mang đến công đường. Mặc dù mặt ngoài không thấy được bất cứ vết thương nào, từ thần sắc cũng không khó nhìn ra ba ngày qua hắn đã chịu cực hình.

Bị buộc quỳ xuống, hắn vẫn không phục, thị vệ sau lưng lắc mạnh cánh tay, chân đạp một cước vào đầu gối của hắn khiến cho hắn thành thành thật thật quỳ gối.

Thượng Quan Sâm tức giận bất bình trừng Triệu Nguyên Thừa mắng mấy tiếng: “Cầu hoàng đế, nếu đã trở thành tù nhân của người, muốn giết muốn lăng trì thì mau động thủ.”

Từ chỗ Triệu Nguyên Thừa nhìn xuống, chẳng những có thể đường thấy rõ ràng tình huống trên công đường, ngay cả Kỉ Khuynh Nhan ngồi sau tấm bình phong có động tĩnh gì hắn cũng nhìn có thể không sót.

Hắn thản nhiên nhìn mặt cô gái sau tấm bình phong một cái, lại dời tầm mắt về phía Thượng Quan Sâm, cười lạnh nói: “Mặc dù trăm không biết người dùng phương pháp gì để sống sót, nhưng thân phận tù nhân này, bất kể là hai năm trước hay là hai năm sau, rất thích hợp với người.”

Thượng Quan Sâm giấu cợt cười một tiếng: “Ban đầu không phải tiểu nhân người phái Triệu Nguyên Duy xâm nhập vào Thương Việt trong ứng ngoại hợp, ta làm sao có thể bại trong tay người?”

“Đánh giặc coi trọng nhất là sách lược, chỉ cần lấy được thắng lợi cuối cùng, coi như sử dụng mưu mô quỷ kế gì cũng được. Huống chi tiểu nhân chân chính là Thượng Quan Sâm người, không phải người đến Kim Thịnh làm loạn trước, thì Thương Việt làm sao gặp phải thảm kịch diệt quốc, tự chịu diệt vong?”

“Hừ! Nói những thứ đó cũng không có ích gì, từ xưa tới nay người thắng làm vua, người thua làm giặc, nếu là ta lấy được thắng lợi cuối cùng thì quỳ gối trước mặt ta chẳng phải chính là tên cầu hoàng đế người hay sao?”

Thượng Quan Sâm vô cùng ảo não trước cảnh ngộ của mình bây giờ, giùng giàng muốn đứng lên, nhưng hai đại nội thị vệ sau lưng đè ép hắn, hại hắn chỉ có thể hèn mọn quỳ gối trước mặt địch nhân, chịu đựng nhục nhã.

Vùng vẫy hai cái, hắn cả giận nói: “Người, cầu hoàng đế này, hủy quốc gia của ta, hại dân chúng Thương Việt có nhà không thể về, người không chiếm được lòng dân, cho dù hôn quân người đánh thắng trận, dân chúng cũng chỉ muốn thoát khỏi tên hung bạo người.”

Triệu Nguyên Thừa đột nhiên cười, chỉ là nụ cười kia vô cùng âm lãnh đáng sợ.

“Nếu người có cơ hội trở lại Thương Việt, người có thể hỏi thăm xung quanh một chút, kể từ khi Thương Việt thua trận trở thành nước phụ thuộc Kim Thịnh, trăm thống trị những dân chúng kia có oán hận hay không.”

“Còn về phần những lời kia trong miệng người, dân chúng Thương Việt có nhà không thể về, nếu như họ nguyện ý có thể trở về yên tâm sinh sống, ngược lại người, luôn miệng nói trăm là hôn quân, trăm cũng cảm thấy nếu Thương Việt được người thừa kế, thì người mới là hôn quân.”

Vừa nói hắn đột nhiên đứng dậy, đi về phía bình phong, một tay kéo Kỉ Khuynh Nhan đến bên cạnh.

Lúc Thượng Quan Sâm thấy nàng không khỏi ngăn ra.

Triệu Nguyên Thừa thân mật để tay ở eo của nàng, nàng hơi giãy giụa phản kháng, hắn lại bá đạo dù chết cũng không bỏ.

“Nhan Nhi, trăm biết nàng cùng Thượng Quan Sâm từng có quen biết, mặc dù trăm không muốn đem hắn vào đại lao chờ xử lý, nhưng hắn trước mặt vẫn vô bá quan hành thích trăm, coi như trăm nhìn mặt nàng mà tha cho hắn, nhưng trăm tin tưởng các thần tử cũng không có ai đáp ứng.”

Lời nói này vô cùng rõ ràng, hắn sẽ không vì nàng lưu lại đường sống cho Thượng Quan Sâm.

Kỉ Khuynh Nhan đang vững vàng trong ngực của hắn, chợt cảm thấy nam nhân này hết sức xa lạ.

Bên môi hắn mặc dù nâng lên nụ cười, nhưng đáy mắt lại lạnh khiến cho người ta phải sợ hãi. Trong trí nhớ của nàng, Triệu Nguyên Thừa mặc dù hung ác, nhưng đối với nàng lại sùng ái trăm điều.

Coi như nàng giận hấn đến phát run, hấn cho tới bây giờ cũng không có làm hại nàng.

Từ trước tới nay chỉ có khoan dung và cương chiều, để cho nàng quên hấn là một đế vương có thể hiệu lệnh cả thiên hạ.

Cho đến hôn nay nàng mới phát hiện, thì ra hấn đem nàng thành bảo bối đặt ở trong lòng bàn tay, như vậy cũng có mặt âm hiểm.

Nàng đột nhiên cảm thấy cả người rét run, không biết bởi vì mình sợ hãi hấn hay là bởi vì mình không biết làm làm sao.

Nàng không muốn vì Thượng Quan Sâm cầu xin tha thứ, nhưng cũng không muốn trơ mắt nhìn hấn chết đi.

Sau khi rời tầm mắt, nàng cùng Thượng Quan Sâm đang quỳ trên công đường bốn mắt giao nhau.

Đáy mắt đối phương nhìn nàng một khắc kia hóa thành thâm tình.

Thượng Quan Sâm là thích nàng, từ trước đây thật lâu nàng đã biết sự thật này.

Vui mừng thì thế nào, thời điểm nàng hiểu được tình yêu nam nữ, một lòng đã dâng tặng thiên tử Kim Thịnh, mình và Thượng Quan Sâm đã là quá khứ, cũng hóa thành sương khói, theo gió phiêu tán, không ảnh hưởng đến tình yêu của nàng.

Trong ánh mắt mong chờ của Thượng Quan Sâm, nàng không đành lòng, chậm rãi quay đầu lại, nói với Triệu Nguyên Thừa: “Ta mệt mỏi, muốn hồi cung nghỉ ngơi.”

Hấn đối với nàng thương yêu, cương chiều cười một tiếng, bèn rón ra lệnh Lưu Phúc: “Đưa Nhan Nhi hồi cung, bên ngoài trời lạnh, nhớ cho Nhan Nhi quần áo nhiều hơn.”

Lưu Phúc vội vàng lĩnh mệnh, vội vàng che trở Kỉ Khuynh Nhan ra khỏi Hình bộ.

Thượng Quan Sâm còn không kịp nói gì, chỉ thấy đáy mắt Triệu Nguyên Thừa thu lại nhu tình, chậm rãi bước tới trước mặt hấn.

27. Chương 27

Hấn từ trên cao nhìn xuống, nhạo báng nói: “Người xem, người thương nàng hôm nay là trẫm, cô gái đã từng muốn gả cho người, hôm nay đã hoàn toàn thuộc về trẫm. Cho nên nói, Thượng Quan Sâm, bất kể người giãy giụa như thế nào, ở trước mặt trẫm, người cũng là bại tướng dưới tay mà thôi.”

Lời này hoàn toàn chọc giận Thượng Quan Sâm, hấn tức miệng mắng to, muốn đứng lên, lại bị thị vệ ngăn cản, cuối cùng chỉ có thể liếc chết mắt Triệu Nguyên Thừa để diễn tả bất mãn trong nội tâm.

Mắng càng hung, nói lên tức giận trong lòng càng mãnh liệt, Triệu Nguyên Thừa cũng thống khoái hơn mấy phần.

Hấn mang theo loại hả hê, lạnh lùng cười một tiếng, đối với chủ thẩm Hình bộ nói: “Thượng Quan Sâm là thủ phạm nước đôi địch, lại thêm cả gan làm loạn, lợi dụng Cường Bắc sứ thần ám sát trẫm, tội không thể tha thứ, ba ngày sau đưa ra Ngọ môn chém đầu.”

Tin tức Thượng Quan Sâm ba ngày sau bị chém đầu, rất nhanh truyền đến tai chủ nhân của Vong Ưu cung, Kỉ Khuynh Nhan.

Mặc dù nàng đã sớm dự liệu được kết quả, nhưng nhìn thanh mai trúc mã của mình bị Triệu Nguyên Thừa xử tử, cũng khó tránh khỏi mấy phần không đành lòng đau đớn.

Nàng biết nếu yêu cầu hấn ỉn gặp Thượng Quan Sâm nhất định sẽ không đáp ứng, nghĩ tới nghĩ lui, nàng chỉ có thể đánh chủ ý lên đầu Triệu Nguyên Dục.

Bất kể thế nào nàng với hấn cũng là thân muội tử, cho nên khi nàng thỉnh cầu, hấn chỉ bất đắc dĩ nói: “Muội biết nếu muội làm vậy, bị hoàng huynh biết, hậu quả không thể lường được.”

Kỉ Khuynh Nhan cắn môi, đáng thương nói: “Nói cách khác, ngay cả ngươi cũng không chịu giúp ta?”

Mặc dù biết nàng đang giả bộ đáng thương, Triệu Nguyên Duy không nhịn được lại mềm lòng: “Muội nắm chắc nếu hoàng huynh biết được, hấn sẽ không làm gì muội có phải hay không?”

“Ta nghĩ hấn cũng không đến nỗi sẽ giết ta, nếu hấn tức giận thật, nhiều nhất ta chỉ bị đánh vài cái thôi,”

Nàng cũng không đếm xỉa đến, nếu không gặp mặt Thượng Quan Sâm lần này, sợ rằng từ nay về sau hai người sẽ thật sự không thấy được.

Triệu Nguyên Duy lắc đầu một cái, hấn đối với hoàng huynh mình hiểu rõ, coi như nha đầu này chọc hoàng huynh giận chân, cũng tuyệt đối sẽ không động vào nàng một phần.

Nhan muội nhìn cũng không phải ngốc, biết hoàng huynh cưng chiều nàng mới dám tới cầu xin hấn giúp một tay.

Nếu như hấn cự tuyệt không giúp, tiểu nha đầu này không biết sau này sẽ chính hấn như thế nào đây.

Quên đi, coi như kiếp trước hấn thiếu nàng, Nhan muội tay chơi gà không chặt, muốn cứu Thượng Quan Sâm từ thiên lao ra là điều không thể.

Nếu không có gì lo lắng, giúp nàng vào thiên lao Thượng Quan Sâm lần cuối cũng không sao, nếu như hoàng huynh biết mà giận chó đánh mèo hấn cũng nên nhận.

Dưới sự an bài tỉ mỉ của Triệu Nguyên Duy, Kỉ Khuynh Nhan ăn mặc thành bộ dáng thị vệ vào thiên lao.

Nơi nhốt Thượng Quan Sâm vô cùng kín đáo, là một gian phòng độc lập, canh phòng nghiêm ngặt, sau khi Triệu Nguyên Duy mang nàng đi vào liền nhỏ giọng nói: “Thời gian không nhiều lắm, ngươi nhanh chút, ta đứng cửa giúp ngươi coi chừng.”

Kỉ Khuynh Nhan không ngừng gật đầu, chạy thẳng tới phòng giam, từ khe hở song sắt nhìn vào, chỉ thấy Thượng Quan Sâm mặc bộ quần áo tù nhân màu trắng, tóc tai hỗn độn, sắc mặt tiêu tụy.

Trái tim nàng đau xót, nhỏ giọng nói: “Thái tử ca ca ...”

Thượng Quan Sâm bên trong nghe tiếng không khỏi ngẩn ra, chờ hấn thấy rõ thị vệ trước mặt là Kỉ Khuynh Nhan giả trang, hưng phấn nhích lại gần, không thể tin được nói: “Nhan muội?”

Cách song sắt, ánh mắt của hấn vô cùng phức tạp.

Sau khi Thương Việt bị diệt, hấn lưu lạc ở ngoài, vẫn hồi thăm xung quanh tin tức của Kỉ Khuynh Nhan cho đến khi Triệu Nguyên Thừa sắc phong nàng làm hậu, hấn mới biết được vị thái tử phi chưa xuất giá của mình đã làm vợ người khác.

Hấn vốn hận Triệu Nguyên Thừa đến cực điểm, đến lúc nàng bị đoạt hậu càng thêm hận, chỉ muốn đem Triệu Nguyên Thừa đi lột da hủy cốt.

Mà đối mặt với vị hôn thê chưa gả của hấn, trong lòng hấn cũng có yêu, cũng có bình.

“Thái tử ca ca, ta vốn cho là ngươi đã chết, ban đầu ta thấy rõ đầu ngươi bị người chặt xuống, ngươi thế nào lại còn sống?”

“Ban đầu bị chém chết là thể thân của ta, ngay khi phát hiện đại quân Kim Thịnh xông vào kinh thành, ta cũng đã an bài xong người chết thay, trước đó tính toán tuyến đường tốt rời kinh thành.”

Kỉ Khuynh Nhan giật mình, nghĩ đến lúc ấy, nghe hấn nói xong trong lòng hơi giận.

“Nói cách khác, ngươi trước đó đã có đường lui, một khi Thương Việt bị đánh bại, an bài xong liền theo tuyến đường tốt chạy khỏi kinh thành?”

“Đúng vậy, Triệu Nguyên Thừa là người quỷ kế đa mưu, có một số việc ta không thể không phòng.”

“Vậy người có nghĩ tới hay không, người đi, cha ta nên làm cái gì bây giờ? Dân chúng Thương Việt phải làm sao? Cha người, văn võ bá quan phải làm sao bây giờ?”

Không để ý hấn muốn nói lại thôi, nàng tức giận nói: “Người có biết hay không cha người bị buộc thắt cổ chết, rất nhiều đại thần vì sợ trở thành tù binh bị hành hạ đã uống thuốc tự vẫn, dân chúng trốn trốn tránh tránh, cả Thương Việt lâm vào cảnh lầm than.”

“Đây đều là cớ hoang để Triệu Nguyên Thừa tạo thành.” Hấn cắn răng nghiêng lợi nói.

“Không, nguyên nhân đều là tự tay người tạo ra.” Phảng phất trong mắt nàng bốc lên ngọn lửa.

Thượng Quan Sâm ngăn người, một hồi lâu sau ân hận nói: “Thật xin lỗi Nhan muội, ta biết cha nàng qua đời trong chiến sự ...” Suy nghĩ một chút còn nói: “Đều là ta không tốt, nếu như ban đầu ta dẫn nàng đi cùng, nàng cũng không bị cớ hoang để bắt tới đây, mặc hấn khi dễ.”

Từ khe hở song sắt, hấn kéo tay nàng lại: “Nhan muội, ta rất nhớ nàng ...”

“Nhưng hiện tại nàng đã là nữ nhân của trẫm.”

Đột nhiên xuất hiện âm thanh phá tan yên lặng trong thiên lao.

Nghe âm thanh Triệu Nguyên Thừa, Kỉ Khuynh Nhan theo bản năng kéo cánh tay của mình trở về, nàng thấp thỏm nhìn bóng dáng hấn từ từ tiến lại gần.

Cặp mắt của nàng cũng không tránh được mắt Triệu Nguyên Thừa, nhưng hấn cười cười, đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng lấy khăn tay xoa xoa mặt của nàng.

“Cho dù muốn giả trang thành thị vệ, cũng không cần đem mặt mình đánh tới như vậy, nhìn nàng bẩn đến độ muốn biến thành tượng đất nhỏ.”

Kỉ Khuynh Nhan bị hấn đột nhiên xuất hiện dọa sợ không nhẹ, chỉ có thể tùy hấn giúp mình lau mặt.

Động tác Triệu Nguyên Thừa rất dịu dàng, từng chút từng chút vô cùng cẩn thận đem mặt nàng lau đến hai gò má trở về trắng nõn mềm mại, mới dịu dàng nói: “Nơi này là thiên lao, môi trường tồi tệ, thân thể của nàng yếu kém, ở địa phương ẩm thấp này lâu chỉ sợ sẽ sinh bệnh. Lưu Phúc, còn không mau đưa Nhan nhi hồi cung nghỉ ngơi.”

Lưu Phúc theo sát ở phía sau linh mệnh, khom người đi tới, hướng về Kỉ Khuynh Nhan dùng tay ra hiệu.

Nàng lẳng lẳng nhìn Triệu Nguyên Thừa một cái, lại quay đầu nhìn Thượng Quan Sâm, không có lưu lại một câu, thở dài, quay người đi.

Hấn tự tiểu phi tiểu đứng trong thiên lao nhìn Thượng Quan Sâm nói: “Nhìn nữ nhân mình thích được người đàn ông khác ôm trong ngực, giờ phút này người nhất định cực hận đi.”

Thượng Quan Sâm tức giận giống to: “Là người đem Nhan muội giam bên cạnh người, nàng tuyệt đối không phải thật tâm yêu người.”

“Nàng có phải thật tâm yêu trẫm hay không, không phải là do người tới bình luận, ba ngày sau, người an tâm lên đường đi.”

Triệu Nguyên Thừa mang theo vẻ đắc ý bước ra thiên lao, sắc mặt rất nhanh liền chìm xuống, chạy thẳng tới Vong Ưu cung.

Vừa đi vào trong phòng, hấn liền cho các nô tài phục vụ trog cung lui ra, mặt lạnh tới trước mặt tiểu nữ nhân: “Nàng đối với Thượng Quan Sâm có phải nhớ mãi không quên hay không?”

Bị hấn đột nhiên chất vấn, Kỉ Khuynh Nhan sửng sốt thật lâu mới lấy lại tinh thần: “Người nói vậy là ý gì?”

Hấn hừ lạnh một tiếng: “Trẫm là có ý gì, trong lòng nàng đều biết. Nàng lại có thể sau lưng trẫm đi thăm hấn, không phải là hấn rất may mắn còn sống, nếu như ban đầu trẫm không có đem nàng từ Thương Việt tới, như vậy giờ này ngày này, nàng cùng hấn có thể tái tục duyên phận kiếp trước, kết duyên vợ chồng?”

Lời hấn nói làm khuôn mặt Kỉ Khuynh Nhan cùng lúc xanh trắng. Nàng cho là tình yêu của mình đối với Triệu Nguyên Thừa đã biểu đạt rất rõ ràng, hấn vẫn nghi ngờ mình?

Thật ra nếu hấn không có can dự vào thì nàng cũng không yêu Thượng Quan Sâm.

Hoặc giả Thượng Quan Sâm đối với nàng có yêu thích, nhưng trước mắt là quyền thế và sinh mạng, người đàn ông này lại tình nguyện lựa chọn loại thứ hai, người như vậy không phải là người nàng muốn.

Nếu như Thượng Quan Sâm yêu nàng phát ra từ nội tâm thì hấn sẽ không bỏ lại nàng một mình ở lại Thương Việt.

Một nam nhân trong lúc nguy nan không cần biết đến nàng thì không có tư cách được nàng nhớ thương.

Nàng chạy đi thiên lao thăm hấn, chẳng qua là bận tâm chuyện cũ hai người, chỉ muốn gặp hấn lần cuối cùng mà thôi.

Nàng từ trước tới nay mạnh miệng, trời sinh tính khí quật cường, làm cho nàng không cách nào nói rõ cho hấn nghe.

Cho nên khi đối mặt hấn trĩ trích cùng trách tội, nàng chỉ bĩu môi, mặt tức giận tới kháng nghị oan uổng với hấn.

Triệu Nguyên Thừa mặt ngoài tỉnh táo, trong lòng lại bị ghen tị làm ờ mắt.

Thấy Kỉ Khuynh Nhan không có lập tức phủ nhận suy đoán của mình, giải thích cho hấn, trong đầu của hấn ghen tức mọc lan tràn, tức giận đến toàn thân phát run, liền một phen bắt cổ tay của nàng.

Hấn cả giận nói: “Lâu như vậy, trăm đối với nàng như thế nào trong lòng nàng nên rõ ràng, trăm có thể dễ dàng tha thứ nàng tùy hứng, điều ngoa thậm chí nàng cố tình gây sự, nhưng tuyệt không thể dễ dàng tha thứ nàng phản bội trăm.”

Quyết tâm không để ý tới tay nàng bị nắm đau thống khổ, hấn hung tợn nâng lên nụ cười, còn nói: “Kỉ Khuynh Nhan, nếu như nàng còn có tâm, thì nhớ cho trăm, kết quả phản bội trăm, nàng tuyệt đối không chịu đựng nổi.”

Nàng bị hấn nắm đau ra nước mắt, vốn là còn có mấy phần áy náy, lúc này cũng toàn bộ hóa thành tức giận.

“Ta cho tới bây giờ cũng không nhớ qua muốn phản bội ngươi, chẳng qua nếu như có một ngày ta thật sự lựa chọn phản bội, vậy cũng tuyệt đối là ngươi ép ta.”

“Nàng dám?” Hấn rống giận.

“Ngươi nếu ép ta, ta liền dám!” Nàng không chịu thua rống trở.

Triệu Nguyên Thừa giận đến mất đi lý trí, giơ tay lên cho nàng một cái tát, nhưng phát hiện mình động thủ, không khỏi áy náy nghĩ hối.

Một tát này mặc dù đánh không nặng lắm, nhưng cũng làm gò má mềm mại của Kỉ Khuynh Nhan in ra dấu đỏ năm ngón tay.

Nàng đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó nổi giận, gần như không chút nghĩ ngợi trở tay đánh trả hấn một cái, Triệu Nguyên Thừa không dám tin, nàng giận đến rống to, “Ngay cả cha ta cũng không có đánh ta, ngươi lại dám đánh ta, Triệu Nguyên Thừa ta và ngươi cùng liều!”

Nói xong, nàng vung tay lên nhào tới trên người hấn, lại bắt lại cắn vừa đá vừa đạp, tựa như con mèo nhỏ bị giẫm vào đuôi, gần như là xuất tất cả vốn liếng thay mình lấy lại công đạo.

Triệu Nguyên Thừa trong lúc ngờ ngạc bị tiểu móng vuốt bắt được, gương mặt tuần tú bây giờ bị cào ra mấy vết máu.

28. Chương 28

Kỉ Khuynh Nhan cực kỳ tức giận, nàng từ nhỏ đến lớn được người cưng chiều, coi như là bị hấn bắt vào hoàng cung, cũng tuyệt đối được che chở như bảo bối.

Hôm nay nàng lại bị tên khốn này ột cái tát, mặc dù không đau lắm, hơn nữa nàng cũng rất nhanh đánh lại báo thù ỉnh, nhưng nàng trời sanh nóng tính lại chịu không nổi nửa điểm uất ức, khiến cho nàng không cách nào dễ dàng nuốt xuống cục tức này.

Bạt tay nếu là người khác đánh, đánh một trận mắng ột trận phát tiết một lần là được.

Nhưng bạt tai này là nam nhân nàng yêu đánh, uất ức tức giận đã không đủ để hình dung tâm tình của nàng giờ khắc này, đầu còn quần hấn là hoàng đế tôn sư khỉ gió gì, cái gì mà khí chất thực nữ, đánh trước nói sau.

Hắn ôm lấy đôi tay nhỏ bé không ngừng quơ múa của nàng, hét lớn: “Đủ rồi, nàng đừng được voi đòi tiên, trăm lần đánh nàng.”

“Người đánh ta? Cái tên khốn kiếp này lại dám đánh ta.”

Nàng lại vẫn vừa khóc lại náo, hận không thể đem ủy khuất của mình phát tiết trên người của hắn gấp mười gấp trăm lần .

Triệu Nguyên thừa biết nàng không chịu thua thiệt, vừa rồi mình tức giận vô cùng tát nàng một cái, thật ra thì có chút áy náy, liền để tùy nàng náo, nhưng lực đạo của hắn cũng không lớn, coi như nàng muốn báo thù, mình cũng đã bị nàng lại túm lại cản trở thù lại rồi.

Hết lần này đến lần khác buông tha người không hiểu đạo lý này, chộc cho hắn lại có chút nổi giận, hơn nữa trong lòng hắn vốn có mấy phần oán khí, lúc này cũng không kịp thương hương tiếc ngọc, một tay chặn ngang ôm lấy nàng, hừ lạnh nói: “Nàng đã không biết tốt xấu như thế, trăm không ngại giáo huấn nàng dừng lại.”

Hắn đi thẳng tới giường lớn, không khách khí ném nàng lên.

Kỉ Khuynh Nhan bị đau, vừa định đứng dậy phản kháng, chỉ thấy hắn lấy một dây lụa ở trên màn, đem tay nàng không ngừng vung vẩy vàng trời chặt.

Nàng la to, khóc lớn đại náo, vẫn không ngăn cản được nam nhân sắp dạy dỗ nàng.

Lần này, Triệu Nguyên Thừa không có chút thương tiếc nàng, từ đầu tới đuôi đem nàng ăn sạch sẽ, ngay cả nàng cầu xin tha thứ, hắn cũng không như bình thường dễ dàng bỏ qua.

Hắn rời đi Vong Ưu cung thì Kỉ Khuynh Nhan xuất ra sức lực cuối cùng, vừa đập đồ vừa tức miệng mắng to, nàng dùng hết toàn bộ hơi sức, cả người hỗn loạn , tiến vào mộng đẹp.

Cũng không biết ngủ bao lâu, khi Kỉ Khuynh Nhan tỉnh lại, phát hiện mình không hề ở Vong Ưu cung, nàng mơ mơ màng màng quan sát bốn phía, trong tai nghe thấy tiếng sóng biển, mới phát hiện ra mình ở một khoang thuyền bài biện hết sức đơn sơ.

Trong bụng nàng cả kinh, vội vàng đứng dậy kiểm tra trên người mình, áo trong còn mặc, áo khoác là một chiếc áo khoác, không lâu trước Triệu Nguyên Thừa phái người làm cho nàng.

Nhưng vì sao nàng lại ở trên thuyền?

Chẳng lẽ hắn tự biết đuối lý, muốn dỗ nàng vui vẻ lần nữa, cho nên thừa dịp nàng ngủ say lại đem nàng ra khỏi hoàng cung?

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng ngọt ngào, lão đảo đứng dậy muốn đi tìm hắn, nhưng cảm giác giữa hai chân bị giầy vò còn có chút khó chịu.

Nàng vừa tức rất muốn đập đồ, nhưng khoang thuyền này thật sự vô cùng đơn sơ, coi như nàng muốn đập, cũng không có đồ gì cho nàng đập.

Nàng thử thăm dò đi tới bên ngoài khoang thuyền, lúc này sắc trời bên ngoài đã gần đến lúc hoàng hôn. Nàng quan sát cẩn thận, phát hiện đây là một chiếc thuyền cá nhỏ, trên thuyền trừ một người chèo thuyền ở ngoài, còn có một người nàng không ngờ được, nàng kinh ngạc kêu to ra tiếng, “Thượng Quan Sâm?”

Đang nói chuyện cùng người chèo thuyền, hắn nghe tiếng, trên mặt vui mừng, vội vàng đón, “Nhan muội, nàng tỉnh rồi?”

“Tại sao ta lại ở chỗ này? Đã xảy ra chuyện gì? Đây là đâu?”

Hắn cười đắc ý, “Nàng chắc không ngờ được, ta đã trốn ra được từ trong thiên lao của cầu Hoàng đế. Ngay từ lúc vào cung hành thích, ta đã an bài xong đường chạy trốn, lần này ở trong thiên lao nghỉ ngơi mấy ngày, chính là lên kế hoạch làm thế nào đem nàng mang ra khỏi hoàng cung.”

Hắn rất vui vẻ bắt lấy cổ tay của nàng, xoa nói: “Nhan muội, từ nay về sau để ta tới bảo vệ nàng, mặc dù ta mất đi ngôi vị Hoàng đế, mất đi Thương Việt, nhưng không sao, bởi vì trước đây thật lâu ta đã cất dấu một khoản vàng bạc tài bảo, những tiền tài kia đủ cho chúng ta thoải mái qua hết nửa đời sau.”

Kỉ Khuynh Nhan không khỏi tròn tròn cặp mắt, hất bàn tay to của hắn, cả giận nói: “Nói cách khác, người cần bản không cần biết ta có nguyện ý hay không, liền đem ta từ trong hoàng cung bắt ra ngoài?”

Thượng Quan Sâm không hiểu cau mày, “Cái gì mà bắt? Nàng vốn chính là nương tử chưa cưới hỏi của ta, năm đó là kế hoạch không hoàn hảo, thời điểm chạy trốn không đem nàng cùng đi, lần này ta vào cung hành thích, vốn là nghĩ nếu như không thành công, cũng nhất định phải dẫn nàng ra khỏi đó, giải cứu nàng từ trong địa ngục ra.”

Nàng tức giận kinh khủng, giận không kềm được quát: “Giải cứu? Người điên ư? Thế lực Triệu Nguyên Thừa lớn như vậy, một khi hắn phát hiện ta rời khỏi hoàng cung, nhất định sẽ phái người tìm kiếm khắp thiên hạ, huống chi, ta căn bản chưa từng nói ta muốn rời khỏi nơi đó, chứ nói chi là rời khỏi Triệu Nguyên Thừa!”

Hắn sợ run thật lâu, mới thử thăm dò hỏi: “Nàng. chẳng lẽ nàng thích tên cầu hoàng đế kia?”

Kỷ Khuynh Nhan không lên tiếng, bộ dáng lúng túng như bị nói trúng tâm sự.

Thượng Quan Sâm tức giận đến sắc mặt trắng bệch, bắt được cổ tay của nàng rống giận, “Nàng quên cầu hoàng đế kia là kẻ thù của chúng ta sao? Hắn chẳng những cướp đi Thương Việt, còn làm hại ta nàng có nhà không thể về, cha nàng không phải cũng chết ở trong tay của hắn sao?”

“Thì sao nào? Ta đã là nữ nhân của hắn.”

“Không quan trọng, ta sẽ không để ý, coi như nàng đã không phải là thân thanh bạch, ta cũng sẽ không ghét bỏ nàng.”

Những lời này quả thật khiến Kỉ Khuynh Nhan giận đến sắp nổ tung. Nàng đá một cước vào trên đùi hắn, quát: “Người không quan tâm nhưng ta quan tâm, từ đầu tới đuôi ta căn bản không thích người, nếu tính ta có hôn ước, mà trong cuộc đời ta người đàn ông đầu tiên là Triệu Nguyên Thừa.”

“Cho nên nàng muốn nói với ta, nàng thật yêu tên cầu hoàng đế kia rồi hả?”

“Hắn không phải cầu Hoàng Đế, hắn là trượng phu của ta, là nam nhân ta muốn dựa vào cả đời!”

Mặc dù đáy lòng vẫn rất giận Triệu Nguyên Thừa, nhưng yêu chính là yêu, không thương chính là không thương, nàng còn không có hồ đồ đến ngay cả đạo lý này đều không rõ ràng.

Triệu Nguyên Thừa đối với nàng thật tốt, coi như trước có chút luống cuống, đó cũng là bởi vì quá quan tâm nàng, quá sợ mất đi nàng mới làm chuyện ngu xuẩn.

Hai người nếu là vợ chồng, vợ chồng đầu giường ằm ỉ cuối giường hợp, có ân oán gì, đó cũng là chuyện vợ chồng bọn họ, không liên quan đến Thượng Quan Sâm!

Cho nên nàng rất giận, Thượng quan Sâm không hỏi ý kiến của nàng liền đem nàng ra khỏi hoàng cung, tự cho là đúng, chuyện quyền độc đoán.

Hai người tranh chấp không nghỉ, cách đó không xa truyền đến tiếng kèn, cẩn thận nhìn lên, một chiếc thuyền quan khổng lồ từ xa lái tới.

Thuyền cá nhỏ, người chèo thuyền thấy thế sợ hết hồn, hấn chỉ là một tiểu dân chúng, vạn vạn không nghĩ tới sẽ chộc đến thuyền quan, sợ tới mức chân như nhũn ra, lập tức bỏ lại mái chèo, phịch một tiếng quỳ rạp xuống boong thuyền.

Thuyền quan kia càng ngày càng gần, khi Kỉ Khuynh Nhan thấy rõ ràng đứng ở phía trước thuyền quan chính là một người nam nhân khoác áo khoác màu trắng thì ánh mắt hơi ngạc nhiên.

Không nghĩ tới Triệu Nguyên Thừa đuổi tới quá mau.

Phía sau hấn đứng mười Đại Nội Thị Vệ, còn có một bầy Cung Tiễn Thủ đang kéo căng dây cung, nhắm thẳng về phía chiếc thuyền câu nho nhỏ này.

Triệu Nguyên Thừa đứng chấp tay, ánh mắt lạnh như băng, nhìn không ra bất kỳ biểu hiện nào trên mặt.

Hấn hung hăng nhìn chằm chằm Kỉ Khuynh Nhan, khi hai chiếc thuyền rớt cuộc áp vào nhau, hấn cả giận nói: “Lá gan của nàng quả nhiên khá lớn, bị dạy dỗ như vậy, lại còn dám phản bội trẫm.”

Kỉ Khuynh Nhan cảm thấy cái án này thật là thiên đại oan uổng, nhưng hôm nay giải thích cũng không hết chuyện, bởi vì Triệu Nguyên Thừa nhất định giận không nhẹ, nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên nghĩ đến một phương pháp có thể nói rõ tâm ý.

Nàng đưa tay sờ vào vạt áo, mà động tác này không có tránh được mắt của Triệu Nguyên Thừa.

Lúc trước hấn mang nàng lên lút xuất cung, du ngoạn đến Pháp Nguyên tự, lúc bị người đuổi giết, nếu không phải nàng tung ra Đoạn hồn phẫn, những người áo đen kia cũng không sẽ chết nhanh như vậy.

Lúc đó Kỉ Khuynh Nhan cũng làm động tác này.

Triệu Nguyên Thừa mất một mị, đáy lòng trong nháy mắt đóng băng. Chẳng lẽ nàng hận mình hận đến muốn bị giết chết sao?

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, không đợi tay của nàng lấy từ trong vạt áo ra, hấn trở tay đoạt lấy mũi tên một Cung Tiễn Thủ bên cạnh, trong nháy mắt một mũi tên tay vừa ngoạn vừa chuẩn bắn thẳng ngay giữa vai trái nàng.

Kỉ Khuynh Nhan chỉ cảm thấy đầu vai đau xót, một cỗ lực lượng khổng lồ khiến cho hai chân nàng không tự chủ được lùi về phía sau hai bước.

Thân thể lay động một hồi, nàng nhìn thấy máu tươi đỏ thẫm gần như là trong nháy mắt nhiễm đỏ áo khoác trắng noãn, nàng theo bản năng đưa tay dụi vết thương, đau đớn buông lỏng ngón tay cầm một chuỗi vòng ngọc màu đỏ tím.

Triệu Nguyên Thừa nhìn kỹ, suy nghĩ nhất thời mất sạch.

Là vòng ngọc Thánh linh, ban đầu hấn tự mình tặng cho nàng.

Tại trong sơn động, hấn từng cầu xin nàng nhận lấy quà tặng này, hấn nói, ngọc Thánh Linh này đại biểu một cam kết của đế vương đối với nữ nhân hấn yêu mến.

Nếu như nàng chịu giữ tốt phần quà tặng này, một ngày kia, hấn có thể hoàn thành bất kỳ tâm nguyện nào của nàng.

Lúc này trời chiều trầm xuống, trong ngày mùa đông, gió thổi bên tai lạnh đến thấu xương.

Kỉ Khuynh Nhan khó có thể tin gắt gao nhìn chằm chằm cái người bắn nàng một mũi tên, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, làm mờ hồ toàn bộ tầm mắt nàng.

Nàng che vết thương, chậm rãi giơ chuỗi vòng ngọc Thánh Linh nhuộm máu lên, thanh âm run rẩy nói: “Người. Người đã đáp ứng ta, chỉ cần ta giữ nó tốt, người sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ta.”

Triệu Nguyên Thừa đã chấn kinh không nói ra lời, cánh môi run rẩy vô số lần mới dứt quãng giải thích, “Nhan Nhi. Nhan Nhi nàng nghe trầm giải thích, trầm cho là. Nàng muốn. Đoạn Phách phần kia.”

Gần tối, gió lạnh tùy ý gào thét, khoảng cách của hai người rõ ràng gần trong gang tấc, lại giống như cách xa ngàn dặm.

Triệu Nguyên Thừa thấy sắc mặt của nàng càng ngày càng trắng bệch, máu tươi từ vết thương không ngừng chảy xuống, toàn bộ cánh tay cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, lòng hấn sợ hãi muốn tiến lên ôm nàng trở về, lại đến không kịp.

“Thì ra người không tín nhiệm ta như vậy.”

Chỉ thấy nàng thê lương cười lên, quăng cho hấn một ánh mắt tuyệt vọng, nhẹ nhàng đặt chuỗi vòng ngọc Thánh Linh bị nhiễm hồng kia trên ván thuyền, mắt nhắm lại, ngã về sau.

Một khắc kia, toàn bộ thế giới đột nhiên an tĩnh lại, tất cả mọi người sững sờ nhìn chằm chằm vào mặt biển vắng lên bọt sóng, chấn kinh đứng yên tại chỗ.

Triệu Nguyên Thừa nghe được thanh âm nứt vỡ của mình, trong tiếng kêu sợ hãi của mọi người, chợt nhảy vào trong biển, khắp nơi tìm kiếm tiểu bóng đáng kia.

29. Chương 29

Hôm đó nước biển chảy xiết, coi như Triệu Nguyên Thừa lệnh tất cả người hiểu thủy tính cùng nhau xuống biển tìm kiếm, cuối cùng đánh không lại vô tình của biển rộng, không tài nào tìm được bóng dáng Kỉ Khuynh Nhan.

Sau đó, nhìn nàng rơi xuống biển bỏ mạng - Thượng Quan Sâm - lần nữa bị bắt vào tù, mặc dù hấn hận Triệu Nguyên Thừa hận đến cắn răng nghiêng lợi, nhưng là hấn bắt người làm hại Nhan muội bị giết lầm bỏ mình, hấn cũng liên yên lặng thúc thủ chịu trời.

Khi biết được sự thật Triệu Nguyên Thừa càng thêm hối hận không kịp. Hấn chẳng thể nghĩ tới, mình tự cho là thông minh làm hại Nhan Nhi hương tiêu ngọc tán.

“Đã qua nửa tháng, nhưng vẫn không tìm được thi thể, hoàng huynh, hoặc giả ông trời sẽ cho kỳ tích, hoặc giả Nhan muội căn bản không chết.” Triệu Nguyên Duy cố gắng khiến giọng nói nhẹ nhàng, khuyên giải.

Từ khi Kỉ Khuynh Nhan rơi xuống biển, Triệu Nguyên Thừa liền cự tuyệt vào triều, cả ngày ngắm nhìn vòng ngọc Thánh Linh nhuộm máu kia, thấy vật nhớ người.

Hôm nay chỉ có thể do Triệu Nguyên Duy ra mặt xử lý tất cả chánh sự. Hấn biết lần này hoàng huynh đã gặp phải đả kích rất lớn, dù sao Nhan muội chính là sinh mệnh của hoàng huynh.

Coi như hiện tại thi thể vẫn chưa được vớt lên, nhưng khi rơi xuống biển nàng chịu trọng thương, hơn nữa hải lưu chảy xiết, dưới tình huống đó khả năng sống sót gần như không có.

Lời an ủi này đừng nói hoàng huynh không tin, ngay cả lúc chính hấn nói ra khỏi miệng, cũng là phí rất nhiều hơi sức mới nói, miễn cưỡng mình tin tưởng.

Triệu Nguyên Thừa chẳng qua là sững sờ, giống như nghe được lời của đệ đệ, lại giống như không có.

Nhan Nhi là hấn tự tay hại chết .

Hấn vĩnh viễn cũng không quên được mình bắn mũi tên nặng nề kia về phía vai nàng, ánh mắt nàng tuyệt vọng mỗi đêm xuất hiện ở trong giấc mộng của hấn.

Hấn chỉ muốn ngăn cản nàng dùng Đoạn Phách phần đi đối phó mình, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn mạng của nàng.

Nhưng cho dù hấn giải thích thế nào, cãi lại thế nào, Nhan Nhi cũng không nghe được nữa.

Nhan Nhi nhất định hận chết hấn!

Cái loại hận đó khẳng định sâu tận xương tủy, nếu không nàng sẽ không ngay cả một câu cũng không lưu, cứ như vậy nhắm mắt nhảy vào trong biển, tự tay chấm dứt tánh mạng của mình.

Đó là kháng nghị cùng trả thù không tiếng động nàng dành cho hấn.

Nàng nóng tính, thích mang thù, người khác đã thương nàng một phần, nàng sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần.

Trong lòng nàng rõ ràng, một khi nàng chết rồi, đời này hấn cũng đừng mong sống tốt.

Nàng dùng loại phương thức cực đoan nhất báo thù hấn không tín nhiệm nàng, mà phương thức quả nhiên rất thành công, thành công đến mức khiến hấn không bội phục cũng không được.

Bởi vì thế giới của hấn sụp đổ rồi, tất cả hi vọng trong giây phút nàng rơi xuống biển toàn bộ tan thành mây khói.

Hấn cười, nụ cười kia hết sức thê lương bi thảm, “Nàng dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất đối với ta, nàng trả thù vô cùng tàn nhẫn.”

Triệu Nguyên Duy thấy hấn cười đến có chút không bình thường, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Nhan muội rơi xuống biển sống chết không rõ đã để cho hấn gấp đến độ bể đầu sút trán, hoàng huynh nếu lại xảy ra cái gì ngoài ý muốn, vậy hấn nên làm gì bây giờ?

“Hoàng huynh, ngài đừng như vậy, ít nhất khi chưa tìm thấy xác Nhan muội, ngài nhất định phải kiên cường, Nhan muội cát nhân thiên tướng, sẽ không chết dễ dàng như vậy.”

Nắm thật chặt tay, ánh mắt Triệu Nguyên Thừa trống rỗng hướng ứng, “Đúng vậy, ta cũng không tin nàng sẽ chết, một người kiêu ngạo thế kia làm sao có thể sẽ dễ dàng chết, nàng đã từng nói, nàng yêu mạng, hận nhất chính là đoạt tính mạng nàng.”

Nói tới chỗ này, hấn cười cười, “Nha đầu kia nóng tính vô cùng, hôm nay ta đã thương nàng, nàng nhất định sẽ trở lại tìm ta báo thù, nếu ta còn sống, nàng đại thù chưa báo, cho nên sao nàng có thể không trở lại?”

Nói xong, nước mắt hấn chảy xuống.

Triệu Nguyên Duy âm thầm kinh hãi. Hoàng huynh luôn luôn kiên cường, ngay cả ban đầu bị những huynh đệ khác đuổi giết, bị bảy sói cắn toàn thân là máu, hấn cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt.

Nhưng hôm nay, hoàng huynh lại khóc.

Như hải tử bị uất ức, khóc đến thương tâm tuyệt vọng, không thể ra sức như vậy.

Mặc dù tay hấn nắm quyền lớn, nhưng quyền lực lại không vẫn hồi được tánh mạng nữ nhân hấn yêu.

Thì ra là, hoàng đế cũng không phải là không gì không làm được.

Triệu Nguyên Duy lặng yên thở dài. Sớm biết chữ tình đã thương người, nhưng không ngờ tình kia đủ để đã thương người sâu như vậy.

Cách kinh thành không xa có một địa phương tên là Cái Châu Tiểu Ngư Thôn, dân trong thôn đều dựa vào ra biển bắt cá sinh sống.

Lúc ban ngày, đàn ông trong thôn cũng ra biển kiếm sống, chỉ để lại một đám phụ nữ ở nhà may vá quần áo nấu cơm, chăm sóc người già cùng trẻ nhỏ.

Lúc này đã là mùa xuân tháng ba, khí trời trở nên ấm áp, khắp núi nở đầy hoa đào xinh đẹp.

Một người quần áo vải thô, chân đạp giày vải, trong miệng không đựng đũa ngậm một cây cỏ xanh, đang ngồi xếp bằng ở trên thảm cỏ

Bên trái bên phải hẳn có bốn lão nhân gia râu bạc, trước mặt mỗi lão đầu bày một bàn cờ, mà mỗi ván nước cờ đều lâm vào nước chết.

Thiếu niên tuần tú lay lay vai một người áo trắng trong đó, “Lý gia gia, ngài có nhận thua hay không?”

Đối phương hừ một tiếng, tiếp tục nghiên cứu đi như thế nào để thoát khỏi tử cục.

Thiếu niên lại quay đầu nhìn về phía mấy người khác, từng người một chỉ vào bàn cờ nói: “Tử cục, tử cục, tất cả đều là tử cục!”

Mấy lão đầu tức đến không nói gì được, ván cờ trước mắt căn bản không có xu thế thay đổi, bốn người chỉ có thể không cam tình bất nguyện móc từ trong lòng ra một bạc vụn bỏ vào trong tay thiếu niên kia.

Thiếu niên mặt mày hớn hở thu bạc vào trong ngực, cười hì hì nói: “Mấy vị gia gia, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục a.”

“Nha đầu người rất lợi hại, công phu đánh cờ rất cuộc ai dạy người?”

Thiếu niên chẳng qua là cười hì hì một tiếng, nói lời từ biệt về nhà.

Bị gọi thành nha đầu, thiếu niên không phải ai khác, chính là người mấy tháng trước rơi xuống biển vẫn chưa chết - Kỉ Khuynh Nhan.

Ban đầu nàng ôm hận nhảy xuống biển, nước biển chảy xiết cũng không biết đưa nàng về nơi nào, khi tỉnh lại phát hiện mình lại nằm ở trong nhà một hộ thôn dân.

Sau này nàng mới biết được, lúc ấy có ngư dân ra biển bắt cá, cá không có bắt được, ngược lại vớt được nàng ở trong lưới.

Thôn dân kia là một người tốt bụng, thấy nàng còn có một chút khí, liền đem nàng mang về nhà để thê tử chăm sóc.

Cũng thật may là trong thôn có một đại phu lớn tuổi, lão Đại phu bốc cho nàng mấy thang thuốc lại nghiêm túc đắp vết thương, mạng nhỏ cuối cùng cũng được bảo toàn.

Thân thể Kỉ Khuynh Nhan mới khỏi, từng nghe nói triều đình thông báo, Hoàng thượng hạ lệnh ra biển vớt thi thể tiền Hoàng hậu.

Đối với chuyện lần này, Kỉ Khuynh Nhan từ chối cho ý kiến, bởi vì nàng đã bị tên khốn kiếp Triệu Nguyên Thừa này làm bị thương.

Mặc dù ban đầu xác thực là hiểu lầm, nhưng hẳn ngoan tâm bắn tên về phía nàng thì nàng liền hoàn toàn thất vọng với nam nhân này.

Trời cao an bài kết cục như vậy cho hai người, cũng chưa hẳn không phải một chuyện tốt.

Bởi vì hiện tại nàng còn trẻ, hẳn sủng ái khi còn xinh đẹp, khi nàng già đi không còn trẻ đẹp, hoàng đế nắm thiên hạ trong bàn tay sao còn có thể cưng chiều nàng như bảo bối?

Mặc dù cái ý nghĩ này thường làm nàng khổ sở, muốn khóc, nhưng nàng còn cả đời, không thể mãi tưởng nhớ hẳn, hẳn làm hoàng đế, nàng làm tiểu dân chúng, là tốt nhất.

Nàng cùng Triệu Nguyên Thừa có kết thúc như vậy, có lẽ do ông trời an bài. Dù sao xem sách sử, không có hoàng đế nào có thể chung tình đến chết với một nữ nhân, Đường Minh Hoàng dù yêu Dương quý phi thế nào, cuối cùng không phải cũng tự tay đưa nữ nhân yêu mến lên đường Hoàng Tuyền sao?

Nghĩ như vậy, uất ức trong đáy lòng nàng tựa hồ từ từ hóa thành hư không. Có lẽ mấy năm nữa, Kỉ Khuynh Nhan này sẽ hoàn toàn biến mất trong lòng Vĩnh Liệt đế thôi.

Nàng hất bóng dáng của người nọ, bước nhanh chân đi về nhà. Trước mắt nàng ở tại nhà vợ chồng Trần đại thúc cùng Trần Đại thẩm, Trần đại thúc chính là ngư dân lúc trước cứu nàng, năm nay hơn 40 tuổi, dưới trướng có hai đứa con trai, con lớn nhất mười bảy tuổi, đứa nhỏ mười lăm tuổi, hai huynh đệ cũng rất thật thà, đối với nàng cũng hết sức thân thiện.

Sau khi về đến nhà, Trần đại thúc ra biển bắt cá đã trở lại, thường ngày hắn sẽ không trở về sớm như vậy, nhưng là hôm nay nghe nói thôn trưởng có chuyện muốn tuyên bố, cho nên hắn chân trước vừa đến nhà, chân sau phải đi tìm thôn trưởng.

Trần Đại thẩm đang làm cơm tối.

Trần Tiểu Long là con trai lớn Trần gia, nhỏ hơn nàng hai tuổi, vóc dáng so với nàng cao hơn nửa cái đầu, thấy nàng trở lại, liền cười hì hì nghênh tới đây, “Tiểu Nguyệt tỷ, ngày hôm nay tỷ lại thắng những lão gia gia kia bao nhiêu bạc?”

Kỉ Khuynh Nhan ở nơi này tên là Kỉ Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt là nữ danh của nàng, là năm đó mẹ nàng còn chưa qua đời tự mình đặt cho nàng.

Dù sao cái tên Kỉ Khuynh Nhan này đã không thể tiếp tục dùng được nữa, gọi Kỉ Tiểu Nguyệt cũng tốt.

Nàng móc ra mấy viên bạc vụn từ trong túi khoe khoang một phen, xoay người liền giao cho Trần Đại thẩm đương gia dùng.

Một nhà bốn người vô cùng thuần phác thật thà, mặc dù nàng chỉ là người bọn hắn nhặt về, nhưng vợ chồng Trần gia cũng coi nàng như nữ nhi ruột thịt mà đối đãi.

Huống chi Kỉ Khuynh Nhan đẹp như thiên tiên, hơn nữa tính tình phóng khoáng, đối đãi với người lại chân thành, không muốn thích nàng cũng khó.

Mấy người đang ở nhà tán gẫu, không bao lâu, chỉ thấy Trần đại thúc về mặt ngưỡng trọng về nhà, trịnh trọng tuyên bố với mọi người, “Hoàng thượng băng hà rồi, bảy ngày sau hậu táng ở Hoàng Lăng, dân chúng các nơi đều phải để tang Hoàng thượng.”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe xoảng một tiếng, cái ly trong tay Kỉ Khuynh Nhan rơi xuống mặt đất.

30. Chương 30

Mọi người đồng thời nhìn về phía nàng, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, ánh mắt sợ hãi.

Trần Tiểu Long thấy thế, quan tâm nói: “Tiểu Nguyệt tỷ, tỷ không sao chứ?”

Nàng ngẩn ngơ một lúc lâu, mới run rẩy nhỏ giọng hỏi: “Trần đại thúc, lỗ tai của có vấn đề, ngài. Ngài mới vừa nói gì?”

Trần đại thúc nhìn sắc mặt nàng không tốt, không có nhìn được chút lo lắng, “Thôn trưởng mới vừa lấy được công văn Huyện thái gia gửi tới, nói Hoàng thượng bởi vì quá độ tưởng niệm tiền Hoàng hậu, bị bệnh liệt giường, đã qua đời được ba ngày rồi, mà bởi vì Hoàng thượng không có con cháu, cho nên tân đế là đệ đệ Hoàng thượng, cũng chính là người năm ngoái được phong làm Trấn quốc Đại tướng quân - Lục vương gia.”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Thôn trưởng mới vừa nói ọi người, hoàng đế băng hà, cả nước thương tiếc, cho nên bảy ngày sau, cũng chính là ngày đưa tang Hoàng thượng, dân chúng cả nước đều muốn vì Hoàng thượng đốt giấy để tang.”

Những lời nói sau Kỉ Khuynh Nhan nghe không được rõ lắm, trong đầu chỉ bị một tin – Hoàng đế băng hà, Triệu Nguyên Thừa chết rồi.

Điều này sao có thể? Đây không phải là thật!

Rơi xuống biển, về mặt tuyệt vọng của hắn vẫn rõ ràng đây.

Nàng biết hắn hối hận, tự trách, cũng biết hắn không phải thật tâm muốn bắn chết nàng, hắn chỉ là từ bản năng bảo vệ mình.

Nàng cảm thấy đau đớn.

Nàng đưa tay phủ lên đầu vai, nhưng đau thật ra không phải ở nơi đó, chân chính đau là trái tim của nàng, rất đau rất đau, đau đến mức nàng gần như sắp không thở nổi.

Thù này nàng còn chưa báo, tên hoàng đế khốn kiếp kia sao có thể cứ như vậy mà chết?

Nước mắt nàng đột nhiên từ hốc mắt lăn xuống, dọa mọi người Trần gia sợ hãi, nhưng bọn họ còn không kịp mở miệng hỏi thăm thì nàng liền trợn ngược hai mắt, cả người cứ như vậy ngất đi.

Vĩnh Liệt đế bệnh nặng bằng hà, tin tức gần như truyền khắp Đại Giang Nam Bắc, mà ngày đưa tang Vĩnh Liệt đế, cả nước để tang.

Gỗ lim màu vàng chế thành quan tài được đưa thẳng về phía Hoàng Lăng, văn võ bá quan đốt giấy để tang theo đuôi ở phía sau, ngàn vạn dân chúng quỳ gối hai bên đường phố tiễn đưa Vĩnh Liệt đế.

Kỉ Khuynh Nhan quỳ gối trong đám người nhìn chung quanh, khi đội ngũ đưa tang từ từ xuất hiện ở trước mắt thì lòng nàng cũng dần dần trầm xuống.

Quan tài được hai mươi mấy người khiêng, nàng gắt gao nhìn chăm chăm vào áo quan to lớn, tự hỏi Triệu Nguyên Thừa có thật nằm ở bên trong an giấc ngàn thu rồi hay không.

Không, cái này không thể nào, người nọ âm hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan, ban đầu vì muốn một lần hành động mà đánh bại Thương Việt, ngay cả thủ đoạn hèn hạ đều làm ra được.

Đều nói người tốt sống không lâu, tai họa sống ngài năm, xấu xa như Triệu Nguyên Thừa sao có thể sẽ dễ dàng chết như vậy?

Đây nhất định có vấn đề!

Coi như ngôi vị hoàng đế đổi chủ, văn võ cả triều để tang, cũng không đủ chứng minh Triệu Nguyên Thừa thật sự đã chết rồi.

Trừ phi thi thể của hán nằm trong quan tài kia, nếu không nàng không tin, nàng muốn đi xác định.

Nghĩ tới đây, Kỉ Khuynh Nhan đột nhiên đứng dậy, không để ý tới người khác kinh ngạc chạy thẳng tới đội ngũ đưa tiễn, vô cùng lớn mật ngăn quan tài ở giữa đường.

Đám thị vệ khiêng quan tài bị sự xuất hiện đột nhiên của nàng làm giật mình, một người trong đó hướng về phía nàng cả giận nói: “Lớn mật, ngươi là người phương nào, lại dám chặn quan tài tiên đế, có biết phải bị tội gì?”

Kỉ Khuynh Nhan mặc người nọ kêu gào ầm ĩ, nâng một tay lên thật cao chỉ vào quan tài, cao giọng chất vấn: “Mở quan tài ra, ta muốn xem nằm bên trong có phải Triệu Nguyên Thừa thật hay không?” Nàng nói cương quyết, thân thể lại khẽ run.

Lời này chẳng những làm cho đám thị vệ sợ choáng váng, ngay cả dân chúng hai bên đường phố cũng bị sự xuất hiện đột ngột của nữ nhân này khiến cho khiếp sợ.

Nữ nhân này không muốn sống nữa sao?

Dám can đảm chặn đội ngũ tống táng hoàng gia tội đã không thể tha thứ rồi, nàng lại còn dám yêu cầu mở quan khám nghiệm tử thi trước mặt nhiều người như vậy?

“Người thật to gan, người tới, bắt kẻ cuồng đồ lớn mật này lại nhốt vào đại lao!” Tên kia thị vệ lớn tiếng kêu.

Dứt lời, bên cạnh xông ra hai thị vệ thân thủ nhanh nhẹn, mỗi người một bên bắt lấy cánh tay nàng xoay ra sau lưng.

Nàng gấp đến độ kêu to, vừa giãy giụa vừa đá chân, “Các người buông ta ra, ta mới không tin Triệu Nguyên Thừa chết rồi, trong quan tài này căn bản không có người đúng không, trừ phi ta tận mắt thấy, nếu không ta tuyệt không tin tưởng tên khốn hoàng đế kia lại chết dễ dàng như vậy.” Nàng càng mắng càng hung, nước mắt lại chảy đầy mặt.

Trong lòng của nàng bị thương thảm thiết khổ sở, một mặt không tin Triệu Nguyên Thừa thật đã chết rồi, một mặt lại sợ nếu mở quan tài ra, nhìn thấy thật là thi thể của hân, nàng nhất định không có cách nào sanh long hoạt hổ như hiên tại, huống chi là mắng.

Nhưng nàng ra sức chửi mắng rống giận, lắc lắc cánh tay nàng như thế nào thì hai thị vệ vẫn không buông tay.

Thấy chương động đã được thanh trừ, đội ngũ tổng táng tiếp tục đi về phía trước.

Kỷ Khuynh Nhan khóc đến cả mặt đầy nước mắt, bị hai thị vệ níu lấy, nàng không biết kể tiếp mình nên làm cái gì bây giờ, giờ khắc này, nàng chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới sụp xuống vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nàng không còn gì, lòng của nàng trống rỗng, đội ngũ tổng táng càng đi thì càng xa, nàng ngay cả nhìn Triệu Nguyên Thừa một lần cuối cũng không được.

Thị vệ mang nàng đi tới cuối phố thì dừng lại trước một chiếc xe ngựa, một người thị vệ trong đó đến gần xe ngựa nói câu gì, không đợi nàng lấy lại tinh thần, cả người liền bị thị vệ nhét vào trong xe ngựa.

Trước mặt một cánh tay vươn ra, nàng tiến vào xe ngựa, cánh tay ôm nàng vào trong ngực thật chặt.

Nàng căn bản không còn kịp nữa thấy rõ diện mạo người kia, mà chỉ cảm thấy cánh tay ôm nàng càng thu càng chặt, giống như sợ mất đi cái gì, hận không thu được nàng vào trong cơ thể mình.

“Bắt được nàng, ta rốt cuộc bắt được nàng.”

Thanh âm của người kia mặc dù rất nhẹ, lại không che dấu được kích động cùng ghen ngào.

Kỷ Khuynh Nhan choáng váng, ngẩn ngơ thật lâu mới từ từ ngẩng đầu lên, cố gắng tìm kiếm gương mặt tuần tú còn có thể xuất hiện trước mặt nàng.

Là hân sao? Là hân sao?

Lòng yên tĩnh của nàng đang từng điểm từng điểm thức tỉnh, nàng muốn xác nhận, rồi lại không dám, rất sợ chính mình một khi ngẩng đầu, lại thấy tuyệt vọng đủ để hủy diệt mình.

Ngày đó nghĩ đến khuôn mặt kia rốt cục lại hiện lên trước mắt mình, nàng không rõ biểu hiện vui sướng khi gặp lại, vẫn bị hân lừa gạt làm cho nổi giận.

Hai người nhìn thẳng vào mắt hồi lâu, Kỷ Khuynh Nhan đột nhiên nảy sinh ý nghĩ ác độc, nắm tay của người kia, dùng sức cắn xuống.

Người nọ đau đến kêu to, nhìn cánh tay mình bị cắn ra một vòng dấu răng, uất ức nói: “Nhan Nhi, nàng sẽ không sợ cắn một ngụm, lại thật sự cắn chết ta sao?”

Nàng tròn tròn một đôi mắt đẹp, ở trong lòng hân liêu chết giãy giữa, “Triệu Nguyên Thừa, ta biết ngay loại người gieo họa như ngươi căn bản sẽ không dễ dàng chết, người gạt ta, người gạt ta, người một lần lại một lần gạt ta.”

Triệu Nguyên Thừa kịp thời bắt được quả đấm nhỏ của nàng không ngừng quơ múa, hân cười lạnh nói: “Ta thật sự là không có biện pháp mới ra hạ sách này. Nàng rơi xuống nước ta phái người tìm thật lâu, biển cả rộng lớn nhưng nàng như cá con ta cũng có thể gọi.”

“Ta nghĩ, nếu không tìm được thi thể của nàng, cũng đủ để chứng minh nàng còn sống.” Hân chỉ có thể nghĩ như vậy.

Ánh mắt của hân sáng quắc nhìn chăm chăm khuôn mặt vẫn xinh đẹp như trước của nàng, bắt được tay nàng lực đạo cũng không tự giác gia tăng.

“Nhan Nhi, ta biết rõ ban đầu mũi tên kia đau thấu lòng nàng, ta muốn đền bù những sai lầm mình đã phạm phải, nhưng nàng phải cho ta một cơ hội bù đắp mới đúng.”

“Ta, Triệu Nguyên Thừa xác thực còn sống, nhưng Vĩnh Liệt để từng quát ra phong vân đã chết.” Hân ôm nàng thật chặt trong ngực, nghiêm túc nói: “Cõi đời này không còn có Vĩnh Liệt để, bây giờ ta chỉ một lòng muốn cùng nàng sống qua ngày bình thường.”

“Chúng ta có thể tìm một địa phương sơn thủy hữu tình, một mảnh đất, sinh mấy đứa con, cứ như vậy nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau già đi.”

Kỉ Khuynh Nhan hoàn toàn bị những hình ảnh đẹp tuyệt vời thuyết phục. Như vậy không phải là lý tưởng của nàng?

Nước mắt lăn chã rơi xuống, tất cả uất ức cùng bất mãn lập tức tiêu tán, không bao giờ lưu một chút dấu vết.

Nhiều năm sau đó, cách kinh thành không xa có một địa phương tên là Hoài An, có một gia đình phú quý vô cùng nổi danh.

Gia đình này nam chủ nhân tuấn mỹ vô trù, phong lưu phóng khoáng.

Nương tử của hắn càng thêm tươi đẹp nổi tiếng khắp thành, dung mạo như thiên tiên.

Hai vợ chồng dưới gối sinh ba người con, tất cả thông minh lanh lợi, làm người khác ưa thích.

Bọn họ kinh doanh một quán cơm tên là Tụ Phúc Lâu, đầu bếp trong quán ăn thủ nghệ hết sức tinh xảo, khiến khách từ mọi nơi đổ về, làm người ta lưu luyến quên về.

Nghe nói ngay cả Đường Kim Hoàng thượng cũng thường giá lâm nơi này, hết lời ca ngợi quán ăn.

Cũng rất nhiều người nói, lão bản Tụ Phúc Lâu cùng Đường Kim Hoàng Đế quan hệ sâu xa, còn có người lén lút tiết lộ, Hoàng thượng thường xuyên đến Tụ Phúc Lâu, là bởi vì lão bản chính là huynh đệ của Hoàng thượng.

Bất kể những thứ truyền thư này là thật hay giả, cũng chỉ là một lời đồn đãi mà thôi, đối với lão bản Tụ Phúc Lâu mà nói, những truyền ngôn kia tuyệt không quan trọng, quan trọng là, hắn và thê tử của hắn có thể trải qua những ngày hạnh phúc bình thường

[Hết trọn bộ]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-bi-vut-bo>